

Huyền Hệ Liệt

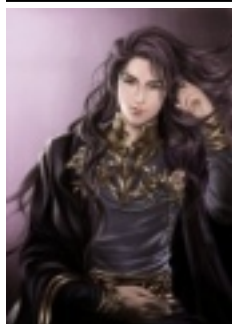
Contents

Huyền Hệ Liệt	3
1. Quyển 1 - Chương 1-1: Story 1: Mộng Lý Hoa - Giản Giới	3
2. Quyển 1 - Chương 1-2	4
3. Quyển 1 - Chương 2	7
4. Quyển 1 - Chương 3	10
5. Quyển 1 - Chương 4	13
6. Quyển 1 - Chương 5	16
7. Quyển 1 - Chương 6	20
8. Quyển 1 - Chương 7	22
9. Quyển 1 - Chương 8	25
10. Quyển 1 - Chương 9	27
11. Quyển 1 - Chương 10	29
12. Quyển 1 - Chương 11	32
13. Quyển 1 - Chương 12	35
14. Quyển 1 - Chương 13	37
15. Quyển 1 - Chương 14	40
16. Quyển 1 - Chương 15	42
17. Quyển 1 - Chương 16	45
18. Quyển 1 - Chương 17	48
19. Quyển 1 - Chương 18	51
20. Quyển 1 - Chương 19	55
21. Quyển 1 - Chương 20	58
22. Quyển 1 - Chương 21	62
23. Quyển 1 - Chương 22	65
24. Quyển 1 - Chương 23	67
25. Quyển 2 - Chương 1: Story 2: Tri Chu Nữ (nữ Nhện)	70
26. Quyển 2 - Chương 2	73
27. Quyển 2 - Chương 3	77
28. Quyển 2 - Chương 4	80
29. Quyển 2 - Chương 5	83
30. Quyển 2 - Chương 6	85
31. Quyển 2 - Chương 7	88
32. Quyển 2 - Chương 8	90
33. Quyển 2 - Chương 9	93
34. Quyển 2 - Chương 10	96
35. Quyển 2 - Chương 11	98
36. Quyển 2 - Chương 12	102
37. Quyển 2 - Chương 13	105
38. Quyển 2 - Chương 14	107
39. Quyển 2 - Chương 15	111
40. Quyển 2 - Chương 16	113
41. Quyển 2 - Chương 17	116

42. Quyển 2 - Chương 18	119
43. Quyển 2 - Chương 19	122
44. Quyển 2 - Chương 20	125
45. Quyển 2 - Chương 21	128
46. Quyển 2 - Chương 22	131
47. Quyển 2 - Chương 23	134
48. Quyển 2 - Chương 24	136
49. Quyển 2 - Chương 25	139
50. Quyển 2 - Chương 26	141
51. Quyển 2 - Chương 27	144
52. Quyển 3 - Chương 1-1: Story 3: Mannequin (ma Nơ Canh) - Giản Giới	147
53. Quyển 3 - Chương 1-2	147
54. Quyển 3 - Chương 2	151
55. Quyển 3 - Chương 3	155
56. Quyển 3 - Chương 4	158
57. Quyển 3 - Chương 5	161
58. Quyển 3 - Chương 6	163
59. Quyển 3 - Chương 7	167
60. Quyển 3 - Chương 8	170
61. Quyển 3 - Chương 9	174
62. Quyển 3 - Chương 10	177
63. Quyển 3 - Chương 11	180
64. Quyển 3 - Chương 12	183
65. Quyển 3 - Chương 13	185
66. Quyển 3 - Chương 14	188
67. Quyển 3 - Chương 15	190
68. Quyển 3 - Chương 16	193
69. Quyển 3 - Chương 17	195
70. Quyển 3 - Chương 18	198
71. Quyển 3 - Chương 19	201
72. Quyển 3 - Chương 20	205
73. Quyển 3 - Chương 21	208
74. Quyển 3 - Chương 22	211
75. Quyển 3 - Chương 23	214
76. Quyển 3 - Chương 24	218
77. Quyển 3 - Chương 25	221
78. Quyển 4 - Chương 1-1: Story 4: Đào Hoa Phiến (quạt Hoa Đào) - Giản Giới	223
79. Quyển 4 - Chương 1-2	224
80. Quyển 4 - Chương 2	228
81. Quyển 4 - Chương 3	231
82. Quyển 4 - Chương 4	235
83. Quyển 4 - Chương 5	238
84. Quyển 4 - Chương 6	241
85. Quyển 4 - Chương 7	244
86. Quyển 4 - Chương 8	247
87. Quyển 4 - Chương 9	250
88. Quyển 4 - Chương 10	253
89. Quyển 4 - Chương 11	256
90. Quyển 4 - Chương 12	258
91. Quyển 4 - Chương 13	261
92. Quyển 4 - Chương 14	264
93. Quyển 4 - Chương 15	267
94. Quyển 4 - Chương 16	270
95. Quyển 4 - Chương 17	273

96. Quyển 4 - Chương 18	275
97. Quyển 4 - Chương 19	278
98. Quyển 4 - Chương 20	280
99. Quyển 4 - Chương 21	282
100. Quyển 4 - Chương 22	285

Huyền Hệ Liệt

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, nhất thụ nhất công, thần quái, linh dị. Editor: Trầm Phi Nguyệt Tình trạng: Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyen-he-liet>

1. Quyển 1 - Chương 1-1: Story 1: Mộng Lý Hoa - Giản Giới

Yêu rượu như mạng La Vồng luôn có cùng một giấc mơ, trong mơ có một đoá hoa lớn màu sắc diễm lệ, hình thù kỳ quái cực kỳ tanh hôi, dùng thanh âm đầu độc phảng phất từ sâu dưới nền đất truyền tới: người muốn bất cứ lúc nào cũng có thể uống rượu ngon sao? Người muốn thực hiện mộng tưởng này sao? Ta có thể giúp người, chỉ cần người đáp ứng hỗ trợ một việc, một việc rất đơn giản...

...

Giới thiệu nhân vật:

Huyền Huyền: thiên sư, có đôi mắt Bích sắc mỹ lệ. Tính cách lãnh đạm, sở thích thu thập động vật khả ái, thích khi dễ những người vào mắt, ví dụ Tiêu Xuân Thu.

Huyền Diệu Khả: em gái Huyền Huyền, am hiểu Tây phương ma pháp, đồng nghiệp nữ, thích chụp hình mỹ nam tử.

Tiêu Xuân Thu: hình ảnh tính cách xung động.

Tiêu Xuân Hạ: anh Tiêu Xuân Thu, bác sĩ tâm lý.

La Vồng: tửu đồ yêu rượu như mạng.

2. Quyển 1 - Chương 1-2

Tùng đoá hoa to lớn màu sắc tiên diễm, tản ra tanh hôi không chút kiêng nể nở rộ xán lạn.

Xa xa bầu trời mây đen rậm rạp, nặng nề đè ép.

Một chi trúc tiễn sắc bén không gì sánh được chỉ cách mắt gần nửa tấc, tùy thời đâm thủng đôi người.

...

La Vồng giật tỉnh, mồ hôi nhễ nhại, vô thức nhìn cạnh, một khuôn mặt xa lạ dính đầy máu tươi hầu như dính vào mũi gã.

Gã sợ hãi kêu, liên tục lui về sau ba bước.

Một khắc sau, gã quay đầu nôn mửa.

Đó căn bản không phải người, là một ấu trùng ruồi lớn hình đầu người.

Nôn một hồi, đột nhiên phát hiện bốn phía hoang vu.

Đây là đâu? Gã đang ở đâu?

...

Gần nhất, La Vồng bị một quái mộng thật sâu phức tạp, gã luôn mơ thấy một đoá hoa to lớn màu sắc diễm lệ tanh hôi không gì sánh được, mơ từng ấu trùng ruồi đầu người quay cuồn xung quanh.

Một đêm này, La Vồng như thường giật tỉnh từ ác mộng, áo T-shirt hơi mỏng trên người bị mồ hôi ướt đẫm, dính rất khó chịu.

La Vồng dùng mu bàn tay xoa mồ hôi lạnh trên trán, cầm bình rượu đặt ở đầu giường rót một hơi.

Mẹ nó, gặp quỷ!

La Vông vừa chửi, vừa cầm khăn lau mồ hôi.

Phòng rất tối, chỉ có La Vông, vợ gã hai tháng trước ly hôn, dọn về nhà mẹ đẻ.

La Vông phiền táo không thôi, cởi áo T-shirt dính đầy mồ hôi ra ném xuống.

Gã nhìn giờ, nửa đêm ba giờ, gã bị quái mộng khiến cho không tí buồn ngủ, thẳng tới sân thượng uống rượu.

Rượu là đệ nhất sinh mệnh gã, gã không rượu không vui, nguyện vọng lớn nhất đời này là mỗi ngày ôm rượu ngon sống mơ mơ màng màng, đáng tiếc năng lực kinh tế hữu hạn, gã chỉ uống được rượu thấp kém giá rẻ.

La Vông buồn khổ không gì sánh được, từ khi vợ đi, sinh ý cửa tiệm nhỏ gã kinh doanh xuống dốc không phanh, tiếp tục như vậy, cả rượu giá thấp nhất cũng uống không nổi, gã chỉ có thể uống nước sôi.

Nếu như không có rượu, không bằng tự sát cho xong, đỡ phải ngày như ngồi tù, không tí hứng thú.

Nhìn ngôi nhà chỉ có bốn bức tường, đã không thể tính là nhà, La Vông say rượu hú càn hung.

Gã lắc lắc tới cửa tiệm nhỏ phía trước kéo một rương rượu để thấp kém còn sót tới phòng khách, như cần rượu chết chìm từng ngụm uống, có thể chết trong hương thơm của rượu, coi như là kiểu chết La Vông hy vọng nhất.

Rượu đổ đầy đất, cả người như bị rượu ngấm quá mức La Vông trước một khắc mất đi ý thức, lại mơ thấy đóa hoa to lớn kia, chớp mũi tựa hồ ngửi được tanh hôi.

Một thanh âm lãnh ý mang theo nhẹ nhàng đầu độc phảng phất từ dưới đất truyền tới: người muốn bất cứ lúc nào cũng có thể uống rượu ngon sao? Người muốn thực hiện mộng tưởng này sao?

Muốn. Mơ mơ màng màng La Vông vô thức nói.

Thanh âm tiếp tục: Ta có thể giúp người, chỉ cần người đáp ứng hỗ trợ một việc, một việc rất đơn giản, người nguyện ý sao?

Tôi——

Chìm vào hắc ám La Vông không biết mình trả lời nguyện ý không, gã chỉ biết gì cũng được, chỉ cần có rượu là được, chỉ cần có rượu...

...

“Anh, dậy mau, thái dương chiếu tới mông!”

Tiếng gọi dậy như sư tử hồng cả kinh Huyền Huyền từ trên giường lăn xuống, rơi thối điên bát đảo.

Huyền Huyền gian nan đứng dậy, dựa vào mép giường ai oán nhìn em gái hoạt bát xinh đẹp, hai tay chống nạnh không tí hình tượng thực nữ —— Huyền Diệu Khả.

“Tiểu Khả, khi bé em rõ ràng là tiểu gia bích ngọc, vì sao giờ biến thành mẫu dạ xoa?” Huyền Huyền vô cùng đau đớn.

Huyền Diệu Khả liếc nhìn Huyền Huyền một đầu tóc rối, vạt áo nửa lộ, hé ra bộ ngực đơn bạc có chút tình dục, mỉm cười.

Huyền Huyền lập tức che tai.

“Anh là anh em, tục ngữ nói huynh trưởng như cha, từ khi lão cha không chịu trách nhiệm biến mất, anh bao thuở gánh vác vai diễn phụ thân? Phụ ái anh không có, tiền nhà anh không cho, em không ai anh cũng không quan tâm...”

Huyền Diệu Khả ngữ tốc cực nhanh, phân tích như pháo nổ.

“Rất nhiều đứa theo đuổi em nha, là em không cần.” Huyền Huyền nhỏ giọng nói.

“Nhưng bọn họ thậm chí đánh không lại em, nếu có một ngày em bị khi dễ, có thể nhờ ai bảo hộ?”

“Tiểu Khả, em yêu cầu rất cao, em judo, taekwondo đai đen tam đoạn, đánh không lại em là thường.”

Huyền Diệu Khả nổi giận, “Là thường? Vậy em vì sao cố gắng như vậy vẫn kém anh? Rõ ràng em chăm chỉ hơn anh! Cố gắng hơn anh!”

Hạ tầng nhân dân trường kỳ chịu áp bách —— Huyền Huyền đáng thương rút lui, tiếp thu lời răn của nữ bạo quân.

Huyền Diệu Khả chỉnh lý lông tóc quăn, lấy điện thoại di động chụp mấy tấm Huyền Huyền như tiểu cầu.

Huyền Huyền kinh ngạc, “Em chụp hình anh làm gì?”

Huyền Diệu Khả không để ý xua tay, “Yên tâm, em chỉ mượn thân thể anh, sẽ ps lại bộ dáng, anh không cần lo người khác biết đó là anh.”

Huyền Huyền khóc không ra nước mắt, trên đời này có em gái như vậy sao? Sửa đầu chỉnh mặt ảnh chụp anh trai, đăng lên mạng cung lang nữ chiêm ngưỡng, song song thu phí bản quyền.

Huyền Diệu Khả cầm điện thoại di động thưởng thức một hồi, thoả mãn gật đầu.

“Tiểu Huyền, bộ dáng anh rời giường còn buồn ngủ thực sự gợi cảm!”

Huyền Huyền lạnh gáy.

“Kỳ thực em đã hạ thủ lưu tình, chỉ ít em không bức anh cởi sạch. Bất quá lộ nửa ngực, anh không thiệt.”

Cởi sạch? Huyền Huyền nhất thời mồ hôi lạnh trên trán.

“Đừng chờ ra, đứng lên làm bữa sáng, em phải ra ngoài lúc 10 giờ.”

Ném lọng tóc thành cung độ tuyệt đẹp, Huyền Diệu Khả tâm tình cực tốt cầm điện thoại di động ra khỏi phòng.

Cô mỗi ngày “nỗ lực” gọi Huyền Huyền dậy như vậy, nguyên nhân lớn nhất là ghét khói dầu nhà bếp, vì vậy ngày ba bữa là công tác của Huyền Huyền, cô chưa từng nấu cơm.

Huyền Huyền quào mái tóc rối, không tránh được dậy làm bữa sáng.

3. Quyển 1 - Chương 2

“Tiểu Huyền, em đi, bye!”

Huyền Diệu Khả tay nắm túi xách, chuẩn bị ra ngoài.

Huyền Huyền ngẩng đầu từ quyển sách, nhìn thoáng Huyền Diệu Khả trang phục quý dị.

“Có công tác mới?”

“Ừ, tối qua nhận, phỏng chừng thù lao không ít.”

“Nhớ cẩn thận. Chúng ta không thiếu tiền, có một số việc ứng phó không được không nên nhận.”

“Yên tâm, là việc nhỏ, nếu em thật sự có gì, truy hồn gọi anh.”

Huyền Diệu Khả vô tình phát tay, mở cửa ra ngoài.

Huyền Huyền ăn xong bữa sáng, rửa chén, về phòng thay đồ, đeo kính, bỏ bút ký vào túi, ra ngoài.

...

Xe điện ngầm rất nhanh tới, bên tai là tiếng ma sát nặng nề của đường ray.

Huyền Huyền dựa lưng vào cửa, tùy ý đứng.

Cảm giác có tí buồn chán, xuyên qua mặt kính quan sát xung quanh.

Cạnh Huyền Huyền có hai nữ sinh, đang nhỏ giọng nói chuyện, thường phát ra một hai tiếng cười quái dị.

Nghĩ hiếu kỳ, Huyền Huyền lưu ý đối thoại cả hai.

Hai nữ sinh mỗi người một câu kể chuyện ma Huyền Huyền nghe có chút lạnh.

A nói: có một cái bánh bao tản bộ trên đường, bỗng đói bụng, ăn luôn mình.

B nói: có một chai nước lữ hành trên sa mạc, bỗng khát không thôi, uống luôn mình.

A nói: có một quỷ hút máu ngủ trong huyết, vừa đói vừa khát, chảy máu mình, uống.

B nói: có nên sửa lại không? Cậu xem, vòng hoa bọn họ tặng tôi ghi sai tên.

A nói: tôi xuất thân rất hiển hách, cậu đọc gia phả tôi sẽ biết, chính là bản —— Liêu Trai Chí Dị .

B nói: nghe nói nhà này có ma?

Đừng nghe người nói mò, tôi thích an tĩnh, chưa từng quậy.

A nói: nhìn cậu đầy mồ hôi, nhanh lấy đầu xuống, tôi lau cho cậu.

.....

Nghe nghe, Huyền Huyền nghĩ thú vị, lấy bút ký, ghi lại mấy câu cho hữu dụng.

Ghi xong, vừa vặn tới trạm, Huyền Huyền khép bút ký lại, ra trạm.

Phía sau, hai nữ sinh phát ra trận cười quỷ dị.

“Thấy không, cậu ta ghi lại lời chúng ta nói? Nếu như cậu ta biết chúng ta là gì hẳn hù chết?”

“Ngu ngốc? Cậu ta nghe được chúng ta nói, như vậy cậu ta biết chúng ta là quỷ?”

.....

Huyền Huyền mỉm cười, quay đầu quơ tay với hai tiểu thư quỷ.

Xe điện ngầm xây sâu dưới đất năm sáu mét, không có dương quang, rất âm lãnh, khó trách quỷ hồn thích.

Ra trạm, dương quang nóng bỏng, nắng mặt người rất đau.

Huyền Huyền眯 mắt, lui ở bóng râm, lật lật ba lô, cầm ra một cây dù, bung, xuất phát về phía mục tiêu.

Nếu không phải vì thu thập tư liệu kích phát linh cảm, đương nhiên, cũng vì kiếm tiền, Huyền Huyền thực sự không muốn ra ngoài ở ngày nắng gắt này.

Đi trên đường, hơi nóng quất vào, không khí lơ lửng mùi khét cực nhạt.

Huyền Huyền nhanh hơn bước chân, gió lạnh thổi tới, Huyền Huyền nhất thời nghĩ mát mẻ.

Thu dù về ba lô, Huyền Huyền nhìn trên dưới, định nhắc chân về phía thang máy, lúc này, điện thoại di động bỗng reo.

“Uy?”

“Đã có kết quả?” Đối phương khẩn cấp hỏi.

“Vẫn điều tra, đâu ra kết quả?”

Đối phương thất vọng, “Điều tra tới đâu?”

“Nga, thấy mục tiêu, chuẩn bị tiếp cận.”

Đối phương trầm mặc một hồi, bạo phát, “Vẫn điều tra? Cậu căn bản chưa bắt đầu đi!”

“Làm sao sẽ? Tôi tới, là bắt đầu, nếu tôi không tới, mới là chưa bắt đầu.” Huyền Huyền vô tư trả lời.

Đối phương tức ngất, nửa ngày mới học ra một câu, “Cậu chừng nào có nhiệt tình?”

“Tôi mỗi ngày đều có nhiệt tình, bằng không, tôi lười tới.”

“Lúc nào có kết quả?”

“Hai ba ngày sau.”

“Chiều cách cũ trả tiền?”

“Đương nhiên, hôm qua quên báo giá với anh, tất cả 5500 đôla.”

“Thế nào tăng giá?”

“Không cách nào, mọi thứ đều tăng, tôi là theo trào lưu, bằng không sẽ bị nói lạc hậu.”

Đối phương lần thứ hai tức ngất, “Hai anh em hút máu!”

“Cảm ơn lời khen! Có kết quả liên hệ sau, bye!”

4. Quyển 1 - Chương 3

Rượu, năm càng lâu càng hương thuần, tự nhiên, giá cả càng đắt.

Cửa tiệm chuyên bán rượu, tên gọi: Tửu.

Sau cửa sổ triển lãm các loại rượu danh tiếng, bình thủy tinh tinh xảo lóe màu sắc mê người dưới ánh sáng nhu hoà.

Huyền Huyền nhìn một hồi, nhìn lại trang phục, nhún vai, sớm biết không mặc bộ này ra ngoài.

Mặc dù nghĩ vậy, cậu phỏng chừng vẫn tùy ý một quần bò, một áo T-shirt ra ngoài.

Bước vào cửa, lập tức có nhân viên bán hàng ân cần nghênh tiếp.

“Tiên sinh, ngài muốn mua rượu gì? Chúng tôi rượu gì cũng có, Hennessy, Chivas, Moet Chandon, Tequila, Mao Thai, rượu Phần, rượu Lô Châu đặc cất lâu năm và rượu Tây phương...”

Cô gái một hơi nói ra mười tên rượu ngoại, Huyền Huyền thăm buồn cười, rượu cô nói, cậu một loại cũng chưa từng uống, vì cậu không uống rượu.

“Có bia sao?” Huyền Huyền đột ngột hỏi.

“A?” Nụ cười cô gái nhất thời cứng đờ.

“Tôi nói giỡn, trước nhìn.”

“Vậy, vậy tiên sinh tự nhiên.” Cô gái có chút gian nan phun ra lời này.

Thông qua lớp thủy tinh trong vắt, Huyền Huyền chú ý tới khuôn mặt xanh xao phía sau cô gái.

Lúc này, lại có khách tới, cô gái vội đổi tươi cười nghênh tiếp.

Huyền Huyền thừa dịp cấp tốc quan sát mọi thứ trong tiệm.

Không phát hiện điểm nào đặc biệt.

Cậu dùng mũi ngửi ngửi, trong không khí là mùi rượu nồng nặc, không có gì dị thường.

Huyền Huyền thong thả dạo đi, bồi hồi giữa một loạt tủ bày rượu, thỉnh thoảng lấy ra một chai ngửi ngửi, giả bộ chuyên tâm chọn rượu.

Đôi rượu thật giả, Huyền Huyền không biết nhiều, cậu đại khái biết giám định chủ yếu chú trọng màu sắc, mùi vị và hương vị để trắc định và bình giá. Phân biệt màu rượu, trước quan sát độ trong suốt, lay động chai rượu, kiểm tra chất rượu có tạp chất trầm tích không, có vật thể trôi nổi không, sau đó rót vào ly thủy tinh trong suốt quan sát màu sắc ở bối cảnh trắng.

Huyền Huyền nhìn một hồi, nhìn không ra rượu có gì không thích hợp, mặt ngoài xem chừng là tiệm bán rượu này có các loại rượu năm rất tốt, hơn nữa giá cả thấp hơn thị trường, vì vậy khách rất nhiều.

Huyền Huyền tính qua, trong vòng nửa giờ, hơn mười vị khách, trong đó tám vị mua rượu.

Huyền Huyền nghĩ một hồi, vì không thể lấy ly quan sát thêm một bước, chỉ có thể tiêu tiền mua một chai về nghiên cứu.

Trái chọn phải chọn, tuân theo tôn chỉ dùng giá thấp nhất đạt được mục tiêu lý tưởng, Huyền Huyền cuối cùng chọn một chai rượu Phần [1] Sơn Tây.

Tính tiền xong, cô gái cười như hoa, “Hoan nghênh lần sau quang lâm!”

Huyền Huyền gật đầu, mỉm cười, lòng lại nghĩ: thật là, chưa gì lãng phí một nghìn nguyên.

...

Bên ngoài, thái dương vẫn xán lạn.

Huyền Huyền nhìn giờ, quyết định dạo khu mua sắm một giờ nữa mới về.

Nửa giờ sau, Huyền Huyền chơi bắn xạ kích ở tầng bảy khu mua sắm, điện thoại di động vang.

Điện thoại vừa bật, chưa kịp uy, đối phương đã liên châu pháo phát lời, “Lại một thi thể không thấy! Huyền đại sư, cầu cậu động tác nhanh giùm tôi, tôi bị mắng cầu huyết lâm đầu, hạn trong vòng ba ngày phá án!”

Huyền Huyền nhú mày, “Thủ trưởng mắng anh, anh tới mắng tôi?”

Đối phương trầm mặc một lát, “Cậu nghe rõ không, tôi chỗ nào mắng cậu?”

“Anh thâm mắng tôi.”

“Cậu... quên đi, tôi nói không lại cậu, có tiền triển gì không?”

“Không nhìn ra điểm nào dị thường.”

“Thế nhưng cộng đồng duy nhất của người chết là mua rượu ở tiệm đó, trực giác của tôi nói cửa tiệm nhất định có vấn đề.”

Huyền Huyền liếc nhìn nhân vật trong game bị loạn súng bắn chết, buông súng, ra khỏi phòng game.

“Bọn họ mặc dù mua rượu cùng cửa tiệm, thế nhưng không nhất thiết cửa tiệm có vấn đề.”

“Trực giác của tôi không sai, cậu nhanh nhất khi nào có kết quả?”

“Hai ngày.”

“Có thể nhanh hơn không?”

“Không thể.”

Trước khi đối phương mắng người, Huyền Huyền tắt điện thoại di động.

...

[1] Rượu Phần: một tên gọi khác là Fenjiu, được người đời gọi là Cam Tuyền Giai Nhưỡng hay Dịch Thể Bảo Thạch. Rượu Phần là rượu ngon của đất Sơn Tây, và là một trong những loại rượu danh tiếng của Trung Hoa hơn 1500 năm. Rượu Phần có mùi thơm, uống vào có hậu vị, được nấu bằng cao lương nổi danh của thôn Hạnh Hoa và nước suối Cam Tuyền

5. Quyển 1 - Chương 4

Khi về lại xe điện ngầm, Huyền Huyền thấy hai vị tiểu thư quý.

Thật có duyên, Huyền Huyền mỉm cười với hai người.

Hai vị tiểu thư quý trừng mắt, cũng mỉm cười gật đầu.

Hai vị tiểu thư quý thấp giọng nói với nhau vài câu, định qua bắt chuyện, thế nhưng một khắc sau thay đổi sắc mặt, oa một tiếng biến mất.

Huyền Huyền không rõ, cúi đầu quét nhìn thân thể, lại ngẩng đầu nhìn thoáng thân ảnh ở cửa thủy tinh, ngô, tuy rằng mắt kính trên mũi có chút chướng mắt, chỉnh thể lại không khó coi, vì sao hai nữ quý vừa thấy đã chạy.

Huyền Huyền tự đánh giá thật lâu, không nghĩ ra nguyên nhân gì.

Trong lúc vô ý ánh mắt rơi vào chai rượu Phần Sơn Tây trên tay, tức thời trở nên thâm trầm, xem ra rượu này có cổ quái.

...

Đóng cửa lại, Huyền Diệu Khả như trận gió từ trong phòng bay ra.

“Tiểu Huyền, anh đã về!”

Huyền Huyền nhìn thoáng em gái trang phục xinh đẹp, lại nhìn túi xách nghiêng ngả trên sofa, “Em lại mua loạn cái gì?”

“Cái gì mua loạn?” Huyền Diệu Khả không vui, “Y thực trụ hành là nhu cầu cơ bản của con người, anh xem, quần áo đặt ở vị trí đầu!”

Y thực trụ hành là nhu cầu cơ bản của con người không sai, thế nhưng mỗi tuần mua mười bộ quần áo lại có tí không bình thường.

Nhìn thần sắc Huyền Huyền không cho là đúng, Huyền Diệu Khả tự nhiên biết anh trai nghĩ gì, cô xoi mói nhìn quần áo tùy ý của Huyền Huyền, “Anh, không phải em nói anh, anh cần thay đổi thẩm mỹ thời trang, mỗi ngày quần jean áo T-shirt, quả thực là cực kỳ đơn điệu nhàm chán! Anh không biết, mỗi ngày nhìn anh, thực sự ô nhiễm mắt em!”

Huyền Huyền không biết ăn mặc này có vấn đề gì.

Huyền Diệu Khả đứng trước sofa, giơ cầm Huyền Huyền, trái nhìn phải nhìn, “Khuôn mặt đẹp như vậy, lại bị mắt kính què mùa, quần áo cũ kỹ che giấu mỹ lệ, bạo liệt thiên vật!”

Huyền Huyền đảo cặp mắt trắng dã, quát bay lang thủ của em gái, “Ăn chưa?”

“Chưa! Cắm heo bên ngoài làm sao so được tay nghề Huyền Huyền!” Huyền Diệu Khả lập tức nịnh nọt.

Huyền Huyền đặt ba lô trên sofa, thuận tiện đưa chai rượu Phần cho Huyền Diệu Khả, “Cho em một nhiệm vụ, nhìn xem rượu này có vấn đề gì?”

...

Khi Huyền Huyền bưng thức ăn ra, Huyền Diệu Khả đang rót gì vào ly thủy tinh.

Chai rượu Phần bị mở, phòng khách đầy mùi rượu.

Huyền Huyền ghé qua, “Thế nào?”

“Tạm thời xem, rượu này là bình thường.”

“Ăn cơm trước.”

“Tiểu Huyền, rượu này đâu ra?”

“Tiền trận bệnh viện đột nhiên chết rất nhiều người, nguyên nhân giống nhau, tứ chi hư thối thấy xương, thân thể ngược lại hoàn hảo, hơn nữa kỳ quái là, mười bộ thi thể hư thối này bị trộm, cho nên Tiêu Xuân Thu tìm anh, nhờ hỗ trợ.”

“Anh thu phí bao nhiêu?” Huyền Diệu Khả lập tức hỏi.

“5500 đôla.”

“Không sai, không đoạt một nửa tiền thưởng của tên kia sao được? Nhưng chuyện này liên quan gì chai rượu?”

“Căn cứ điều tra của Tiêu Xuân Thu, điểm giống nhau của người chết là cùng mua rượu ở một cửa tiệm.”

“Nga? Cho nên anh mua một chai về nghiên cứu.”

“Ừ, hơn nữa anh xác định rượu này tuyệt đối có vấn đề.”

Huyền Diệu Khả uống một ngụm rượu nhường, “Vì sao nói vậy? Em nhìn không ra dị thường.”

“Khi anh cầm chai rượu về, gặp hai nữ quý, hai cô ấy thấy anh bỏ chạy.”

“Cũng không nhất định do rượu, có thể là bộ dáng quê mùa của anh dọa chạy người ta?” Huyền Diệu Khả buồn cười nói.

Huyền Huyền định lên tiếng, điện thoại di động vang.

Cậu không thèm nhìn nhét vào tay Huyền Diệu Khả, “Hửn là Tiêu Xuân Thu, giúp anh ứng phó.”

Huyền Diệu Khả tiếp nhận, nứt ra nụ cười.

“Ừ?”

Đối phương hiển nhiên giật mình, một lát sau, mới hỏi: “Anh em đâu?”

“Đang bận chuyện của anh, có kết quả lập tức liên hệ, cho nên không cần gọi nhiều, bằng không thu anh 7000 đôla! Cứ vậy, bye bye!”

“Ừ, ừ, chờ chút, Huyền cô nãi nãi...”

“Anh gọi bản cô nương là gì?!”

“Ha ha, Huyền cô nương.”

“Hử!”

6. Quyển 1 - Chương 5

Rượu Phần vào miệng mềm, xuống miệng ngọt, lấy sắc, hương, vị “tam tuyệt” trứ danh.

Chân chính rượu Phần thượng đẳng chất rượu vô sắc, thanh triệt thấu minh, không có kết tủa và vật nổi, hương rượu thuần tịnh, đậm đà dễ chịu, dư vị sinh tân, vị rượu phối hợp tự nhiên, uống xong dư hương còn đọng.

Rượu Phần trước mắt, thấy thế nào cũng là chính phẩm.

Huyền Huyền cau mày, rượu này tuyệt đối có vấn đề, thế nhưng vấn đề ở đâu?

Huyền Huyền cảm ly vừa lay, vừa đưa lên mũi tỉ mỉ ngửi.

Hương rượu thơm nồng, dẫn sâu rượu rục rịch.

Huyền Huyền kiên trì khẽ lay chất rượu.

Theo chất rượu lắng lại, hương rượu nồng đậm tựa hồ hỗn tạp một loại mùi khác.

Thế nhưng hương rượu cực đậm, loại mùi này cực đậm, cho nên rất khó đoán được.

Huyền Huyền cố sức ngửi, loại mùi cổ quái này có chút gay, phi thường giống mùi thi thối, thế nhưng bất đồng, ngửi lâu, Huyền Huyền mới phân rõ, trong mùi hôi này ẩn tàng một loại mùi chẳng ra gì.

Sở dĩ nói chẳng ra gì, là vì loại mùi này không giống mùi cá, cũng không giống mùi máu tươi, Huyền Huyền lần đầu ngửi thấy mùi như vậy.

Xem ra loại mùi kỳ quái này là vấn đề.

“Uy, là tôi.”

“Có kết quả?!”

“Ngày mai tôi sẽ tới bệnh viện nhìn thi thể.”

“Được! Lúc nào?”

“11 giờ.”

“Lão huynh, có thể 9 giờ không? Tôi không có nhiều thời gian, cậu có biết, thủ trưởng vừa gọi điện áp bách tôi...”

Huyền Huyền lười nghe Tiêu Xuân Thu oán giận, trực tiếp cúp điện thoại.

...

Nhìn điện thoại di động truyền tới tiếng bận, Tiêu Xuân Thu mở to mắt, hai anh em không lẽ phép này! Đều một dạng, thực sự là, thực sự là...

Quên đi, anh không có gan đắc tội hai anh em thủ đoạn lợi hại này, nếu bọn họ mất hứng, nguyên rửa anh, khiến anh đi đứng vô duyên vô cớ vấp phải tảng đá hay chuẩn bị quỷ bám theo vậy thật to không ổn.

...

Một ngày mới bắt đầu trong tiếng sư tử hồng của Huyền Diệu Khả và một trận chớp chớp ánh đèn loạn nháy.

Huyền Diệu Khả nghe Huyền Huyễn sẽ đi bệnh viện nhìn thi thể, vốn định đi theo, thể nhưng nhớ tới hôm qua mình chưa xong việc, đành phải thôi.

“Hôm qua em không phải nói việc nhỏ, hôm nay thể nào còn đi?” Huyền Huyễn lo lắng hỏi.

“Nửa đường xảy ra ngoài ý muốn, cho nên hôm nay đi bổ sung.”

“Như cũ, nhớ cẩn thận, anh chỉ có một em gái.”

“Đã biết, ca ca.” Huyền Diệu Khả khó được nhu thuận trả lời.

Tuy rằng bình thường gọi “Tiểu Huyễn”, “Tiểu Huyễn” thể nhưng trong lòng Huyền Diệu Khả phi thường tôn kính anh trai.

...

Thấy bóng Huyền Huyễn xuất hiện ở cửa bệnh viện, Tiêu Xuân Thu gấp tới độ kiến bò trên chảo loạn chuyển xung quanh lập tức vọt qua, thiếu chút khóc rống chảy dài nước mắt.

“Lão huynh, cậu rút cuộc tới!”

Huyền Huyễn quét mắt, “Tôi trẻ hơn anh!”

Tiêu Xuân Thu ế, thể nhưng lúc này không phải lúc tranh luận vấn đề lãng phí thời gian, anh kéo Huyền Huyễn lao về phía nhà xác.

Huyền Huyễn vẫn hiếu kỳ, tên như bị giạt kinh phong này thể nào lên làm tổ trưởng?

...

“Trong vòng mười ngày, đã chết ba mươi người, trong đó mười thi thể mất tích. Người chết đều là nam.” Tiêu Xuân Thu nói.

Huyền Huyễn không lên tiếng, mở tủ lạnh.

Giữa lớp sương trắng nhàn nhạt, một thi thể bạch cốt lỏa lồ hiện ra trước mắt.

Xương cánh tay, xương chậu phía dưới chỉ còn bạch cốt, đầu và thân thể hoàn chỉnh không sót mẻ.

Huyền Huyền lại mở một tủ lạnh khác nhìn kỹ, cùng bộ dáng, chỉ chứa đầu và toàn thân.

Tiêu Xuân Thu nói: “Tôi mới đầu nghĩ là biến thái giết người, thế nhưng pháp y kiểm tra, trên thi thể không có vết thương trí mệnh.”

Huyền Huyền gật đầu, hỏi: “Có thi thể mới không?”

Tiêu Xuân Thu nhất thời không hiểu, kinh ngạc ngậy người, “Thi thể mới?”

Huyền Huyền tức giận nhìn anh, “Tôi nói thi thể chưa để vào tủ lạnh.”

“A? Vừa vặn có một thi thể chưa để vào tủ lạnh.”

...

Trên chiếc giường trắng nõn, bạch cốt um tùm, thi thể nổi lên thi ban tím đỏ.

Tiêu Xuân Thu không phải kẻ nhất gan, thế nhưng thấy thi thể như vậy, cũng khó miễn buồn nôn.

Vậy mà Huyền Huyền lại nhìn phi thường nghiêm túc, Tiêu Xuân Thu không khỏi cảm thán, chuyên nghiệp nhân sĩ là chuyên nghiệp nhân sĩ.

Nhìn một hồi, Huyền Huyền phát hiện một việc kỳ quái.

Chỗ liên tiếp xương cánh tay và xương bả tay trên thi thể, vết thương thoát nhìn san bằng, như bị dao cắt, thế nhưng nhìn kỹ, kỳ thực không phải, tựa hồ là bị vật gì cắn, chỗ liên tiếp xương đùi và xương chậu cũng vậy.

Huyền Huyền ngẩng đầu nhìn trần nhà trầm tư.

“Có dao giải phẫu không?”

Tiêu Xuân Thu lập tức chạy đi tìm một bộ dao phẫu thuật.

Huyền Huyền cầm dao rạch nhẹ dưới hốc mắt thi thể.

Người chết một ngày, tuần hoàn máu từ lâu ngừng lại.

Huyền Huyền một đao cắt xuống, tự nhiên không có máu chảy ra.

Tiêu Xuân Thu định hỏi mục đích Huyền Huyền làm vậy, thế nhưng chưa kịp hỏi, lập tức bị dọa ngã người.

Chỗ dùng dao rạch, cơ thịt đột nhiên giật.

Người từ lâu đã chết, nói thần kinh phản xạ dẫn đến cơ thể co quắp cũng nói không xong.

Tiêu Xuân Thu nhìn chằm chằm chỗ đó, lần này rất rõ thấy được cơ thịt thực sự giật, tựa hồ bên trong có vật gì sắp chui ra.

7. Quyển 1 - Chương 6

Tiêu Xuân Thu căng thẳng thân thể, đại khí không dám suyễn.

Như mầm móng nảy mầm chui lên từ đất, vết rách khoé mắt chậm rãi mở rộng, một đầu bướm nhỏ chùng lóng tay bay khỏi hốc mắt.

Bướm màu đen, trên cánh có tí màu xanh, phẳng phát như mắt.

Bướm vòng quanh hốc mắt một hồi, giương cánh bay đi.

Tiêu Xuân Thu nửa ngày hồi phục tinh thần, lòng bàn tay không khỏi dính mồ hôi.

Anh nuốt nước miếng, “Đó, đó là gì?”

“Thì nga.”

“Thì nga? Chưa từng nghe?”

Huyền Huyền bỗng nhiên cười, “Anh tự nhiên chưa từng nghe, thì nga rất đoản mệnh, từ lúc ấp trứng đến

lúc chết, chỉ có nửa giờ. Loại bướm này sống trong cơ thể người hoặc động vật, chúng quá mức nhỏ yếu, căn bản không thể phá da hoặc biểu bì, cho nên nói, thi nga không có cơ hội ấp trứng, chỉ có thể lấy hình thái kén trùng ký sinh trong cơ thể, hấp thu chất dinh dưỡng ký chủ mà sống.”

“Vậy tứ chi thi thể này đều bị thi nga ăn?”

“Nhộng trùng trong kén là hấp huyết, không ăn cơ thể.”

“Vậy tứ chi những người này đâu?”

“Không biết.”

Tiêu Xuân Thu trừng mắt, “Không biết.”

Huyền Huyền hoài nghi liếc nhìn Tiêu Xuân Thu, “Tôi không phải không gì không biết.”

“Tôi nghĩ cậu phải.”

“Đáng tiếc tôi không phải, khiến anh thất vọng.”

Tiêu Xuân Thu phiền não gãi đầu, “Vậy kế tiếp nên làm gì?”

“Trong rượu có trứng thi nga, những người này uống rượu, thi nga cấp tốc sinh sôi nảy nở, một ngày nồng độ thi nga trong huyết quản quá độ, tử kỳ sẽ tới, cho nên điểm xuất phát của rượu là hướng anh phải điều tra.”

“Sau khi tra được những người này mua rượu ở cùng cửa tiệm, tôi đã tìm người tra điểm xuất phát, thế nhưng chưa có tin tức.”

Huyền Huyền thói quen nhú mày, “Không có khả nghi?”

“Có, là những chai rượu này thời gian nhuộm rất ngắn, thế nhưng khi ra như rượu độ tuổi mấy chục năm, vì thế tôi cố ý đi phường nhuộm xem, không khác gì rượu nhuộm bình thường, quá trình không chênh lệch, không biết có bí phương không, mới khiến rượu nhuộm hương thuần như vậy.”

“Bánh từ trên trời rơi xuống là có, nhưng lớn đến có thể đập chết người là không khả năng, anh nên tốn tâm tư tra chủ tiệm.”

“Cậu đi cùng tôi, tôi đã đi ba lần, thế nhưng không nhìn ra có quỷ gì.”

“Hôm qua tôi đã mua một chai rượu Phần Sơn Tây, một nghìn nguyên.” Huyền Huyền đột nhiên nói.

Tiêu Xuân Thu giật mình, không rõ Huyền Huyền vì sao nói lời này, một lát, anh hiểu được, cắn răng nói: “Tiền chai rượu tôi trả cho cậu!”

Huyền Huyền thoả mãn nở nụ cười, “Cảm ơn!”

“Không —— khách —— khí!”

...

Phường rượu La thị vừa phát triển gần hai tháng, từ cửa tiệm nhỏ hơn mười mét vuông cạnh nhà bán tạp hoá ban đầu phát triển thành cửa tiệm lớn hơn mấy trăm mét vuông, còn mở một nhà chi nhánh ở đoạn đường phồn hoa nhất.

Những người quen biết ông chủ phường rượu La thị —— La Vông, khi nghe chuyện này, hầu như rớt cằm.

La Vông là tửu quý, ước nguyện ban đầu mở tiệm là vì mỗi ngày có rượu uống, cho dù là rượu thấp kém gã vẫn có thể uống đến tư vị không gì sánh được, phảng phất đó là rượu ngon tuyệt đỉnh.

Dùng lời vợ trước của La Vông nói, mùi rượu trên người La Vông cho dù tắm cả ngày hương huân cũng không tắm sạch.

Tiền của La Vông hầu như toàn bộ tiêu xài ở việc uống rượu, mỗi ngày chỉ biết ôm bình rượu không tha, vợ gã thực sự chịu không nổi, ly hôn tái giá với gã.

Khi Huyền Huyền và Tiêu Xuân Thu tới, La Vông đang cần cần dục dục dùng một khối vải nhung đen che đầy vật gì.

La Vông vừa quay đầu thấy Tiêu Xuân Thu, lập tức vô thức dùng thân thể ngăn cản vật phía sau.

8. Quyển 1 - Chương 7

La Vông vẻ mặt giận dữ, “Các anh làm sao vào được? Tư sấm nơi ở tư nhân là phạm pháp!”

Tiêu Xuân Thu dứt một tay vào túi quần, bình tĩnh nói: “Nếu anh muốn tôi cầm lệnh lục soát dẫn người danh chính ngôn thuận tra xét nhà anh, tôi không cảm thấy thế nào, bất quá tốn chút thời gian, tuy không có kiên trì, thế nhưng một giờ tôi vẫn chịu được, tôi canh cửa, chờ thuộc hạ cầm lệnh lục soát tới.”

La Vồng sắc mặt trắng lại xanh, xanh lại đen.

Gã nặng nề “Hừ” một tiếng, châm chọc hỏi: “Không biết Tiêu cảnh quan có việc lông gà vỏ tỏi gì?”

Tiêu Xuân Thu móc ra một quyển sổ, kéo ghế ngồi xuống, nghiêm túc hỏi: “La tiên sinh, tôi muốn hỏi anh vài việc gia đình?”

La Vồng ngữ khí cực kém nói: “Cha mẹ tôi chết sớm, bọn họ không nói gì về gia đình cho tôi, cho dù nói, tôi cũng không nhớ rõ.”

“Vậy anh có mấy anh chị em?”

“Không có.”

“Thân thích?”

“Không biết.”

.....

Huyền Huyền đứng sau Tiêu Xuân Thu, đại thể nhìn hoàn cảnh trong phòng, ánh mắt rơi xuống sau La Vồng.

Đó là một vật hình trụ, cao chừng nửa mét, đường kính chừng một mét, vì dùng vải nhung đen bao kín, căn bản không thấy thứ bên trong.

Trên bàn ăn phòng khách đặt hai quả sầu riêng bị cắt đôi, mùi sầu riêng độc hữu bay đầy phòng.

Giữa hương sầu riêng, lẫn vào một loại mùi.

Mùi này như thứ mùi hỗn tạp trong rượu, thậm chí nồng hơn, bất quá vẫn nhàn nhạt, không để ý, căn bản không ngửi được.

Ánh nắng hôm nay rất gắt, chỗ La Vồng ở là lầu 10, rèm cửa vải nhung đen buông xuống cửa sổ sát đất, độ sáng u ám, khiến người có chút áp lực.

Huyền Huyền chú ý bốn góc phòng khách đều đặt một vật hình trụ cao nửa thân người, cũng dùng vải nhung đen bao kín, không thấy rõ bên trong.

Cả ngôi nhà lầy màu đen làm chủ điệu, ngày tháng nóng rực, ngôi nhà âm trầm, đan xen cảm giác lạnh lẽo quỷ dị.

Tiêu Xuân Thu từ gia đình La Vồng hỏi tới vợ trước, lại từ cửa tiệm La thị hỏi tới phường nương La thị, kể từ tình trạng thân thể nhân viên công tác phường nương La thị hỏi tới tình trạng bệnh tật bản thân La Vồng.

Tuy biết Tiêu Xuân Thu hỏi vợ vẫn, thế nhưng hết lần này đến lần khác thái độ anh nghiêm túc, còn chuyên tâm ghi chép, khiến La Vồng căn bản không cách nào bão nổi, không thể làm gì khác hơn là ghen một bụng tức.

Cuối cùng, Tiêu Xuân Thu hỏi xong, Huyền Huyền cũng quan sát xong.

“La tiên sinh, cảm ơn sự hợp tác của anh! Hy vọng tư liệu anh cung cấp có thể trợ giúp vụ án.”

La Vồng sắc mặt sắp biến thành vải nhung đen, gãi từ hàm răng ép ra một câu: “Tôi nghĩ Tiêu cảnh quan đang lãng phí thời gian, rượu của tôi không vấn đề, có là những kẻ đó.”

Tiêu Xuân Thu không phủ nhận, rời đi cùng Huyền Huyền.

“Không tiễn, đi thông thả.”

Một khắc cửa khép lại, Huyền Huyền thấy La Vồng thần sắc khẩn trương hắt khối vải nhung đen phía sau lên.

Cửa đóng, Huyền Huyền chỉ thấy được một khối huyết hồng.

“Có nhìn ra gì?”

“Trong phòng có một loại mùi kỳ quái giống trong rượu như đút.”

“Trong phòng có mùi? Tôi chỉ ngửi được mùi sầu riêng, sặc chết người. Tôi ghét sầu riêng.” Tiêu Xuân Thu oán giận.

“Tôi nghĩ La Vồng để sầu riêng ở phòng khách, mục đích là che giấu mùi kia.” Huyền Huyền trầm ngâm.

“Trong quá trình tra hỏi khi nãy, La Vồng không ngừng liếc thứ tối đen như mực phía sau, tôi rất muốn xóc miếng vải đen kia lên, xem bên trong là gì. Thật không rõ gã sở thích thế nào, cả ngôi nhà như quỷ ốc, tôi đi vài lần, mỗi lần chỉ thấy hàn khí bốc lên từ lòng bàn chân. Chúng ta đêm nay đi xem nhà La Vồng giấu gì, sao?”

“Không rảnh.”

“Không rảnh, cậu luôn không rảnh.”

“Biết là tốt. Thời gian của tôi dùng tiền để tính.”

“Tài nô!”

Huyền Huyền có chút hối hận đêm đó không đi theo Tiêu Xuân Thu, vì ngày thứ hai tên đó mất tích.

9. Quyển 1 - Chương 8

Rất hiếm thấy, Huyền Huyền không phải bị sư tử hồng của Huyền Diệu Khả đánh thức, mà là bị tiếng khóc đình tai nhức óc giật tỉnh.

Tuy dùng đình tai nhức óc hình dung có tí khoa trương, thế nhưng tiếng khóc thê lương cũng thật kinh người.

Huyền Diệu Khả không khóc như vậy, dùng lời Huyền Diệu Khả, nếu thực sự muốn khóc, cô chỉ biết khóc lê hoa đái vũ, khóc như người chết không chỉ xấu xí còn mất mặt.

Khóc là anh của Tiêu Xuân Thu, Tiêu Xuân Hạ.

Sáng nay, Huyền Diệu Khả mở mắt, đã thấy Tiêu Xuân Hạ nước mắt lưng tròng ghé vào đầu giường đáng thương hề hề nhìn mình.

Huyền Diệu Khả không phải người thường, tuy bị dọa không thôi, thế nhưng không như người thường phát ra tiếng thét chói tai tần suất cao.

Cô đầu tiên lãnh tĩnh xốc chăn lên nhìn, tốt, tối qua có mặc áo ngủ, kẻ bày ra bộ mặt mẹ kẻ lạnh lùng nhìn Tiêu Xuân Hạ — vị khách không mời mà đến.

Tiêu Xuân Hạ lúng túng nhìn Huyền Diệu Khả, mếu máo, nước mắt lăn qua lăn lại trên viền cuối cùng rơi xuống, bỗng nhiên òa khóc, thê thảm như gặp chuyện bi thảm nhất trên đời.

Huyền Diệu Khả đầu đầy hắc tuyến, nam nhân này thực sự bỉ loại, cư nhiên một giây đã khóc như đàn bà, không chút khí khái nam tử!

Huyền Huyền đi ra, thấy Huyền Diệu Khả quả đấm chóng nạnh, vẻ mặt sắp giết người nhìn Tiêu Xuân Hạ ngồi trên sô pha khóc kinh thiên động địa.

“Anh, nhanh giải quyết tên này!”

Vừa thấy Huyền Huyền, Huyền Diệu Khả như thấy đại xá, cô thực sự không cách nào đối người đàn ông này, anh ta khóc thành đức hạnh như vậy, cô ngại mắng.

Huyền Huyền dụi mắt, “Tiêu Xuân Hạ?”

“Còn không phải là anh của Xuân Thu Chiến Quốc, sáng sớm đã chạy tới làm Mạnh Khương Nữ [1]!” Huyền Diệu Khả tức giận nói.

Huyền Diệu Khả là lần đầu gặp Tiêu Xuân Hạ, trước giờ chỉ từ chỗ Tiêu Xuân Thu xem ảnh chụp.

Tiêu Xuân Hạ và Tiêu Xuân Thu có bảy tám phần tương tự, bất quá, Tiêu Xuân Hạ có một đặc thù rất rõ rệt, đó là anh có một đôi mắt to khiến nhiều phụ nữ đổ kỵ.

Huyền Diệu Khả là vì đôi mắt này, vừa này mới không một quyền chào hỏi.

Một người đàn ông lớn lên có đôi mắt đào hoa câu hồn, lão Thiên thật không có mắt. Huyền Diệu Khả thâm bất bình.

Tiêu Xuân Hạ vừa thấy Huyền Huyền lập tức ngừng khóc, rút khăn giấy hai ba cái lau sạch nước mắt trên mặt, nghiêm túc nói: “Xuân Thu mất tích.”

Huyền Diệu Khả ghen hòng nhìn trần trối, biến sắc mặt cũng quá nhanh? Chuyên nghiệp nhân sĩ biến sắc mặt đều mặc cảm.

Huyền Huyền từng thấy Tiêu Xuân Hạ biến sắc mặt một lần, vì vậy phản ứng không lớn như Huyền Diệu Khả, thế nhưng vẫn thoáng than thở.

“Mất tích?”

“Ừ, Xuân Thu chưa từng qua đêm bên ngoài, cho dù tăng ca không về, cũng sẽ gọi điện, tối qua anh nghe nó nói muốn đi nhà La Vông làm trộm một lần, thế nhưng tới giờ vẫn không tin tức, anh lo lắng nó xảy ra chuyện, cho nên định đi nhà La Vông xem. Anh nghe Xuân Thu nói chuyện này, nghĩ có chút mơ hồ, vì vậy mời cậu đi với anh, miễn cho anh đi một mình, tiền mất tật mang.”

“Anh chờ tôi chút.”

Huyền Huyền vào thay quần áo, Huyền Diệu Khả trừng mắt nhìn Tiêu Xuân Hạ, Tiêu Xuân Hạ tặng cô nụ cười xán lạn.

Huyền Diệu Khả không quản anh, đi vào phòng Huyền Huyền: “Anh, chờ chút, em cũng muốn đi!”

Khi ra ngoài, Huyền Diệu Khả đột nhiên kinh giác, Tiêu Xuân Hạ làm sao vào được? Tối qua cô rõ ràng khoá cửa lớn và phòng ngủ?!

Huyền Diệu Khả kinh ngạc nhìn Tiêu Xuân Hạ mắt to tròn, xem ra tên này cũng không phải người thường, không thể xem nhẹ.

...

[1] Mạnh Khương Nữ là một nhân vật trong truyện cổ dân gian Mạnh Khương Nữ khóc Trường Thành của Trung Quốc. Chuyện kể, vào thời Tần Thủy Hoàng, ngay trong đêm tân hôn của Mạnh Khương Nữ với tân lang là một thư sinh Giang Nam tên Phạm Hỷ Lương, chồng Mạnh Khương Nữ bị triều đình bắt đi xây dựng Vạn Lý Trường Thành. Đến mùa đông, Mạnh Khương Nữ đan áo cho chồng và lặn lội tìm chồng để trao áo. Mạnh Khương Nữ đi khắp chiều dài Trường Thành, hỏi thăm nhiều người rồi cuối cùng nhận được hung tin chồng bị chết vùi thây dưới Trường Thành. Nàng Mạnh Khương đau buồn khóc lóc thảm thiết 3 ngày 3 đêm, nước hoà lẫn máu. Tiếng khóc của Mạnh Khương vang xa 800 dặm Trường Thành, làm sụp đổ một khúc thành, lộ ra xác chết của chồng. Nàng an táng cho chồng xong nhảy xuống biển tự vẫn.

10. Quyển 1 - Chương 9

Chuông cửa vang thật lâu, không thấy ai ra mở.

Tiêu Xuân Hạ nói: “La Vỹ hôm nay không giống ngày thường lui tới phòng nhuộm La thị, anh còn nghỉ gã ở nhà, xem ra không phải.”

Huyền Diệu Khả nói: “Có lẽ gã cố ý không mở.”

“Gã nếu không muốn bị quấy rầy, sẽ trực tiếp tắt chuông cửa, đừng lãng phí thời gian, phá cửa vào!”

Cũng không thấy Tiêu Xuân Hạ động tay động chân gì, cửa đã mở.

Huyền Diệu Khả nhin không được hỏi: “Anh sáng nay là như vậy vào nhà bọn em?”

“Nhà La Vỹ đối anh như lồng chim không bố trí phòng vệ, nhà hai đứa là tuyệt mật kim chung tráo, căn bản không cùng trình độ, để vào được nhà hai đứa, anh phải dùng hai giờ. Đây là ngôi nhà lãng phí thời

gian nhất của anh, anh vốn cho nhà mình đã khó vào, đoán không ra nhà hai đứa còn khó hơn.” Tiêu Xuân Hạ có chút kính phục, “Nhà hai đứa là kiệt tác của ai? Anh đoán nhất định là Huyền Huyền!”

Huyền Huyền lắc đầu, “Không phải tôi.”

Tiêu Xuân Hạ trừng to mắt, bất khả tư nghị nhìn Huyền Diệu Khả, thoáng ngoài ý muốn, “Là kiệt tác của Bạo Long Nữ?”

Huyền Diệu Khả vốn đắc ý, thế nhưng nghe ba chữ “Bạo Long Nữ”, sắc mặt nhất thời chìm xuống, “Bạo Long Nữ? Anh nói ai?”

“Xuân Thu hình dung em, anh nghĩ rất chuẩn xác. Nói thật, bộ dáng em hung thần ác sát rất giống khủng long, hắc hắc!”

Nhìn Huyền Diệu Khả mặt đen như đáy nồi, Huyền Huyền lắc đầu, Tiêu Xuân Hạ thật không biết sát ngôn quan sắc.

Huyền Diệu Khả cắn răng, được, đôi anh em này chờ quỷ quần thân đi!

Tiêu Xuân Hạ khiêm tốn hỏi Huyền Diệu Khả, “Em gắn bùa gì trên cửa, anh tuy mở được, lại thuần túy là trùng hợp, anh hoàn toàn không nhìn ra kết cấu, em có thể tiết lộ tí không?”

Huyền Diệu Khả lé mắt nhìn anh, mặt lạnh nói: “Gọi em một tiếng ”Bạo Long Nữ“, không —— thể —— phụng —— cáo!”

“Thật nhỏ mọn! Biệt danh này không phải anh đặt!” Tiêu Xuân Hạ nói thầm.

“Anh chẳng lẽ không biết con gái đều đặc biệt keo? Anh yên tâm, Xuân Thu Chiến Quốc sẽ chết rất khó coi!”

“Xuân Thu Chiến Quốc? Em nói là Xuân Thu?”

“Bằng không là ai! Chẳng lẽ đàn ông nhiều chuyện!”

Tiêu Xuân Hạ chuyển mắt, dùng ngữ khí thương lượng nói: “Nhìn ở chúng ta là đồng loại, nói cho anh biết trên cửa đã làm gì được không?”

“Đồng loại?” Huyền Diệu Khả nhìn bộ ngực bằng phẳng Tiêu Xuân Hạ, “Em không gay như vậy!”

“Anh là nam! Tuyệt đối là đàn ông bình thường!” Tiêu Xuân Hạ cường điệu.

“Chúng ta càng không phải đồng loại.”

“Anh nói chúng ta là đồng loại, vì Xuân Thu gọi anh là khủng long ăn cỏ, em là bạo long, chúng ta không phải đồng loại sao?”

Tiêu Xuân Hạ lễ thẳng khí hùng, Huyền Diệu Khả tức giận không thôi.

“Tuy em là khủng long ăn thịt, anh ăn cỏ, thế nhưng đều là bộ tộc khủng long nha?” Tiêu Xuân Hạ tiếp tục không sợ chết nói.

Huyền Khả Khả chưa từng là kẻ hiền lành, cô vươn ngón trỏ tay phải, long phi phượng vũ vẽ gì trước mặt Tiêu Xuân Hạ.

Tiêu Xuân Hạ vô cùng kinh ngạc, định hỏi cô làm gì, đột nhiên phát hiện mình không thể lên tiếng.

Đôi mắt vốn lớn vì hoang mang trừng càng lớn, Tiêu Xuân Hạ giật mình lại khó nén hưng phấn nhìn Huyền Diệu Khả, kích động khoa tay múa chân.

Huyền Diệu Khả mặc kệ, đẩy anh ra, vào.

Huyền Huyền sớm vào nhà, tranh luận của hai kẻ thiếu dinh dưỡng không nghe cũng không tổn thất.

Rèm cửa vải nhung đen cắt đứt dương quang, trong nhà tối hù.

Nhà không ai.

Huyền Huyền đi qua giật rèm, bên trong nhất thời sáng sủa.

Huyền Huyền đầu tiên liếc nhìn bàn trà đặt vật hình trụ hôm qua thấy, rỗng tuếch, đã không còn, cả bốn hình trụ đặt ở góc tường cũng không thấy.

11. Quyển 1 - Chương 10

Trong không khí còn giữ mùi sầu riêng, thế nhưng mùi kia đã không còn.

“Shit! Anh ghét sầu riêng!” Tiêu Xuân Hạ oán giận.

Huyền Huyền lé mắt, anh em quả nhiên là anh em, ghét cùng một thứ.

Huyền Diệu Khả từ trong phòng đi ra, có chút kinh ngạc Tiêu Xuân Hạ nhanh như vậy mở được miệng, tên này quả nhiên không phải tỉnh du đẳng.

Tiêu Xuân Hạ xông lên bắt lấy tay Huyền Diệu Khả lay động, hưng phấn hỏi: “Em vừa vẽ gì với anh? Có phải như thứ em vẽ trên cửa? Em thật lợi hại, anh rất sùng bái em, không bằng em thu anh làm đồ đệ...”

Huyền Diệu Khả đầu đầy mây đen, thì ra người đàn ông này không chỉ thích khóc, còn thần kinh hề hề.

“Sư phụ, em chừng nào rảnh? Chúng ta tìm một nơi yên tĩnh luận bàn, em học hẳn là Tây Dương ma pháp? Vừa lúc, anh nghiên cứu Trung quốc đạo thuật, chúng ta có thể Trung Tây hợp bích, nhất định...”

Còn nghe người đàn ông này dong dài không dứt, sẽ chết người!

Huyền Diệu Khả không nhịn được, “Anh câm miệng! Lải nhải nữa, em tìm một con quỷ thích ăn sầu riêng cả ngày theo anh!”

Tiêu Xuân Hạ bị dọa, uỷ uỷ khuất khuất dùng đôi mắt ướt át nhìn Huyền Diệu Khả, vô thanh lên án tàn nhẫn của cô.

Huyền Diệu Khả từ lỗ mũi nặng nề hừ một tiếng, đối Huyền Huyền nói: “Nhà không ai, ngoại trừ có chút loạn, đều là màu đen, không có đầu mối khác.”

Huyền Huyền không nói gì, vươn ngón trỏ quét một lớp dịch thể màu đỏ trên bàn.

“Đây là gì?”

Huyền Diệu Khả và Tiêu Xuân Hạ không hẹn đưa đầu qua.

“Máu?”

Huyền Huyền lắc đầu, dịch thể này dính hơn máu, cậu đoán hẳn là thứ hôm qua thấy khi đóng cửa.

Tiêu Xuân Hạ dạo quanh nhà, cẩn thận tìm tòi.

“Anh tìm gì?” Huyền Diệu Khả hiểu kỳ hỏi.

“Tìm đầu mối Xuân Thu lưu lại.”

“Kỳ quái? Cư nhiên không có?” Tiêu Xuân Hạ nhíu, “Xuân Thu rốt cuộc gặp phải gì khiến nó không lưu lại đầu mối.”

Huyền Diệu Khả trầm mặc, Tiêu Xuân Thu không phải người thường, anh ta nhất định gặp phải chuyện đáng sợ mới có thể khiến mình chưa kịp lưu lại đầu mối đã xảy ra chuyện.

“Anh?”

Huyền Diệu Khả không chủ ý, không thể làm gì khác hơn là hỏi Huyền Huyền.

La Vồng khẩn trương thứ đó như vậy, khi đi nhất định mang theo, nếu dịch thể này là từ thứ đó chảy ra, như vậy...

Huyền Huyền cúi đầu nhìn dịch thể đỏ sẫm trên ngón trỏ, đã biết phải dùng cách gì tìm La Vồng...

...

Khi Tiêu Xuân Thu tỉnh lại, phát hiện mình cả người tê liệt, tứ chi tựa hồ có vô số con kiến gặm cắn, hoàn toàn không thể nhúc nhích.

Thực sự muốn chết!

Tiêu Xuân Thu nhắm mắt, chậm rãi chờ thân thể khôi phục tri giác.

Không biết qua bao lâu, ngón tay rốt cuộc có thể co duỗi.

Bốn phía hắc ám, trong thời gian ngắn, Tiêu Xuân Thu không biết mình ở đâu.

Mãi một hồi, chân dần có tri giác, Tiêu Xuân Thu vô thức mở rộng tứ chi, lại đột nhiên phát hiện không làm được, thể nhưng tay chân tự do.

Tiêu Xuân Thu vươn tay sờ bốn phía, thật dài, có thể chứa một người...

Quan tài?!

Trong đầu Tiêu Xuân Thu nhảy ra hai chữ, chẳng lẽ mình bị chôn sống?

Tay phải siết lại hung hăng gõ đầu, Tiêu Xuân Thu nhớ mình định đi nhà La Vồng tra án, vừa dùng thủ đoạn phi pháp mở cửa vào, người bỗng nhiên hôn mê, trước một khắc mất đi ý thức, anh tựa hồ thấy được một đóa màu sắc diễm lệ.

Không biết đó là gì? Bất quá màu sắc thực không dám khen tặng, xấu cực kỳ!

Tiêu Xuân Thu vừa nghĩ, vừa vươn tay đẩy nắp quan tài, xem mở được không.

Kéo hết cánh tay cũng không chạm nắp, quan tài thật cao, Tiêu Xuân Thu nói thầm, hơi ngửa nửa người trên, tiếp tục đẩy.

Di? Quan tài không có nắp?

Tiêu Xuân Thu nhất thời trở mình ngồi dậy, đột nhiên, một cổ tanh tươi đập vào mặt, sắc đến anh suýt ngất.

Xú ối, tanh hôi, toan thối hỗn hợp một chỗ, quả thực không thể chịu được, Tiêu Xuân Thu bị sắc ho lên.

Giữa yên tĩnh, vài tiếng ho khan có vẻ đột ngột quái dị, Tiêu Xuân Thu da đầu tê dại, che miệng không dám ho.

Cho dù bịt mũi, mùi tanh tươi vẫn chui vào, khiến ngực đè nén khó chịu.

Mùi thi thể hư thối còn dễ ngửi hơn thứ này! Tiêu Xuân Thu trong khổ vui nghĩ.

Mình sẽ bị vùi trong xác chết đi?

Tiêu Xuân Thu không khỏi nhớ tới mười thi thể mất tích, vừa nghĩ tới cảnh giữa bóng tối, một đồng thi thể vây quanh, ác, dạ dày bốc lên, Tiêu Xuân Thu không khỏi ghé vào quan tài, ối lên ối xuống.

...

12. Quyển 1 - Chương 11

Trong bóng tối, lạch cạch lạch cạch, vang lên tiếng bước chân.

Tiêu Xuân Thu tiện tay dùng ống tay áo lau khoé miệng, lập tức nằm xuống giả chết.

Nói cũng kỳ quái, vừa nằm xuống, mùi tanh tươi lập tức phai nhạt rất nhiều.

Kỳ quái, chẳng lẽ mùi phân tằm?

Tiếng bước chân lớn dần, tựa hồ hướng về phía bên này.

Ca tra một tiếng!

Tiêu Xuân Thu tưởng tượng là một căn phòng, có người mở cửa vào.

Nhưng mà, sau một tiếng ca tra, bốn phía khôi phục vắng vẻ.

Tiếng bước chân lạch cạch lạch cạch không còn, một tiếng chi cửa mở nường theo cũng không thấy.

Mồ hôi lạnh chảy dọc sống lưng, Tiêu Xuân Thu thần kinh căng thẳng.

Anh không dám mở mắt, có đôi lúc, mắt không thấy trái lại là may mắn, vì không thấy, sợ hãi sẽ ít đi.

Đang lúc do dự có nên mở mắt không, bên tai bỗng truyền tới tiếng sền sệt, nghe, tựa hồ là tiếng dẫm phải bùn đất ẩm ướt phát ra.

Âm hưởng quái dị, khiến Tiêu Xuân Thu không thể khống chế lung tung suy đoán mình rốt cuộc ở đâu.

Bùn lầy? Mặt đất? Hay mộ phần?

Trong bóng tối, ánh đỏ bỗng nhiên rực rỡ, cho dù nhắm mắt, cũng có thể cảm giác được.

Đôi mắt khép kín cẩn thận mở ra khe hở, Tiêu Xuân Thu mơ hồ thấy từng đóa diễm lệ.

Đây là?

Tiêu Xuân Thu nhin không được mở lớn hơn, lúc này anh thấy rõ.

Một kẻ đứng đưa lưng về phía anh, trước mặt đặt một đóa hoa to lớn màu sắc khoa trương diễm lệ.

Tiêu Xuân Thu mở thêm, nhận ra kẻ đứng là La Vồng.

Trước mặt La Vồng đặt một cái bồn nhìn qua là hoa, thế nhưng nhìn kỹ lại nghĩ là một vật kỳ quái không giống hoa.

Thân thô như miệng bát, không có lá, trên ngọn là một đoá hoa thật lớn hình dạng kỳ dị, cánh hoa đỏ, vàng, đen, tím nhiều loại màu sắc hỗn tạp, khiến người cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Ánh đỏ là đoá hoa phát ra, nương theo đó, Tiêu Xuân Thu kinh hãi phát hiện vật thể biết động, giữa đoá hoa không ngừng vươn ra xúc tua nhỏ dài, vũ động, mở rộng bốn phương tám hướng.

Tiêu Xuân Thu không dám thở mạnh, nhìn xúc tua nhỏ dài duỗi qua người mình.

Vì nằm trong quan tài, phạm vi có thể thấy của Tiêu Xuân Thu cực kỳ hữu hạn, anh không biết xúc tua rốt cuộc kéo dài bao nhiêu.

Một tiếng ba, tựa hồ là chạm phải gì, kể vang lên tiếng két ba két ba Tiêu Xuân Thu nghe như tiếng táo đỏ ngọt lịm núi Phú Sĩ anh thường ăn sừng miệng.

Tiêu Xuân Thu tóc gáy dựng thẳng, thứ đó đang ăn gì?

Tứ chi bạch cốt người chết thoáng chạy vào đầu, Tiêu Xuân Thu vô thức ôm chặt cánh tay.

...

Một con ruồi đầu to ong ong dẫn đường, ba người Huyền Huyền theo sau.

“Phường nương La thị?”

Nhìn chỗ trước mắt, Tiêu Xuân Hạ có chút hồ nghi.

“Xuân Thu ở đây?”

Huyền Huyền nhìn thoáng con ruồi vũ động giữa không trung, “Tôi chưa nói Tiêu Xuân Thu ở đây, bắt quá, La Vồng cực kỳ có khả năng ở đây.”

“Anh đã dùng ra-đa lục soát phường nương La thị, thế nhưng không phát hiện tung tích La Vồng.”

“Ra-đa? Vậy anh có đào ba thước đất không? Nói không chừng La Vồng trốn dưới hầm ngầm.” Huyền Diệu Khả nói.

“Anh thế nào không nghĩ ra? Dưới đất tuyệt đối là chỗ trốn tốt!” Tiêu Xuân Hạ ảo não không ngớt.

Huyền Diệu Khả tùy tiện nói một câu, không nghĩ tới Tiêu Xuân Hạ thật không có.

“Thế nhưng vì sao lại tìm một con ruồi dẫn đường?” Tiêu Xuân Hạ không giải thích hỏi.

Một tờ giấy rơi xuống, phía trên vẽ con ruồi đầu to, Huyền Huyền thu hồi.

“Có chút ruồi thích hút máu động vật và người, dịch thể màu đỏ phát hiện ở chỗ La Vồng không phải rất giống máu?”

...

13. Quyển 1 - Chương 12

“Thế nhưng em không phải nói đó không phải máu?”

“Lấy giả làm thật không được sao?”

Tiêu Xuân Hạ rút khoé miệng.

Lấy giả làm thật, như vậy cũng được?

Phường nương La thị không có người, chỉ có từng vại rượu.

Tiêu Xuân Hạ nói: “Anh tra qua, phường nương lớn như vậy, La Vồng chỉ thuê mười người, hơn nữa chỉ cần công tác sáu giờ buổi tối, tiền lương rất cao.”

“Trách không được ban ngày không có lấy một bóng người.” Huyền Diệu Khả nói.

“Anh tìm công nhân được thuê hỏi, bọn họ nói phần công tác rất nhẹ nhàng, phụ trách đặt một ít rượu về, sau đó mang vào hầm rượu, nửa tháng sau đem ra bán. Nhưng mà, kỳ quái là, nghe công nhân được thuê nói, rượu mua về là rượu rất tầm thường, thế nhưng đem ra đã biến thành rượu ngon hương thuần lâu năm, không biết La Vồng dùng cách gì làm được.”

Huyền Huyền suy nghĩ một chút, hỏi: “Anh có xem qua hầm rượu?”

“Anh không tìm được.”

Huyền Huyền trầm ngâm, con ruồi bay tới đây không bay tiếp, xem ra vật đó nhất định ở đây, thế nhưng thường những không lớn, liếc mắt nhìn lại, đều là vại rượu, không có thứ cậu muốn tìm.

Tiêu Xuân Hạ ngồi xuống, gõ mấy cái trên đất.

Huyền Diệu Khả hỏi: “Anh làm gì?”

“Bình thường hầm rượu đều ở dưới đất, em cũng nói, dưới đất tuyệt đối là chỗ trốn tốt.”

Huyền Diệu Khả im lặng, lời này hình như là Tiêu Xuân Hạ nói, thế nào thành cô nói?

“Anh đứng lên!”

“Làm chi?” Tiêu Xuân Hạ không giải thích.

Huyền Diệu Khả kéo Tiêu Xuân Hạ, “Quá chậm!”

Tiêu Xuân Hạ còn hồ nghi, Huyền Diệu Khả từ túi xách lấy ra một cây bút kẻ lông mày, kéo dài.

Tiêu Xuân Hạ vừa định tán thán bút kẻ lông mày cũng có thể gấp, lại thấy kéo dài xong cư nhiên là một chỉ thủ trượng tinh xảo.

Huyền Diệu Khả ngồi xuống, dùng thủ trượng vẽ một Ngũ Mang Tinh trận trên đất.

Ánh bạc lóng lánh, Huyền Diệu Khả điểm giữa mắt trận, hơn năm mươi mét vại rượu bỗng vỡ tan, rượu chảy đầy đất.

Huyền Diệu Khả thu hồi thủ trượng, đứng lên, “Cửa vào ở đó.”

Tiêu Xuân Hạ hai mắt toả sáng, Huyền Huyền hầu như có thể thấy mắt anh có sao.

“Sư phụ, sư phụ, em thật là lợi hại! Anh rất sùng bái em!”

Huyền Diệu Khả lần đầu nghĩ thì ra hoa si không riêng là quyền lợi của đàn bà, vẫn là quyền lợi của đàn ông.

Phật Tổ nói chúng sinh bình đẳng, quả nhiên không sai!

Huyền Diệu Khả không để ý ánh mắt đầy sao của Tiêu Xuân Hạ, nhấc chân bước vào.

Tiêu Xuân Hạ theo sát, như con chim sẻ, chi chi tra tra.

“Em vừa vẽ là Ngũ Mang Tinh, anh nghe nói khi vẽ ma pháp trận phải nguyên thần hợp nhất, bằng không sẽ thất bại, thế nhưng anh thấy em vẽ rất dễ dàng, như ăn cơm bữa, xem ra, sư phụ bản lĩnh lão nhân gia ngài rất cao, anh thực sự lấy có ngài làm sư phụ là vinh...”

Đối người sùng bái, đánh không được, mắng không xong, Huyền Diệu Khả cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Cửa vào hầm rượu thiết trí bình thường, xóc lên tám thép, đã thấy cầu thang kéo xuống.

“Thật không kỹ thuật!” Tiêu Xuân Hạ khinh bỉ.

“Vậy sáng nay anh vì sao không phát hiện?” Huyền Diệu Khả châm chọc hỏi.

“Trí giả thiên lự, tất hữu nhất thất.”

Huyền Diệu Khả không nói lời nào, cô phát hiện, vô luận nói gì, tên này luôn tìm được lý do cãi lại.

14. Quyển 1 - Chương 13

Dọc theo cầu thang xuống chừng mười phút, bỗng nhiên ngừng được hồi thối dày đặc.

“God! Cái gì thối vậy!” Tiêu Xuân Hạ bịt mũi.

“Mùi hủ thi.” Huyền Huyền nói.

Tiêu Xuân Hạ không hé răng.

Lại đi một hồi, thấy một cánh cửa.

Tiêu Xuân Hạ nhìn chăm chăm cánh cửa, hỏi: “Nếu mở ra, có một đồng thi thể nện xuống thì sao?”

“Không thể nào? Bọn em lui ra sau, anh tiến lên mở cửa!”

Tiêu Xuân Hạ kêu lên: “Sư phụ em vì sao tàn nhẫn với anh!”

“Em trai anh có lẽ ở trong.” Huyền Diệu Khả nói một câu thành công bịt miệng Tiêu Xuân Hạ.

“Xuân Thu!”

Tiêu Xuân Hạ một cước đá văng cửa, vọt vào.

Ba giây sau, lao ra.

“Thối chết người!”

Đập vào mặt là mùi thối suýt sặc ngất người, Huyền Diệu Khả hầu như buồn nôn.

Huyền Huyền lấy ra một đoá hoa màu trắng, hái hai cánh đưa cho Tiêu Xuân Hạ và Huyền Diệu Khả.

“Dán lên mũi.”

Tiêu Xuân Hạ lập tức dán cánh hoa lên, nói cũng kỳ quái, sau khi dán xong, thật đúng không ngửi được.

“Đây là hoa gì, mùi thối như vậy cứ nhiên có thể che giấu?” Tiêu Xuân Hạ hiểu kỳ không thôi.

“Anh không muốn biết đây là hoa gì.”

Nói xong, Huyền Huyền bước vào.

“Anh rất muốn biết, hoa này thần kỳ như vậy, làm thuốc khử mùi nhất định bán chạy, tiền tài không dứt! Hắc hắc!”

Huyền Diệu Khả thổi một hơi bên tai Tiêu Xuân Hạ, âm trầm nói: “Đây là vong hồn hoa, thấy hoa này đại biểu sẽ có tử vong.”

Tiêu Xuân Hạ sắc mặt trắng bệch, nửa ngày không nói nên lời.

Huyền Diệu Khả ha hả cười nhẹ, vào theo.

Tiêu Xuân Hạ nghĩ sau lưng thổi trận âm phong, sợ đến vội vã đuổi kịp, giữ chặt Huyền Diệu Khả không tha.

Tầng hầm hôn ám, vách tường treo hai ba ngọn nến thông giờ hầu như tuyệt tích.

Dưới ánh lửa chập chờn, vại rượu to nhỏ thất loạn bát tao đặt trên đất.

Giữa tầng hầm có mười bộ quan tài, mỗi bộ có một thi thể, những con giò trắng bóng chuyển động phía trên.

Huyền Diệu Khả cầm tay Tiêu Xuân Hạ, đặt trên mắt mình.

“Anh nghìn vạn lần không nên buông tay, bằng không em sẽ tìm một con quỷ thích ăn sào riêng đi theo anh!” Huyền Diệu Khả thấp giọng uy hiếp.

Tiêu Xuân Hạ một tay bịt mũi, một tay giúp Huyền Diệu Khả che mắt, những con giò chuyển động khiến dạ dày anh sôi lên, buộc anh không thể làm gì khác hơn ngẩng đầu ngấm trần nhà, lại kinh hãi phát hiện trần nhà cứ nhiên bỏ đầy những con nhện lớn màu đỏ.

Tiêu Xuân Hạ cứng lại, mồ hôi lạnh từng giọt rơi xuống.

“Tiểu, Tiểu Khả, em, em ngẩng đầu nhìn lên.”

“Em quen anh sao? Tiểu Khả, Tiểu Khả, gọi thân thiết như vậy!”

Huyền Diệu Khả không vui, thế nhưng vẫn ngẩng đầu.

“Anh ơi!” Huyền Diệu Khả kinh hô.

Huyền Huyền đang đứng cạnh quan tài ngấm thi thể quay đầu, chỉ thấy Huyền Diệu Khả và Tiêu Xuân Hạ vẻ mặt sắp xỉu nhìn chăm chăm trần nhà.

Huyền Huyền vô cùng kinh ngạc, ngẩng đầu.

Chỉ chút những con nhện màu đỏ bỗng rơi loạn, một con nhện thể hình nhỏ hơn tí rơi xuống, rớt trên một thi thể.

Con nhện màu đỏ rất nhanh bò trên thi thể, nơi nó đi qua, giò màu trắng biến thành đen, thậm chí không kịp giấy dựa đã chết.

Con nhện màu đỏ chui vào một hốc mắt rỗng bị ăn mòn, biến mất không thấy.

Yếu hầu cô lỗ cô lỗ mấy cái, Tiêu Xuân Hạ nuốt ngậm nuốt bọt.

“Ha, ha, anh lần đầu thấy nhện màu đỏ, thật độc!” Tiêu Xuân Hạ cười gượng nói.

Huyền Diệu Khả liếc trắng, không nói lời nào, cô sợ mình vừa nói, sẽ ới.

Huyền Huyền nhìn con nhện thật lâu, lại nhìn thi thể trong quan tài.

Tiêu Xuân Hạ thì thầm với Huyền Diệu Khả: “Anh em thật siêu! Ghê tởm như vậy, cứ nhiên không biến sắc.”

Huyền Huyền quay đầu liếc Tiêu Xuân Hạ, Tiêu Xuân Hạ ngượng ngừng, vốn định ngẩng đầu nhìn trời, thế nhưng ngẩng sẽ thấy con nhện màu đỏ khiến người lông tơ dựng đứng. Vì thế không thể làm gì khác hơn là cúi đầu nhìn giấy.

Huyền Huyền đi qua, ngửi tí rượu trong vại, tuy mùi thi thối rất đậm, thế nhưng vẫn có thể ngửi thấy mùi rượu hương thuần.

Huyền Huyền dạo một vòng tầng hầm, rốt cuộc ở một bộ quan tài thấy được thứ mình muốn.

Một chậu hoa màu sắc diễm lệ chỉ có hoa không có lá.

15. Quyển 1 - Chương 14

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng ba tức ba tức, Tiêu Xuân Thu không khống chế tưởng tượng cảnh xúc tua ăn cánh tay, sau đó ăn cả chân.

Tiêu Xuân Thu không phải kẻ nhát gan, thế nhưng lúc này vẫn bị phán đoán của mình kinh ra mồ hôi lạnh.

Người có đôi khi rất kỳ quái, tuy rằng rất sợ, lại vẫn nhìn không được muốn thấy rõ thế nào.

Anh chậm rãi chống dậy, từ cạnh quan tài lộ ra hai mắt, cẩn thận nhìn quanh.

Vừa nhìn, anh kinh ngạc, La Vồng vốn đứng đưa lưng về phía anh dĩ nhiên không thấy.

Hàn ý dâng lên từ lòng bàn chân, nháy mắt chạy khắp thân thể.

La Vồng đi đâu? Vì sao không nghe động tĩnh?

Tiêu Xuân Thu phản xạ mở to mắt tìm quanh, định xem La Vồng có phải đã trốn.

Mà, La Vồng không thấy, lại thấy xúc tua màu đỏ thực sự ăn thịt người như anh nghĩ.

Chính xác mà nói, không phải ăn thịt người, là ăn thi thể.

Tiêu Xuân Thu qua loa tính một chút, xung quanh đông xéo tây lệch, hoặc nằm hoặc dựa đại khái sáu bảy tám người, những người này không nhúc nhích, không biết sống chết.

Mỗi người tứ chi đều bị xúc tua màu đỏ quấn chặt, vì ánh sáng hôn ám, Tiêu Xuân Thu chỉ có thể thấy nơi xúc tua lướt qua, bạch cốt âm trầm.

Rất nhanh, tứ chi chỉ còn bạch cốt, xúc tua tựa hồ ăn uống no đủ, chậm rãi rút về.

Tiêu Xuân Thu không tự chủ được rùng mình, cả người cứng ngắt.

Một xúc tua hầu như dán trên mũi Tiêu Xuân Thu, mùi máu tươi dày đặc chóp mũi.

Tiêu Xuân Thu không dám động, nhìn xúc tua như có sinh mệnh dừng một hồi trước mặt, tựa hồ nghĩ mình có phải thức ăn của chúng không.

Mồ hôi lạnh từng giọt rơi xuống, mờ nhạt đường nhìn của Tiêu Xuân Thu, thế nhưng anh không dám vươn tay lau, cũng không dám thở.

Xúc tua cuộn thành một vòng, run lên, chậm rãi kéo.

Hơn nửa ngày, Tiêu Xuân Thu mới dám giật cái cổ cứng ngắt, gian nan thở ra một hơi, quay đầu nhìn đoá hoa.

Anh quỷ dị phát hiện, đoá hoa đã khép lại.

Ánh sáng thoảng lơ mờ, bốn phía yên tĩnh, chỉ là thỉnh thoảng nghe tiếng máu nhỏ giọt trên sàn rất nhỏ.

Sợ hãi trước nay chưa từng có dâng lên, Tiêu Xuân Thu nghĩ nếu mình còn ở đây, không phải thành thức ăn cho hoa, là bị sặc chết, thậm chí hù chết.

Tuy mất mặt, thế nhưng Tiêu Xuân Thu thực sự rất sợ.

Anh hết sức cẩn thận bò ra quan tài, nường bộ phận ánh đỏ yếu ớt thực nhân hoa tản ra, cẩn cẩn dục dục né tránh đầy đất hài cốt, bước từng bước về phía tiếng cửa mở nghe được.

Sàn nhà tựa hồ đầy máu, một bước dẫm xuống lại giơ lên, tựa như có dịch thể nhỏ giọt.

Tiêu Xuân Thu tinh thần cao độ khẩn trương, giờ anh đã bắt chấp mùi trong phòng khó ngửi thế nào, giang hai tay, duy trì thân thể cân đối, từng chút một hoạt động.

Trong bóng tối, tựa hồ chạm phải gì như cửa, Tiêu Xuân Thu thăm dò vươn tay, hẳn là cửa.

Dán lên nghe một hồi, không có tiếng, Tiêu Xuân Thu cẩn cẩn dục dục quay nắm cửa, giật ra một khe hở...

16. Quyển 1 - Chương 15

“Đây là hoa sao?” Tiêu Xuân Hạ không xác định hỏi.

Huyền Huyền không trả lời.

Đây có thể nói là hoa, cũng có thể nói không phải.

Huyền Diệu Khả nói: “Anh hỏi như vậy, ý nghĩa ánh mắt đầu tiên anh đã nghĩ đây là hoa, anh đã nghĩ nó là hoa, vì sao còn phải hỏi nó có phải hoa không?”

“Sư phụ, thì ra em không chỉ học Tây Dương ma pháp, còn học Phật học! Em nói rất có mùi Phật học, hoa tức là hoa, hoa không phải hoa, rất thâm ảo!”

“Đầu heo như anh cũng có thể hiểu, thâm ảo đâu ra!”

“Sư phụ, thì ra em là Thiên Bồng nguyên soái! Thật nhìn không ra!” Tiêu Xuân Hạ kinh ngạc.

Huyền Diệu Khả suýt tức ngất.

Huyền Huyền buồn cười, bầu không khí như vậy, Tiêu Xuân Hạ còn có thể nói giỡn, thật là vi diệu!

Cậu là lần đầu thấy em gái như tiểu bá vương của mình ăn thiệt.

Khổng thánh nhân nói duy nữ tử và tiểu nhân nan dưỡng, Tiêu Xuân Hạ nói không chừng kiếp trước là tiểu nhân! Huyền Diệu Khả hận nghĩ.

“Anh, đây là gì?”

“Không biết, anh lần đầu thấy, có dao không?”

“Có!”

Tiêu Xuân Hạ cướp lời.

“Anh đừng lớn tiếng như vậy, nếu khiến nhện kinh rút, anh sẽ thảm!” Huyền Diệu Khả cảnh cáo.

Tiêu Xuân Hạ ngẩng đầu nhìn những con nhện lung lay phẳng phất sắp rút, lập tức câm miệng không nói.

Huyền Huyền tiếp nhận con dao Tiêu Xuân Hạ đưa, “Cảm ơn.”

Huyền Diệu Khả liếc nhìn Tiêu Xuân Hạ, hồ nghi, “Anh tùy thân mang dao làm gì?”

Tiêu Xuân Hạ ha hả cười, “Bệnh nghề nghiệp.”

“Bệnh nghề nghiệp?”

“Anh là bác sĩ.”

“Bác sĩ?!” Huyền Diệu Khả giật mình.

“Hư! Lần này tới phiên em nhỏ tiếng, kinh động nhện phía trên sẽ thảm!”

Huyền Diệu Khả hoài nghi trên dưới quét nhìn Tiêu Xuân Hạ, tên này đâu giống bác sĩ?

Huyền Huyền dùng dao rạch nhẹ đoá hoa.

Dịch thể đậm đặc màu đỏ chảy ra từ kẽ nứt.

“Những dịch thể này phát hiện ở nhà La Vông?” Huyền Diệu Khả hỏi.

“Ừ.” Huyền Huyền gật đầu.

Bắt con dao dính dịch thể lên mũi người.

Mùi, không giống cá tanh, cũng không giống máu tươi.

Huyền Huyền dùng dao cắt một khối cánh nhỏ, khơi lên, nhìn kỹ, rồi ném vào vại rượu gần nhất.

Huyền Huyền ngẩng đầu nhìn thi thể bị nhện màu đỏ chui vào, trầm tư một hồi, lại dùng dao khơi mấy con giòi trên thi thể ném vào vại rượu khi này.

“Cậu làm gì?” Tiêu Xuân Hạ nhin không được hỏi.

“Giải nghi.” Huyền Huyền ngắn gọn hai chữ.

Thật là tích tỵ như kim! Tiêu Xuân Hạ nói thầm.

Huyền Huyền lấy ra tờ giấy vẽ con ruồi, thấp giọng niệm vài câu, ném về phía không trung.

Một con ruồi lớn ong ong dừng trên thi thể.

Chỉ hai ba phút, con nhện màu đỏ chui vào hốc mắt dị thường cấp tốc bò ra, đánh về phía con ruồi.

Tiêu Xuân Hạ trợn mắt há hốc mồm nhìn con nhện màu đỏ nuốt con ruồi vào.

Huyền Huyền nhanh như thiểm điện một dao khơi lên con nhện ăn no, ném vào vại rượu.

Huyền Diệu Khả nhin không được hỏi: “Anh, anh làm gì?”

“Những rượu.”

Tiêu Xuân Hạ bắt đầu nổi da gà, “Ai dám uống rượu như vậy?”

Huyền Huyền dùng dao chỉ vào thi thể trong quan tài, “Bọn họ.”

“Bọn họ uống đều là rượu này?”

“Hẳn vậy.”

Tiêu Xuân Hạ đột nhiên nghĩ tới chai rượu như vậy bán trên phố không ít, đây không phải đại biểu còn chết rất nhiều người?

Chờ một hồi, Huyền Huyền lần thứ hai ngửi vại rượu, mùi rượu tinh khiết nồng nặc, thảng hơn trước một phần.

Xem ra mình đoán đúng.

“Uống loại rượu này còn cứu được không?”

“Không biết. Tôi tạm thời chưa nghĩ ra cách.”

“Vậy——”

Tiêu Xuân Hạ không nói gì.

Một lát sau, Tiêu Xuân Hạ nhớ tới em trai, “Hồng! Xuân Thu đâu? Nó không ở đây, vậy La Vồng giam nó ở đâu?”

...

17. Quyển 1 - Chương 16

Tiêu Xuân Thu ngồi thật lâu trên tảng đá lớn ven đường, thở dài.

Chưa từ bỏ ý định lục tung tất cả túi tiền trên người, rỗng tuếch.

Nhìn quanh bốn phía, một con đường đất vàng quanh co khúc khuỷu hướng về phương xa, hai bên đường cỏ dại mọc thành bụi.

Tiêu Xuân Thu sờ bụng mình, kêu khổ thấu trời.

Đây là chốn quỷ gì, vì sao không thấy bóng người?

Trước khi mở cửa, Tiêu Xuân Thu tưởng tượng rất nhiều tình huống, cũng dự tính hung hiểm ra sao, thế nhưng sau khi mở cửa, anh giật mình.

Ngoài cửa, đập vào mắt, không phải cỏ là cây.

Phía sau, là một căn nhà gỗ tàn cũ, loại nhà gỗ tùy thời sắp sập.

Tiêu Xuân Thu nghĩ có chút buồn cười, khi ở trong, anh thế nào cũng nghĩ không ra hoàn cảnh bên ngoài lại là như vậy.

Không biết đi bao lâu, mới thấy thứ như con đường đất vàng.

Nhìn con đường đất vàng tựa hồ không điểm cuối, Tiêu Xuân Thu vừa đói vừa mệt, vô lực ngồi thở dốc ven đường.

Anh hôm nay mới biết, thì ra thành phố mình ở có một nơi hoang vu không người như vậy.

Xa xa, cát bụi bốc lên, tựa hồ có gì tiếp cận.

Sau khi thấy rõ, Tiêu Xuân Thu tinh thần phấn chấn, lập tức vọt tới giữa đường vung tay.

Tới là một chiếc xe tải nhỏ tàn cũ.

“Huynh đệ, hảo tâm chở tôi một đoạn được không?”

Tài xế nhô đầu, trên dưới nhìn Tiêu Xuân Thu cả người như tượng đất, hiểu rõ nói: “Lạc đường?”

Tiêu Xuân Thu rút khoé miệng, “Đúng vậy, lạc đường.”

Tài xế gãi đầu, khó khăn nói: “Không phải tôi không muốn chở, thế nhưng tôi là vào núi.”

Tiêu Xuân Thu thất vọng, người dính vận xui, thật đúng là từ đầu đến chân.

“Có thể mượn điện thoại di động không? Anh có điện thoại di động sao?”

Hán tử cười ngây ngô, “Có, hôm qua mới mua, rất mới! Cảm!”

“Cảm ơn!”

“Bạn là người đầu tiên dùng điện thoại di động này, tôi còn chưa dùng!”

“Thật không, tôi thực vinh hạnh.”

“Ha hả...”

...

“Anh...”

“Xuân Thu?! Em ở đâu? La Vồng tên vô liêm sỉ kia...”

“Anh, cứu mạng!”

“Em ở đâu? Bị thương?”

“Không, nhưng nếu anh còn lãng phí thời gian, em sẽ chết đói.”

“Em ở đâu?”

Tiêu Xuân Thu quay đầu hỏi tài xế địa chỉ, nói.

“Em không nên chạy loạn, anh đi tìm em.”

“Anh, em không phải con nít.”

“Dễ dàng bị La Vồng bắt cóc, con nít còn thông minh hơn em, một em là cảnh sát.”

Tiêu Xuân Thu không nói gì.

...

Nhìn xe tải chậm rãi lái đi, Tiêu Xuân Thu ngồi xuống tảng đá ven đường.

Bỗng nhiên, Tiêu Xuân Thu nghĩ tới một việc, kỳ quái, tài xế kia hình như gặp qua ở đâu.

Anh cong ngón tay gõ đầu, nhú mày suy tư.

Đột nhiên, Tiêu Xuân Thu cả người băng lãnh cứng ngắc.

Anh nhớ tới, anh ở bệnh viện từng gặp người đàn ông kia, tuy chỉ là một lần, thế nhưng trên mặt người nọ có vết sẹo rất rõ ràng, khiến anh ấn tượng khắc sâu.

Thế nhưng người nọ không phải đã chết sao? Anh ngày đó thấy thi thể ông ta ở nhà xác, vì đôi mắt mở to, tựa hồ chết không nhắm mắt, nhất thời trắc ẩn, thuận tay vuốt giúp ông ta.

Tiêu Xuân Thu nghĩ xung quanh bỗng nhiên lạnh rất nhiều, anh nhịn không được rùng mình.

Thiên hạ to lớn, không thiếu thứ lạ, nhiều người như vậy, có hai người lớn lên giống nhau là rất bình thường, rất bình thường...

Tiêu Xuân Thu tự an ủi.

Cú điện thoại mình vừa nãy gọi có thật không? Mình nghe được đúng là tiếng anh hai sao? Hay là tiếng người khác?...

Anh, cứu mạng!

18. Quyển 1 - Chương 17

“Xuân Thu Chiến Quốc không sao?” Huyền Diệu Khả hỏi.

“Có thể gọi điện cầu cứu, nghĩ hử không sao. Xuân Thu nói nó ở cửa thôn cái gì Vương thôn, Vương thôn này ở đâu? Này quên hỏi.”

Tiêu Xuân Hạ vừa nói, vừa gọi lại dự định hỏi Tiêu Xuân Thu địa chỉ chi tiết.

“Không số?”

Tiêu Xuân Hạ trợn tròn hai mắt, kinh ngạc không thôi.

“Vừa mới gọi, thế nào nhanh vậy biến thành không số? Thần thật!”

Huyền Huyền và Huyền Diệu Khả nhìn nhau, Huyền Huyền nói: “Tôi biết chỗ đó ở đâu, đi thôi.”

“Cậu biết?” Tiêu Xuân Hạ lần thứ hai kinh ngạc, “Chỗ đó ở đâu? Anh thế nào chưa từng nghe?”

“Vong Xuyên, vong của vong linh, xuyên của băng xuyên.” Huyền Huyền lẳng lặng nói.

Tiêu Xuân Hạ cả kinh thiếu chút rớt điện thoại di động trên tay, “Cậu nói, cậu nói Xuân Thu nó...”

“Anh ta còn sống.”

Tiêu Xuân Hạ thoáng yên lòng, “Xuân Thu vì sao ở đó? Nó không có nguy hiểm?”

“Anh ta ở đó, hẳn là La Vồng dẫn tới, tôi hiện không rõ vì sao La Vồng dẫn anh ta tới, bắt quá, anh yên tâm, Xuân Thu không sao, hẳn là có vong linh giúp anh ta.”

Tiêu Xuân Hạ xoa mồ hôi lạnh, sốt ruột nói: “Chúng ta nhanh dẫn Xuân Thu về.”

Trước khi đi, Huyền Huyền lấy ra cái bình nhỏ đựng cánh hoa rút từ đoá hoa.

Ra khỏi hầm rượu, Huyền Huyền ném một đạo phù chú vào vại rượu, thoáng chốc ngọn lửa bốc lên.

Trước một khắc lái xe rời khỏi, Tiêu Xuân Hạ quay đầu thoáng nhìn phường nhượng La thị bị lửa vây quanh.

Chỗ này, đốt rất tốt.

...

“Đây là Vong Xuyên?” Nhìn đại lâu bằng thép cao vót trước mắt, Tiêu Xuân Hạ vẻ mặt hoài nghi.

“Đây là một trong những cửa vào thông tới Vong Xuyên.” Huyền Huyền giải thích.

Tiêu Xuân Hạ nhìn vài lần, “Đi? Nhà La Vông không phải ở đây?”

“Ừ.”

Huyền Huyền vừa trả lời, vừa dẫn Huyền Diệu Khả và Tiêu Xuân Hạ đi về phía bãi đỗ xe.

Tiêu Xuân Hạ hết nhìn đông lại nhìn tây, “Cửa vào ở đâu? Anh thế nào không thấy?”

“Anh nếu có thể thấy, cũng là đại sư, hà tất làm bác sĩ?” Huyền Diệu Khả nói.

Tiêu Xuân Hạ nói: “Bác sĩ không tốt sao? Anh dám nói, tiền anh kiếm tuyệt không ít hơn em làm đại sư.”

Huyền Diệu Khả hừ một tiếng, “Anh tốt nhất cầu khẩn thủ thuật của anh nghìn vạn lần không nên thất bại, bằng không cẩn thận quỷ linh báo thù.”

“Độ phiêu lưu thủ thuật của anh thấp nhất cả bệnh viện, vì anh là bác sĩ tâm lý.”

Tiêu Xuân Hạ cười đến vẻ mặt xán lạn, lộ hàm răng chỉnh tề trắng noãn.

Huyền Diệu Khả nghiêng răng nghiêng lợi.

Tên này thật đáng đánh!

Ở một góc bãi đỗ xe âm u, thỉnh thoảng truyền đến tiếng nói chuyện khe khẽ.

“Ở đây là cửa vào Vong Xuyên? Thật tối! Bất quá rất mát mẻ.”

“Ở đây âm khí dày đặc, mát mẻ là bình thường.”

Trầm mặc một lát, Tiêu Xuân Hạ nhỏ giọng nói: “Vậy ở đây không phải có rất nhiều quỷ?”

“Đương nhiên, phía sau anh đã đứng một cái.” Huyền Diệu Khả nghiêm trang nói.

“Thật hay giả? Em dọa anh sợ?” Tiêu Xuân Hạ đổ mồ hôi.

“Nếu như tùy tiện có thể gặp quỷ, thế giới này đã không bình thường.” Huyền Diệu Khả cười nhạo.

Tiêu Xuân Hạ định nói gì, trước mắt bỗng xuất hiện một con đường đất vàng.

Anh vô thức nhìn phía sau, lọt vào tầm mắt đều là cỏ dại, chính giữa là con đường đất vàng quanh co khúc khuỷu hướng về phía xa.

Anh nghĩ rất kinh ngạc, một khắc trước còn ở bãi đỗ xe, một khắc sau đã tới chỗ mặc danh kỳ diệu.

“Chúng ta đi thôi.” Huyền Huyền nhắc chân định đi.

“Còn không đuổi kịp, lẽ nào anh muốn bị người câu hồn?”

Tiêu Xuân Hạ phục hồi tinh thần, lập tức tới cạnh Huyền Diệu Khả.

“Đợi lát nữa, bắt luận gặp ai, cũng không được nói lung tung, biết không?” Huyền Diệu Khả thấp giọng nói.

“Biết. Khi gặp Xuân Thu cũng không thể nói?”

“Tận lực có thể không nói thì đừng nói.”

“Nga, anh không nói lời nào là được.”

19. Quyển 1 - Chương 18

Tiêu Xuân Thu ngồi trên tảng đá, bỗng có cảm giác, thế giới này thật an tĩnh, thật cô tịch, giữa thiên địa tựa hồ chỉ còn mình anh.

Suy nghĩ này khiến Tiêu Xuân Thu run lên, hàn ý sinh ra, hai tay anh ôm cánh tay chà mạnh, hy vọng có thể đuổi đi hàn ý.

Không biết nguyên do, bỗng nhiên nhớ tới một câu chuyện rất xưa.

Nhân loại trên Địa Cầu diệt vong, chỉ còn một người cuối cùng.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ.

Con đường đất vàng, cỏ cây khô héo.

Tiêu Xuân Thu nghĩ độ ẩm bốn phía dần dần giảm.

Không thấy người, tới một con quỷ cũng tốt!

Tiêu Xuân Thu rống lên.

Đất hoang trống trải mơ hồ truyền tới hồi âm yếu ớt, càng khiến bốn phía đột ngột an tĩnh.

Trong vắng vẻ, bỗng vang lên tiếng chuông.

Tiêu Xuân Thu ngẩng đầu, trên đường đi tới một cô gái trang phục thôn cô ôm rổ.

Cô gái uốn éo về phía Tiêu Xuân Thu, mỗi bước chân, chiếc chuông trên mắt cá chân phải vang lên.

Cô gái này tới rất đột ngột, Tiêu Xuân Thu nghĩ cô như chui ra từ bùn đất.

Thôn cô tới trước mặt Tiêu Xuân Thu, nhìn anh một cái, vươn tay lấy ra một cái bánh bao trong rổ, cười khanh khách hỏi: “Muốn ăn bánh bao không?”

Bao tử Tiêu Xuân Thu thập phần hợp thời kêu một tiếng, anh trừng mắt nhìn thôn cô cười xán lạn, nhớ tới tài xế xe tải vừa nãy, miệng sững chết nhắm chặt, không dám nói lời nào.

Tuy rất đói, nhưng có vài thứ không thể ăn, cũng không dám ăn.

“Muốn ăn bánh bao không?” Thôn cô hỏi lại.

Tiêu Xuân Thu không hé răng.

Không chiếm được đáp lại, thôn cô nhún vai, bỏ bánh bao về rổ, uốn éo rời đi.

Thôn cô đi không phải rất nhanh, thế nhưng Tiêu Xuân Thu thập phần giật mình phát hiện, bắt quá nhảy mắt, cúi đầu ngẩng đầu, đã không thấy tăm hơi.

Mồ hôi lạnh từng giọt chảy.

La Vọng chết tiệt kia rốt cuộc đưa mình tới đâu.

...

Đi thật lâu, thấy đều là đất vàng cỏ khô, Tiêu Xuân Hạ nhin không được nhỏ giọng hỏi: “Vong Xuyên có phải Địa Phủ không?”

“Không phải, lấy ví dụ, Địa Phủ là thành phố, Vong Xuyên là ngoại thành.” Huyền Huyền nói.

“Thế nào không thấy quỷ?”

“Anh không thấy mà thôi.” Huyền Diệu Khả nói.

Tiêu Xuân Hạ lập tức trái nhìn phải liếc, thầm lo sợ, “Có rất nhiều quỷ sao?”

Huyền Diệu Khả gật đầu, “Rất nhiều, quả thực là ngựa xe như nước, khi anh quay sang trái, vừa vặn có một con quỷ ngang qua, hai người thiếu chút ”da thịt thân cận“.”

Tiêu Xuân Hạ sắc mặt tái nhợt, không dám nhìn loạn.

Huyền Huyền cảm thấy bất đắc dĩ, hôm nay ngày đầu gặp mặt, hai người kia thế nào thích khi dễ nhau.

Thấy Huyền Diệu Khả còn muốn hù dọa, Huyền Huyền không khỏi gọi một tiếng, “Tiểu Khả.”

Huyền Diệu Khả liếc Huyền Huyền, chu môi.

Tiêu Xuân Hạ là người thông minh, lập tức biết Huyền Diệu Khả ban nãy lừa mình, thẳng lưng, cười nói: “Tốt, Tiểu Khả, thì ra em gạt anh!”

Huyền Diệu Khả hừ một tiếng.

Tiêu Xuân Hạ vô tình cười cười, hỏi Huyền Huyền: “Ở đây tựa hồ không có điểm cuối, thế nào tìm được Xuân Thu?”

“Vậy phải xem anh.”

Tiêu Xuân Hạ trợn tròn mắt, chỉ vào mũi mình, vô cùng kinh ngạc, “Xem anh? Anh có thể làm gì?”

“Rất đơn giản, cống hiến một giọt máu, cống hiến một ít tiền.”

A? Tiêu Xuân Hạ ngây ngẩn.

Cổng hiến một giọt máu và một ít tiền?

“Thứ anh ngu dốt, không rõ ý cậu.”

Huyền Huyền không trả lời ngay, từ trong lòng lấy ra một đạo phù, đốt.

Ở khi Tiêu Xuân Hạ hoài nghi, trước mặt bỗng nhiên ra một đứa bé mười tuổi.

Tiêu Xuân Hạ cho mình hoa mắt, dụi mắt, đứa bé cười đến vẻ mặt hồn nhiên nhìn bọn họ.

“Có gì có thể hỗ trợ?” Đứa bé hỏi, đồng âm thanh thúy.

Huyền Huyền nói: “Tôi muốn tìm một người.”

“Người sống?”

“Ừ.”

“Hai mươi vạn.”

“Rất đắt.”

Đứa bé trừng mắt, cắn cắn môi, “Mười vạn, không thể tiện nghi hơn.”

“Tôi nghĩ có rất nhiều người thích hỗ trợ.” Huyền Huyền nói, lấy ra một tấm phù niết trong tay.

Đứa bé nóng nảy, “Đừng, em làm.”

“Một vạn.” Huyền Huyền ép giá.

Đứa bé nhất thời nước mắt lưng tròng, rưng rưng nói: “Quá thấp, có thể cao hơn không? Anh cũng biết, cạnh tranh kịch liệt, ngày khổ sở a.”

Thấy nước mắt đứa bé, Tiêu Xuân Hạ đồng tình tâm trào dâng, không chút nghĩ ngợi nói: “Anh cho em mười vạn!”

“Thực sự?!” Đứa bé nhào qua, bắt lấy tay Tiêu Xuân Hạ, hai mắt toả sáng.

“Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.”

“Anh thực sự là người tốt!” Tiểu hài tử mừng rỡ thí diên diên.

“Ha hả...”

Huyền Huyền thở dài, nhìn Tiêu Xuân Hạ cười khúc khích, tên này không rõ chuyện đã loạn đáp ứng!

Tiêu Xuân Hạ sờ đầu đứa bé, “Anh về rồi đốt mười vạn minh tệ cho em.”

Minh tệ rẻ như vậy, đốt một ức cho em đều được!

“Em không thu minh tệ. Em muốn là tiền thật dương gian lưu hành.”

“A? Địa phủ không phải dùng minh tệ?” Tiêu Xuân Hạ hồ đồ.

Đứa bé vẻ mặt ngây thơ, “Đúng vậy, bắt quá em buổi tối tới dương gian chơi, tự nhiên chỉ có thể dùng tiền của các anh.”

Tiêu Xuân Hạ đổ mồ hôi.

20. Quyển 1 - Chương 19

Huyền Diệu Khả có chút hả hê nói: “Bác sĩ kiếm nhiều tiền như vậy, mười vạn nguyên không phải chỉ là sợi lông trên người anh sao, chút lòng thành!”

Đứa bé trừng to mắt nhìn Tiêu Xuân Hạ, hời hợt nói: “Thì ra là phú quý nhân gia, sớm biết hung hăng cắn một bút tiền, ai, thực sự thất sách!”

Tiêu Xuân Hạ thần sắc đổi đổi, vẻ mặt đau khổ.

“Huyền Huyền, anh sai rồi, anh không nên xen mồm.”

“Tri thác năng cải, thiện mạc đại yên.”

Tiêu Xuân Hạ không thể làm gì khác hơn là thở dài, nói với đứa bé: “Tiểu quý, nhanh giúp anh tìm người!”

Đứa bé lắc đầu, “Cái gì là đời người hai mặt, chính là đây.”

Tiêu Xuân Hạ nín thở, nửa ngày, mới nói: “Em là quý, không phải người.”

Đứa bé thương tâm nói: “Em biết em là quý, em cũng không phải muốn làm quý.”

“Ỗ lớn hiếp nhỏ.” Huyền Diệu Khả khinh bỉ nói.

Tiêu Xuân Hạ nghĩ mình thật oan, tiểu quý này căn bản không phải thực sự thương tâm.

Huyền Huyền hợp thời nói: “Được rồi, đừng nói nữa, nhanh tìm Tiêu Xuân Thu.”

Đứa bé lập tức thu hồi thần sắc bi thương, đối Tiêu Xuân Hạ nói: “Mời vươn tay ra.”

Huyền Diệu Khả liếc nhìn đứa bé, thầm nghĩ: tiểu quý này rất biết biến sắc mặt, như Tiêu Xuân Hạ!

Tiêu Xuân Hạ hồ nghi vươn tay.

Đứa bé không biết dùng cái gì đâm một cái trên ngón tay anh.

Tiêu Xuân Hạ nghĩ xót, cúi đầu nhìn, chảy máu.

Đứa bé dính một giọt máu, bôi vào lòng bàn tay trái.

Rất nhanh, giọt máu biến mất.

Hôm nay thấy chuyện quái dị nhiều lắm, Tiêu Xuân Hạ đã có chút thích ứng.

“Mời đi theo em.”

Đứa bé dẫn đường, ba người Huyền Huyền theo sau.

Tiêu Xuân Hạ hiếu kỳ hỏi: “Anh hiện không có tiền cho em, nếu anh không trả, vậy em làm sao?”

Đứa bé nói: “Chúng ta đã ký ước. Không sợ anh chơi xấu.”

“Ký ước?”

Đứa bé giơ tay trái: “Lấy máu của anh làm ký ước, cũng là vì tìm anh, người anh muốn tìm không phải thân nhân sao?”

“Em làm sao biết?”

“Không thể nói, không thể nói.” Đứa bé nghiêm túc nói.

Tiêu Xuân Hạ nhìn ngón tay mình, “Ký ước là gì?”

“Ký ước, nếu anh không trả, em có thể cáo Diêm Vương, Diêm Vương sẽ phái người đòi nợ.”

“Diêm Vương quản việc này?” Tiêu Xuân Hạ kinh ngạc.

Tiểu hài tử liếc Tiêu Xuân Hạ, “Đương nhiên quản, em thu anh mười vạn, có bốn vạn phải nộp lên.”

Tiêu Xuân Hạ giật mình, thật lâu không nói.

Thực sự hắc ám!

Đứa bé không để ý Tiêu Xuân Hạ thần tình cứng ngắc, cọt tới cạnh Huyền Huyền, cẩn thận hỏi: “Anh là đạo sĩ?”

Huyền Huyền nhìn thẳng bé một cái: “Cậu thấy tôi giống đạo sĩ?”

“Không giống, thế nhưng anh biết Đạo gia pháp thuật.”

Huyền Huyền nở nụ cười, “Tôi biết Đạo gia pháp thuật, không có nghĩa tôi là đạo sĩ.”

“Vây——” Đứa bé có chút xấu hổ, “Có thể giúp em một việc sao?”

“Nói nghe xem.”

“Giúp em tìm người trong lòng.”

Tiêu Xuân Hạ cười to, “Tiểu quý, em bao nhiêu tuổi, yêu sớm?”

Đứa bé vẻ mặt mất hứng, “Em sắp ba mươi.”

Tiêu Xuân Hạ một lần nữa choáng váng.

“Em ấy là quý, dung mạo duy trì ở một khắc chết đi, cho nên đừng nhìn em ấy giống con nít, đã cho người ta là con nít.” Huyền Diệu Khả hạo tâm nhắc nhở.

Đứa bé có chút ưu thương nói: “No money no love, em cố gắng kiếm tiền như vậy đều vì nàng.”

Một đứa bé, ưu thương thâm tình, thoát nhìn, có chút buồn cười, thế nhưng đám người Huyền Huyền cười không nổi.

“No money no love, em vì sao nói vậy?” Huyền Diệu Khả hỏi.

“Đây là nàng nói, có thể giúp em tìm nàng không?” Đứa bé khẩn cầu hỏi.

Lặng yên một hồi, Huyền Huyền gật đầu.

“Cảm ơn.” Đứa bé nhất thời mặt mày rạng rỡ.

Huyền Huyền cười cười, tuy biết tiểu quý là giả đáng thương khiến mình nhẹ dạ giúp đỡ, thế nhưng đây là một đứa bé khả ái, thật đúng không đành lòng cự tuyệt.

Đi theo đứa bé nửa giờ, cuối cùng thấy bóng Tiêu Xuân Thu.

21. Quyển 1 - Chương 20

Thôn cô đi không bao lâu, trên đường đất vàng lại xuất hiện một cô bé.

Trên đầu cô bé tết hai búi tóc, một thân trang phục cổ đại.

Bé sôi nổi nhảy tới trước mặt Tiêu Xuân Thu, oai đầu nhìn anh.

Cô bé mặt tròn, khi cười hiện lên hai lúm đồng tiền.

Trẻ con thường dễ khiến người rơi chậm cảnh giác, Tiêu Xuân Thu hữu hảo cười cười với cô bé.

Cô bé khanh khách nở nụ cười vài tiếng, từ phía sau ảo thuật lấy ra một bình nước, “Muốn uống nước không?”

Tiêu Xuân Thu liếm môi khô khốc, khát vọng nhìn chăm chăm bình nước.

Anh sắp chết khát, lúc này không gì so nước có thể mê hoặc anh.

Nếu không phải lý trí vẫn còn, Tiêu Xuân Thu nghĩ mình vô cùng có khả năng làm một lần cướp.

Cô bé lắc bình nước, “Muốn uống không? Một nghìn nguyên một bình, anh yên tâm, nước này tuyệt đối bình thường, uống xong không có bất kỳ tác dụng phụ, nhưng rất mắc, anh phải biết đây không phải dương gian, cho nên đồ của dương gian tự nhiên trân quý.”

Tiêu Xuân Thu thoáng thanh tỉnh không ít, kinh hãi: “Đây không phải dương gian? Chẳng lẽ là âm gian? Anh đã chết?”

“Cũng không phải âm gian, đây là Vong Xuyên, yên tâm, anh chưa chết.”

Tiêu Xuân Thu thở dài một hơi, “Em là?”

“Em là quỷ.” Cô bé hào phóng thừa nhận.

Cho dù chuẩn bị tâm lý, Tiêu Xuân Thu vẫn bị sợ ngây người.

Cô bé lần thứ hai lắc bình nước, không chán hỏi: “Muốn uống nước không? Một nghìn nguyên một bình.”

Nhìn chăm chăm bình nước, Tiêu Xuân Thu nghĩ yết hầu phát khô, nước bọt trong miệng sắp cạn.

Kỳ quái, mình hình như càng ngày càng khát, vừa nãy không nghiêm trọng như vậy?

Bình nước không ngừng lắc lư trước mặt Tiêu Xuân Thu, rốt cuộc, Tiêu Xuân Thu chịu không nổi mê hoặc, quần bách nói: “Anh, anh không có tiền.”

Cô bé cười đến dị thường hài lòng, Tiêu Xuân Thu nghĩ tiếng cười mơ hồ tràn ngập một loại đắc ý quỷ dị.

“Không sao, anh viết nợ là được, chờ anh thoát khốn, em tự nhiên tìm anh đòi tiền.”

Tiêu Xuân Thu mộng.

Cô bé không biết từ đâu rút ra một tờ giấy Tuyên thành, “Nè, ký tên.”

Tiêu Xuân Thu cúi đầu nhìn, chỉ thấy bên trên viết: nợ Trần Bích Tuyết 1000 nguyên.

Tiêu Xuân Thu nhìn cái gọi là giấy nợ, lại nhìn cô bé đầy mặt mà cười, lắc lư bất định.

“Nhanh ký tên, ký xong, anh có thể uống nước.”

Cô bé cười rất thiên sứ, thế nhưng song song cũng rất ác ma.

Đây là một cảm giác kỳ quái, mà không biết vì sao, Tiêu Xuân Thu cảm giác như vậy.

...

Khi đám người Huyền Huyền tìm được Tiêu Xuân Thu, thấy là Tiêu Xuân Thu cầm tờ giấy, lắc lư bất định có nên ký tên uống nước không.

“Xuân Thu!”

Tiêu Xuân Hạ một bước xông lên, nặng nề đánh em trai vài cái.

Tiêu Xuân Thu bị anh đánh hầu như ói máu, thần chí có chút mơ hồ thanh tỉnh.

“Anh? Huyền Huyền? Bạo Long Nữ?”

Bạo Long Nữ?

Huyền Diệu Khả lông mày dựng thẳng, Xuân Thu Chiến Quốc không nói, cô suýt không nhớ chuyện này.

“Anh!” Tiêu Xuân Thu hô to, “Anh rốt cuộc tới!”

Hai anh em kích động ôm nhau.

“Tiểu Tuyết!” Đứa bé cũng kích động lao tới ôm cô bé.

Huyền Huyền và Huyền Diệu Khả nhìn nhau, Huyền Diệu Khả hỏi: “Anh, chúng ta có nên ôm một cái không?”

“Miễn.”

Trầm Bích Tuyết thấy sinh ý không còn, vốn muốn giận, nhìn Diệp Thanh càng mất hứng, nàng hừ một tiếng, đẩy Diệp Thanh ra, phụng phịu nói: “Cậu cách xa tôi chút, mỗi lần gặp cậu đều không có chuyện tốt! Một nghìn nguyên tới tay cứ vậy không cánh mà bay.”

Diệp Thanh sốt ruột nói: “Tiểu Tuyết, em đừng giận, tôi vừa kiếm được mười vạn, trừ bốn vạn nộp lên, tôi đều cho em!”

Sắc mặt Trầm Bích Tuyết thoáng hoà hoãn, “Tôi chỉ cần ba vạn.”

“Được được được, em thích nhiều là nhiều.”

“Tôi có việc phải làm, đi trước.”

“Đợi lát cùng đi, tôi, chúng ta đã mấy tháng không gặp.” Diệp Thanh chờ đợi nhìn Trầm Bích Tuyết.

Trầm Bích Tuyết không lên tiếng, người lại bất động.

Diệp Thanh rất hài lòng, biết nàng là đáp ứng.

Huyền Diệu Khả thoáng nhìn Trầm Bích Tuyết, “Nàng là người em muốn tìm.”

“Ừ, em đã mấy tháng không gặp nàng, có chút lo lắng, cho nên nghĩ các anh có thể giúp em tìm.” Diệp Thanh ngại ngần nói.

Lúc này, anh em Tiêu Xuân Hạ đã khôi phục từ kích động.

Tiêu Xuân Hạ nói: “Bạn gái nhỏ của em rất đáng yêu!”

“Thực sự? Cảm ơn!” Diệp Thanh rất hài lòng.

Trầm Bích Tuyết lạnh lùng quét nhìn Tiêu Xuân Hạ, “Em lớn hơn cậu ta ba trăm tuổi.”

Tiêu Xuân Hạ cười gượng.

Diệp Thanh nhanh nói: “Người em đã giúp anh tìm, qua vài ngày em kiếm anh đòi tiền, phiền anh chuẩn bị tốt. Tiểu Tuyết, chúng ta đi.”

Trầm Bích Tuyết liếc Huyền Huyền, rồi đi cùng Diệp Thanh.

Tiêu Xuân Thu không giải thích hỏi: “Ca, anh nợ tiền cậu bé kia? Vì sao bắt anh chuẩn bị tiền?”

Tiêu Xuân Hạ tức giận nói: “Cũng vì tìm em, anh mắc kẹt, mười vạn nguyên đó, em phải ra phân nửa.”

“Mười, mười vạn?” Tiêu Xuân Thu giật mình.

“Đúng, là mười vạn, còn có, không phải mình tệ!” Tiêu Xuân Hạ cường điệu,

“Anh, em là Nguyệt Quang tộc [1], em không có tiền!”

“Em lừa ai! Không có tiền, tiền thưởng của em nhiều như vậy! Đây là em gây chuyện, làm chi bắt anh trả cho em phân nửa, thật ngốc! Mười vạn nguyên một mình em trả!”

“Anh, anh thật ác!”

Huyền Huyền chờ hai anh em câu thông xong, hỏi Tiêu Xuân Thu: “Anh thế nào chạy ra đây?”

Tiêu Xuân Thu nói: “Tôi không biết, đêm đó tôi đi nhà La Vồng, vừa mở cửa đã hôn mê, tỉnh lại đã ở đây.”

“Vậy anh thấy La Vồng không?”

“Thấy, bắt quá, gã biến mất.”

...

[1] Nguyệt Quang tộc: có thể hiểu là nghèo rớt mồng tơi, “viêm màng túi”

22. Quyển 1 - Chương 21

“Anh thấy La Vồng ở đâu?” Huyền Huyền hỏi.

“Ồ đây.”

“Ồ đây?” Huyền Huyền trầm ngâm.

“Khi tỉnh lại tôi thấy gã, thế nhưng bất quá thất thần một hồi, gã đã biến mất. Còn có tôi rồi cuộc biết tứ chi chỉ còn bạch cốt không thấy cơ thịt của những thi thể kia là do đâu, đều do một loại thực nhân hoa làm!”

“Thực nhân hoa? Thực nhân hoa gì?” Tiêu Xuân Hạ xen mồm hỏi.

“Một loại hoa xấu xí màu sắc diễm lệ, có xúc tua màu đỏ thật dài, bất quá chớp mắt công phu, đã ăn hết tay chân người, rất kinh khủng, nhưng em kỳ quái, vì sao loại hoa này chỉ ăn tay chân, không ăn bộ phận khác?” Tiêu Xuân Thu có chút không hiểu.

Tiêu Xuân Hạ không biết nghĩ tới gì, hắc hắc nở nụ cười hai tiếng.

“Anh, anh cười rất âm hiểm.”

“Thường nói, tứ chi người là bộ vị hoạt động nhiều nhất của thân thể, em nghĩ a, em mỗi ngày dùng chân đi lại, dùng tay ăn uống, hoạt động nhiều lắm, cơ thịt tự nhiên săn chắc hơn bộ vị khác, tự nhiên ăn tương đối ngon, như táo, em chỉ thích ngọt lịm tươi mát.”

Huyền Diệu Khả sắc mặt phát xanh, cô mặt không biểu tình nhìn Tiêu Xuân Hạ nói mi phi sắc vũ, ác tâm như vậy, anh ta thế nào vui vẻ?

Tiêu Xuân Thu nghĩ dạ dày trống rỗng quần quai, tuy không có gì để ói, thế nhưng nôn khan rất thống khổ.

“Anh, không cần nói, em muốn ói.”

Tiêu Xuân Hạ khinh bỉ nhìn Tiêu Xuân Thu, “Nhóc con, chưa từng thấy sóng to gió lớn, em nhìn Huyền Huyền người ta mặt không đổi sắc, hơn nữa, này tính gì, pháp y mới ngẫu, thi thể thối rửa, bọn họ đều có thể nghiêm túc giải phẫu, có một lần...”

“Tiêu Xuân Hạ, nếu anh nói thêm một chữ, vậy ở đây không cần về!”

Nói là Huyền Huyền, âm lượng không lớn, thần tình đạm nhiên, thế nhưng Tiêu Xuân Hạ lập tức không lên tiếng.

Tiêu Xuân Thu trẻ con đối anh trai le lưỡi.

Huyền Diệu Khả mỉm cười, ác tâm không ai thích nghe, Tiêu Xuân Hạ ngu ngốc chọc nhiều người tức giận.

Huyền Huyền hỏi: “Loại hoa anh nói ở đâu?”

Tiêu Xuân Thu vò đầu, “Không biết.”

Anh chỉ lo chạy trốn chết, không lưu ý hoàn cảnh xung quanh.

“Em biết.” Có người nói.

Nhìn Diệp Thanh đột nhiên xuất hiện, Tiêu Xuân Thu hai mắt tròn tròn, “Em thế nào tới nữa?”

Diệp Thanh xấu hổ cười cười, “Cơ hội kiếm tiền nếu tới, phải tùy thời nắm chặt. Em cảm giác các anh còn có chỗ dùng em, cho nên tới.”

Một đứa bé như vậy, chỉ ít bộ dáng là đứa bé, cả ngày động tiền bên mép, thật như tiền nô, nghĩ thế nào đều buồn cười.

“Bạn gái em đâu?” Tiêu Xuân Hạ hỏi.

Diệp Thanh thần tình buồn bã, “Tiếp nhiệm vụ mới, bỏ đi.”

Huyền Huyền hỏi: “Cậu thực sự biết loại hoa này ở đâu?”

“Biết.”

“Dẫn tôi đi xem?”

“Giá cả?”

“Đây làm thù lao.” Huyền Huyền lấy ra một đạo phù đưa cho Diệp Thanh.

Diệp Thanh ngần ra, không thể tin hỏi: “Anh thực sự cho em thứ này?”

Huyền Huyền để phù vào tay thẳng bé, “Thực sự.”

Diệp Thanh khó nén kích động, cẩn thận cất kỹ, “Cảm ơn.”

“Đó là gì?” Tiêu Xuân Thu hiếu kỳ hỏi.

“Phù có thể khiến quỷ hoạt động dưới ánh mặt trời.” Huyền Diệu Khả nói.

Tiêu Xuân Thu ánh mắt chuyển động, dùng ngữ khí thương lượng nói: “Có thể...”

“Không thể.” Huyền Huyền một ngụm cự tuyệt.

Tiêu Xuân Thu ai oán, “Tôi chưa dứt lời, tốt xấu nghe tôi nói hết.”

Huyền Diệu Khả liếc anh, “Miệng chó của anh có thể nói gì êm tai, không phải bắt anh em cống hiến một đạo phù, sau đó anh không cần trả mười vạn nguyên.”

Tiêu Xuân Thu cười gượng, “Ha ha, em thật thông minh! Như vậy đều bị em đoán được!”

“Hừ! Anh cho vẽ một đạo phù rất dễ? Cực tiêu hao linh lực.”

Tiêu Xuân Hạ nghi hoặc, “Thế nhưng anh xem TV tùy tiện vẽ vài nét bút là được, không lao lực tí nào.”

“Đó là rác rưởi.”

23. Quyển 1 - Chương 22

Bầu trời u tối, nhà gỗ tàn cũ, cổ đại cao nửa người.

Tiêu Xuân Hạ nói đùa: “Đây thực sự là chỗ quay phim kinh dị tốt.”

“Anh muốn quay phim? Thu phí không đắt, mỗi lần chỉ có thể dẫn sáu người, mỗi người một vạn nguyên.”

Tiêu Xuân Hạ khoé miệng co quắp, tiểu quỷ này thật là bất luận lúc nào cũng không quên kiếm tiền.

Tiêu Xuân Thu hiếu kỳ hỏi: “Địa Phủ có thể tùy tiện tới?”

“Ở đây không phải Địa Phủ.”

“Không phải Địa Phủ? Vậy thế nào nhiều quý như vậy?”

“Đây là Vong Xuyên, thuộc về biên giới sát Địa Phủ, quý tự nhiên nhiều, hạn chế lại không nhiều, chỉ cần có quý dẫn đường, không xúc phạm quy định, là có thể vào.” Diệp Thanh giải thích, nói xong, nhìn thoáng Huyền Huyền và Huyền Diệu Khả, bổ sung nói: “Đương nhiên, người như bọn họ, không cần quý dẫn đường cũng có thể vào, người thường không được.”

“Vậy La Vông là quý dẫn đường?” Tiêu Xuân Thu hỏi.

Diệp Thanh thần sắc đột nhiên trở nên cổ quái, “Nếu các anh nói là nô lệ của Hồng Mang, gã vốn là quý, ra vào Vong Xuyên tự nhiên không vấn đề?”

“Nô lệ của Hồng Mang?”

“Loại hoa các anh muốn tìm không phải Hồng Mang?” Diệp Thanh có chút kinh ngạc, thằng bé nhú mày, “Lẽ nào lầm? Hẳn không phải, loại hoa xấu xí nhưng màu sắc diễm lệ, ở đây chỉ có Hồng Mang.”

Huyền Huyền ánh mắt loé loé, lấy ra bình nhỏ chứa cánh hoa, “Cậu xem đây có phải Hồng Mang không?”

Diệp Thanh lui ra sau vài bước, “Là nó.”

Đối hành động của thằng bé, Huyền Diệu Khả xem trong mắt, cô hỏi: “Em thế nào như có chút sợ?”

Diệp Thanh lại lui ra sau, kể nói: “Quý đều không thích Hồng Mang, vì loại hoa này khiến quý mất đi ý thức, kích phát nghiệt tính tiềm tàng, trăm phương nghìn kế hoàn thành mộng tưởng, thế nhưng khi mộng tưởng hoàn thành, là lúc trở thành nô lệ của Hồng Mang.”

Huyền Huyền vượt cảm trầm tư, trách không được hai vị quý tiểu thư lần trước thấy đã bỏ chạy, thì ra sợ mùi của Hồng Mang trong rượu, như vậy xem ra, Hồng Mang rất bá đạo.

Tiêu Xuân Thu sắc mặt trắng bệch, cẩn thận hỏi: “Vậy nó có ảnh hưởng gì với người?”

Diệp Thanh lắc đầu, “Loại hoa này không có tác dụng với người, chỉ là mùi khó ngửi.”

Tiêu Xuân Thu thở dài, mình từng tiếp xúc Hồng Mang, nếu có di chứng vậy thảm.

“Nô lệ của Hồng Mang, đây là sao?”

Diệp Thanh suy nghĩ một chút, “Làm ví dụ, thông thường muốn hoa cỏ mọc tốt, cần định kỳ xới đất, như

có vài người bỏ giun vào bùn tiến hành tơi đất, nô lệ của Hồng Mang cuối cùng phải đảm đương nhiệm vụ như giun, vì Hồng Mang sinh trưởng mà cống hiến. Dưới mỗi gốc Hồng Mang đều có một ấu trùng ruồi nô lệ hủ hoá chỉ còn đầu.”

Đám người Tiêu Xuân Hạ nghe ra ác hàn.

“Thế nhưng tôi không thấy La Vồng có tí nào giống quỷ?” Huyền Huyền không giải thích.

“Nô lệ của Hồng Mang tương đối đặc biệt, không giống quỷ thường, thuộc về nửa người nửa quỷ, đơn giản nói, là quỷ sống. Hồng Mang thích tuyển những kẻ vừa chết làm nô lệ, vì loại quỷ này dễ dàng bị mê hoặc.”

Huyền Huyền liếc nhìn Diệp Thanh, “Cậu biết thật nhiều.”

Diệp Thanh có chút tự hào, “Những thứ này đều là Tiểu Tuyết nói cho em, nàng biết rất nhiều.”

...

Từng đoá hoa to lớn màu sắc tiên diễm, tản ra tanh hôi không chút kiêng nể nở rộ xán lạn.

Bên cạnh cánh đồng măng lớn đầy hoa là một loạt trúc tiến sắc bén không gì sánh được.

Mùi khó ngửi khiến đám người Huyền Huyền không dám tới gần.

Diệp Thanh càng tránh thật xa.

“Mọi người nhìn!” Tiêu Xuân Thu bỗng nhiên hét một tiếng kinh hãi.

Theo phía anh chỉ, giữa bùn đất màu đỏ, chui ra một đầu ấu trùng ruồi lớn hình đầu người.

Ấu trùng ruồi chậm rãi di động, khuôn mặt tuy đầy máu tươi, nhưng y hi có thể nhận ra là La Vồng.

Đám người Huyền Huyền trầm mặc không nói, nhìn ấu trùng ruồi dần biến mất giữa bụi hoa.

24. Quyển 1 - Chương 23

Khi rời khỏi Vong Xuyên, Huyền Huyền đưa vật gì đó cho Diệp Thanh.

Diệp Thanh nhìn một chút, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Huyền Huyền.

Huyền Huyền trừng mắt, chỉ Tiêu Xuân Thu, thấp giọng nói: “Mười vạn nguyên vẫn phải đòi anh ta, tiền anh ta nhiều.”

Diệp Thanh nhin cười, “Cảm ơn anh.”

Huyền Huyền cười cười.

Huyền Diệu Khả cố ý đi chậm, sóng vai với Huyền Huyền.

“Anh, anh thế nào tốt với tiểu quỷ kia như vậy?”

Huyền Huyền cười cười, “Đạo phù anh cho, cậu ta nhất định cho nữ hài, như vậy cậu ta sẽ không có, cậu ta giúp chúng ta nhiều như vậy, chúng ta cũng có thể giúp lại.”

“Tiểu Huyền, anh thực sự là người tốt!”

Ra khỏi Vong Xuyên, nhìn ánh nắng chói chang, Tiêu Xuân Thu bỗng có cảm giác “ánh mặt trời thật sự đáng yêu”.

Tiêu Xuân Hạ nghĩ một chút, nói: “Nói vậy, La Vồng hẳn đã chết rất lâu, thế nào không phát hiện thi thể?”

Tiêu Xuân Hạ vừa nói, đám người Huyền Huyền cũng hiểu kỳ quái.

Huyền Huyền hỏi Tiêu Xuân Thu: “Anh biết địa chỉ lúc trước của La Vồng không?”

“Biết.”

...

Trước khi La Vồng thành lập phường nhượng La thị, kinh doanh cửa tiệm nhỏ hơn mười mét vuông, phía trước là cửa tiệm, phía sau tách ra dùng để ở.

Mở cửa, mùi mốc xông vào.

Hai chiếc sạp tạp hoá bằng gỗ đơn sơ đặt mấy chai rượu, trên quầy còn tích một tầng bụi dày.

Trần nhà đầy mạng nhện, một sợi tơ nhện rủ xuống, một con nhện màu đen treo trên đó đong đưa theo gió.

“Ở đây tựa hồ thật lâu không ai ở.” Tiêu Xuân Thu nói.

Huyền Huyền dạo quanh cửa tiệm một vòng, ánh mắt rơi vào cánh cửa đóng chặt sau cửa tiệm.

Tiêu Xuân Thu đi qua, đẩy, bất động.

Anh lui ra sau, cố sức đá một cái.

“Bành!” Cửa gỗ bị đá văng, tung lên một trận bụi.

Cửa vừa mở, một cỗ tanh tưởi toát ra.

Tiêu Xuân Hạ bịt mũi, kêu khổ thấu trời: “Thế nào hôm nay toàn người thấy mùi thối! Cả người anh đều thối!”

Bên trong cánh cửa, âm u ẩm ướt, chai rượu to to nhỏ nhỏ lẫn đầy đất.

Giữa những chai rượu, một thi thể hư thối nằm úp sấp mặt hướng xuống.

Ở góc phóng có một chậu hoa, thân thô như miệng bát, không có lá, trên ngọn là một đoá hoa thật lớn hình dạng kỳ dị, cánh hoa đỏ, vàng, đen, tím nhiều loại màu sắc hỗn tạp.

Tiêu Xuân Hạ thực sự chịu không nổi mùi tanh tưởi, bịt mũi tới trước cửa sổ, giật lại rèm cửa, mở.

Ánh nắng chiếu vào, Huyền Huyền bỗng nghĩ tới gì, vội nói: “Mau kéo rèm lại!”

Tiêu Xuân Hạ ngạc nhiên, trong thời gian ngắn giật mình đứng đó.

Huyền Huyền nhìn lại, đã chậm.

Hồng Mang trong chậu kịch liệt héo rũ, cuối cùng chỉ còn chậu không.

Tiêu Xuân Thu há mồm, nửa ngày, mới nói: “Tại sao có thể như vậy?”

“Vong Xuyên không có ánh nắng, có thể thấy Hồng Mang không thể gặp sáng, những vật hình trụ ở chỗ La

Võng không phải đều dùng vải nhung đen bao kín?”

Huyền Diệu Khả chỉ vào thi thể hỏi: “Đây là La Võng?”

“Hắn vậy, không biết gã vì sao chết.”

Huyền Huyền nói: “Chai rượu đầy đất, đại khái trúng độc cồn. La Võng thị rượu như mạng, nguyện vọng lớn nhất đại khái là có một phường nương lớn, mỗi ngày ôm rượu uống.”

Đám người Tiêu Xuân Hạ im lặng.

...

Trải qua pháp y xét nghiệm, chứng thực thi thể là La Võng.

Rượu La Võng sản xuất tuy triệu hồi đại bộ phận, thế nhưng vẫn có chút không được.

Làm sao cứu trị những người uống rượu, bệnh viện vẫn thúc thủ vô sách.

La Võng đã chết, không ai biết chậu Hồng Mang trong phòng gã từ đâu mà ra?

Đây trở thành điều bí ẩn.

25. Quyển 2 - Chương 1: Story 2: Tri Chu Nữ (nữ Nhện)

Mùa hè nóng bức.

Các cô bé thích mặc đồ không tay, váy ngắn, quần đùi, thứ nhất mát mẻ, thứ hai có vẻ thanh xuân tràn đầy.

Thế nhưng các cô bé yêu cái đẹp cũng có lúc buồn bực, thể mao xấu xí dưới nách và tứ chi.

Những khi ấy, sinh ý thẩm mỹ viện luôn lửa nóng, vì ở mùa này, cô bé yêu cái đẹp đặc biệt nguyện ý dùng tiền làm một loại giải phẫu —— laser triệt lông.

...

Chung Tân đâm thắt lưng có chút đau, khách hôm nay hơi nhiều, mệt chết!

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ.

“Chung bác sĩ!”

“Vào đi.”

Một vị hộ sĩ đẩy cửa vào, “Chung bác sĩ, có khách!”

“Ừ, mọi người chuẩn bị, tôi ra ngay.”

Hộ sĩ đóng cửa ra ngoài, Chung Tân thở dài một hơi.

Tiếp tục công tác, chờ dành đủ tiền, có thể cầu hôn Tiểu Linh.

Chung Tân tưởng tượng cảnh kết hôn với bạn gái, tâm tình trở nên vui vẻ.

Chung Tân là bác sĩ chuyên nghiệp làm laser triệt lông, bạn gái hiện tại của anh Lâm Linh là quen ở thẩm mỹ viện, khi đó Lâm Linh tới làm giải phẫu laser triệt lông, hai người không biết thế nào, thoáng cái vừa lòng, hiện sắp tới giai đoạn đàm hôn luận gả.

Làm một bác sĩ laser triệt lông, Chung Tân gặp không ít mỹ nữ, vị khách hôm nay cũng là một mỹ nhân.

Anh ho nhẹ một tiếng, sai hộ sĩ chuẩn bị tốt những gì giải phẫu cần, sau đó nhìn cô gái trên giường giải phẫu.

“Tiểu thư muốn laser triệt lông bộ vị nào?”

“Toàn thân.”

Chung Tân giật mình, anh làm bác sĩ laser triệt lông năm năm, lần đầu thấy có người làm toàn thân.

Sợ mình nghe lầm, Chung Tân không xác định hỏi: “Tiểu thư, cô xác định muốn làm toàn thân?”

“Xác định.”

“Vậy cô cần biết phí giải phẫu toàn thân là rất cao?”

“Biết.”

Chung Tân nghĩ cô gái tựa hồ khá trầm mặc ít lời, vốn định trò chuyện, giờ anh bỏ đi ý niệm này.

Bầu không khí trong phòng giải phẫu thoáng yên lặng.

Ánh mắt Chung Tân hữu ý vô ý liếc về phía cô gái, đột nhiên, anh kinh ngạc tròn tròn mắt.

Cánh tay, cẳng chân cô gái để lộ, bộ lông cực dày và dài.

Có chút người vì vấn đề nội tiết, cho dù là nữ tính, cũng có bộ lông dày, đây không phải đáng ngạc nhiên.

Nhưng mà, Chung Tân ngạc nhiên không phải thể mao cô gái dày, mà là bộ lông của cô màu trắng, là loại trắng hầu như tuyết trắng.

Làm một bác sĩ, Chung Tân biết một số người mắc bệnh bạch biến khiến bộ lông biến trắng, thế nhưng cô gái nhìn qua không giống. Bị bạch biến, da có tí hoặc nhiều vết ban màu trắng, màu da cô gái là mật ong mê người, không chút tỳ vết.

Theo cánh tay hướng lên, Chung Tân chống lại ánh mắt lạnh lùng của cô gái.

...

Một tuần gần đây, Huyền Huyền nghĩ ngày rất đẹp.

Vì buổi sáng thiếu ánh đèn chớp chớp quấy rầy của Huyền Diệu Khả, nha đầu này tạm thời đổi mục tiêu, cô nhìn trúng Tiêu Xuân Hạ có đôi mắt câu hồn.

Huyền Diệu Khả mưu cầu danh lợi dùng đôi mắt câu hồn này phối bất đồng gương mặt, bất đồng vóc người.

Gần đây, kẻ bí hiểm là Tiêu Xuân Hạ, cả ngày phải né tránh Huyền Diệu Khả truy tung chụp ảnh.

Tiêu Xuân Hạ không chỉ một lần khóc lóc kể lể với Huyền Huyền, nói Huyền Diệu Khả không phải Bạo Long Nữ, là Lang Nữ.

Cô gái đáng sợ kia cứ nhiên lợi dụng thủ đoạn phi pháp xâm nhập nhà anh, chụp ảnh anh lúc rời giường.

Huyền Huyền vẫn hiếu kỳ, Huyền Diệu Khả thế nào thích chụp người lúc rời giường.

Đối vấn đề này, Huyền Huyền rất cuộc nhện không được hỏi.

Huyền Diệu Khả cười quỷ dị, một người khi rời giường, là không phòng bị nhất, thần tình trên mặt là tự nhiên nhất, đó cũng là lúc đẹp nhất.

Cả đầu rối bời, còn buồn ngủ, như vậy đẹp?

Huyền Diệu Khả đặc biệt khinh bỉ, đây gọi là vẻ đẹp hỗn loạn! Có chút hồn nhiên, có chút dã tính, có chút khả ái...

Huyền Huyền nghe xong dựng thẳng tóc gáy, rất cuộc nghe không nổi, bỏ chạy.

Dù sao hiện tại chịu tội không phải cậu, Huyền Diệu Khả thích lẩn qua lẩn lại thế nào thì lẩn qua lẩn lại thế đó!

Huyền Huyền yên tâm thoải mái.

26. Quyển 2 - Chương 2

Huyền Huyền thích ngủ đến tự nhiên tỉnh, cậu chưa từng gài đồng hồ báo thức, khi nào tỉnh thì khi đó rời giường.

Cộng thêm gần nhất Huyền Diệu Khả không gọi, Huyền Huyền thường ngủ đến 10 giờ mới tỉnh nguyện dậy.

Hôm nay, hơn tám rưỡi, Huyền Huyền đã bị đánh thức.

Điện thoại di động đặt ở tủ đầu giường vang.

Huyền Huyền gỡ đầu, lẽ nào tối qua ngủ quên tắt máy?

“Ừ?”

“Huyền Huyền, mau tới bệnh viện!”

Huyền Huyền chui vào chăn, dùng một loại thanh âm kéo dài nói: “Tiêu Xuân Thu, anh biết tôi không thích bị người quấy rầy giấc ngủ, tốt nhất đừng nói nhảm?”

Đầu kia điện thoại, Tiêu Xuân Thu cười khan vài tiếng.

“Ha ha, chúng ta hiểu nhau vậy, sẽ không tính toán nhiều thế chứ.”

“Tôi và anh không có tí quan hệ.”

“Hắc hắc, cậu biết tôi không phải loại người buồn chán, không có việc sao dám quấy rầy cậu.”

“Có việc khải tấu, vô sự bãi triều.”

“Có người trị được những người uống rượu Hồng Mang.” Tiêu Xuân Thu rất nhanh nói.

“Nga?” Đôi mắt nửa khép của Huyền Huyền mở ra tí, “Thần thánh phương nào? Lợi hại vậy?”

“Một người đàn ông kỳ quái.”

Ở khi Tiêu Xuân Thu nói câu một người đàn ông kỳ quái, Huyền Huyền đứng dậy.

Huyền Diệu Khả không ở, đi quấy rầy Tiêu Xuân Hạ.

Ăn sáng, thay quần jean, áo T-shirt, trên lưng ba lô, đeo kính, ra ngoài.

...

Gió mát hiu hiu, ánh nắng buổi sáng tám chín giờ hơi yếu, chiếu trên mặt không cảm thấy nóng bức, chỉ là ấm áp.

Huyền Huyền hít một hơi thật sâu, nhắm mắt.

Mùa hè đã qua phân nửa, trời thu sắp tới.

Một chân bước vào bệnh viện, một người lao tới.

“Huyền Huyền, cứu mạng!”

Tiêu Xuân Hạ nắm tay áo Huyền Huyền hai mắt nhắm lệ rưng rưng.

Huyền Diệu Khả quả đảm chống nạnh đứng cách đó không xa, vung điện thoại di động kêu to: “Tiêu Xuân Hạ, anh qua đây cho em, còn một tấm!”

Tiêu Xuân Hạ lui phía sau Huyền Huyền, lộ nửa cái đầu, khiếp đảm mà kiên quyết lắc đầu.

“Anh không phải muốn bán em vì sư? Anh để em chụp, em nhận anh làm đồ đệ, dốc túi truyền thụ!”

Tiêu Xuân Hạ do dự.

Điều kiện này rất mê người! Thế nhưng cô gái này rất kinh khủng! Người phải biết nhìn tương lai, trước mắt là có lợi, thế nhưng lâu dài, mất nhiều hơn được.

“Anh không làm đồ đệ của em, ngẫm lại, Tây Dương ma pháp và Trung Quốc thuật pháp, anh vẫn thích Trung Quốc, anh muốn sửa làm đồ đệ tử Huyền Huyền.”

Huyền Huyền đỏ khóc đỏ cười, em gái mình rốt cuộc làm gì, khiến Tiêu Xuân Hạ luôn quần quít muốn bán cô vì sợ thành như vậy.

Xem ở mình từng là người bị hại, Huyền Huyền quyết định giúp Tiêu Xuân Hạ một phen.

“Tiểu Khả, nên có chừng mực.”

Huyền Diệu Khả bĩu môi, thu hồi điện thoại di động, “Được rồi, không chơi là được.”

Tiêu Xuân Hạ nhất thời thở dài.

“Anh, anh thế nào tới bệnh viện? Bị bệnh sao?” Huyền Diệu Khả thân thiết hỏi.

“Không phải, Tiêu Xuân Thu nói với anh, có người trị được những người uống rượu Hồng Mang, anh muốn xem là dùng cách gì.”

“Có chuyện này? Em (anh) cũng phải nhanh chân đi xem.” Huyền Diệu Khả và Tiêu Xuân Hạ không hẹn cùng nói.

Huyền Huyền nghĩ kỳ quái, hỏi Tiêu Xuân Hạ, “Anh là bác sĩ ở đây, thế nào không biết?”

“Mấy ngày nay bị dọa sợ, làm sao có thời gian lưu ý cái khác, huống hồ bất đồng bộ môn, không biết cũng bình thường.”

...

“Huyền Huyền, cậu tới, bên này!”

Tiêu Xuân Thu xa xa nhìn thấy ba người Huyền Huyền, ngoắc ngoắc bọn họ.

“Người nào trị được những người uống rượu Hồng Mang?” Tiêu Xuân Hạ khẩn cấp hỏi.

Tiêu Xuân Thu chỉ người đàn ông mặc áo bác sĩ đứng giữa đám hộ sĩ.

“Cái kia, Nguyệt Vũ.”

Một điểm trắng giữa quần màu lam, rất chói mắt.

Nghe tên mình, Nguyệt Vũ quay đầu.

Vóc người thon dài, tóc đen xoả vai, đơn giản dùng một sợi ruy-băng buộc lại, lông mày dài nhỏ mang theo phong lưu ý nhị.

Mỹ nam cổ điển?!

Huyền Diệu Khả hai mắt tỏa sáng, lén lút cầm điện thoại di động.

Bỗng nhiên, từ tóc cổ điển mỹ nam chui ra một con sóc chuột.

Sóc chuột chi chi hai tiếng, chạy xuống vai Nguyệt Vũ, lao về phía Huyền Huyền.

Sóc nhỏ mẫn tiệp theo ống quần Huyền Huyền bò lên vai.

Huyền Huyền nghiêng đầu nhìn vị khách không mời mà đến, lo lắng có nên vứt nó xuống.

Sóc chuột hưng phấn kêu vài tiếng, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, liếm môi Huyền Huyền một

cái.

Huyền Huyền giật mình.

Sóc chuột nhanh như chớp nhảy xuống vai Huyền Huyền, chạy qua đám người ngây ngốc, bò lại vai Nguyệt Vũ, trong ánh mắt càng thêm kinh ngạc của mọi người, liếm môi Nguyệt Vũ một cái.

Một đám hộ sĩ, ba người Tiêu Xuân Thu mở to đôi mắt tròn tròn nhìn Huyền Huyền, lại nhìn Nguyệt Vũ, lại nhìn sóc chuột hưng phấn kêu, trông mắt lẫn xuống đất.

Hân! Này tính gì? Kiss gián tiếp???

27. Quyển 2 - Chương 3

Nguyệt Vũ nở nụ cười.

Đầu tiên trong đôi ngươi sáng như sao trời nổi lên gợn sóng tiểu ý, kể đuôi mày, nụ cười trên môi càng vẽ đậm.

Sạch sẽ chói mắt, thoáng qua như gió, một nụ cười khiến người thất thần.

Nguyệt Vũ từ túi áo lấy ra một cái khăn tay, tư thế ưu nhã lau khoé môi, bước qua đám hộ sĩ chờ đợi, đến trước mặt Huyền Huyền.

Nhẹ nhàng nâng cằm Huyền Huyền, ôn nhu lau cánh môi.

Mọi người ngây ngốc bắt đầu lục tục hoàn hồn, thế nhưng chấn động sau một khắc khiến bọn họ lần thứ hai bị đánh choáng váng, hồn phách bay đi.

Nguyệt Vũ vươn tay tháo mắt kính Huyền Huyền, quan sát một hồi, tiểu ý càng đậm.

Anh khép nửa mắt, nghiêm túc lại ôn nhu hôn lên đôi môi ẩm áp của Huyền Huyền.

Mắt Huyền Huyền thoáng trợn to, giật mình quên chống cự.

Hôn xong, Nguyệt Vũ liếm môi, tựa hồ có chút ý do vị tẫn.

Huyền Huyền vẫn duy trì bộ dáng tròn tròn.

Nguyệt Vũ cười cười, giúp Huyền Huyền đeo kính, tay vuốt ve gương mặt Huyền Huyền!

Anh nghiêng đầu sờ đầu nhỏ của sóc chuột, cười nói: “Tôi nghĩ vừa nãy nhóc này hiểu lầm ý tôi, đây mới là chân chính ý tôi muốn!”

“A!” Một tiếng thét chói tai tần suất cao, khẩn cấp lôi về hồn phách bay tới oa quốc của mọi người.

Huyền Diệu Khả ôm đầu kêu thảm thiết: “A, em là heo, ngốc! Cổ điển và hiện đại, ngây ngô và thành thực, nhu hoà giữa quyến rũ và thanh thuần, cỡ nào duy mỹ, mà em, mà em không chụp được, thất sách, Thần a, quay ngược thời gian đi!”

Huyền Huyền phục hồi tinh thần đầu đầy hắc tuyến, đôi khi tư tưởng của em gái cậu thật không biết là màu gì.

Tiêu Xuân Thu và Tiêu Xuân Hạ hai mắt nhìn nhau, Tiêu Xuân Thu nuốt nước bọt, muốn mở miệng, thế nhưng nhìn gương mặt như thiên niên hàn băng của Huyền Huyền, thực sự không can đảm.

Áp suất thấp quanh thân Huyền Huyền chấn nhiếp mọi người không dám lên tiếng, cả Huyền Diệu Khả cũng tiêu âm.

Huyền Huyền nhìn thoáng Nguyệt Vũ tiểu ý dụ dỗ và sóc chuột trên vai anh, xoay người bước đi.

“Đợi đã!”

Nguyệt Vũ định đuổi theo.

Huyền Huyền không dừng lại, bước nhanh ra ngoài, không chút để ý tiếng kêu hoảng sợ phía sau.

“A! Nguyệt bác sĩ, tóc anh cháy!”

“A! Nguyệt bác sĩ, áo bác sĩ của anh cũng cháy!”

“Chi!”

“Nhanh cứu hỏa!”

“Ha ha!”

.....

Đám hộ sĩ kêu sợ hãi, Huyền Diệu Khả cười to, sóc chuột rên thảm, hỗn hợp một chỗ, êm tai tuyệt vời.

Tiêu Xuân Thu và Tiêu Xuân Hạ mục trừng khẩu ngốc, nhìn đám hộ sĩ loạn thành một đoàn.

Một giọt mồ hôi chảy xuống trán, Tiêu Xuân Thu thì thào hỏi: “Anh, nếu vừa nãy em cười, anh nói em sẽ bị đốt như Nguyệt Vũ không?”

Tiêu Xuân Hạ hơn nửa ngày mới đáp: “Hửn không thể nào? Cũng không phải em khinh bạc Huyền Huyền.”

“Thế nhưng, em quen Huyền Huyền lâu như vậy, lần đầu thấy cậu ấy tức giận, cậu ấy vừa nãy lạnh như muốn giết người!” Tiêu Xuân Thu thầm sợ hãi nói.

Tiêu Xuân Hạ vô thức gật đầu.

“Bất quá, anh, em vẫn cho ánh mắt anh là hoạ thuỷ, hôm nay mới biết thì ra có người còn hoạ thuỷ hơn anh, trách không được Huyền Huyền luôn đeo kính.” Tiêu Xuân Thu có chút si mê nói.

“Đúng vậy, anh cũng nghĩ vậy.”

Tiêu Xuân Thu bỗng nhớ tới một việc, run lên nói: “Anh, anh, không tốt, là em gọi Huyền Huyền tới bệnh viện, nếu em không gọi cậu ấy, cậu ấy sẽ không... Anh, Huyền Huyền có tìm em tính sổ không?”

“Ách. Anh nghĩ gần nhất em không nên quấy rầy Huyền Huyền.”

...

Nguyệt Vũ cầm mái tóc dài bị đốt phân nửa còn tỏa mùi khét tới trước mặt nhìn, lại ngấm áo bác sĩ không thấy phân nửa, thở dài.

Sóc chuột trên vai anh có chút ngây dại ôm cái đuôi xù không còn sợi lông hai mắt nhắm lệ rên rĩ.

“Ai, xem đi, ai bảo mày háo sắc, háo sắc là rơi vào kết cục như vậy.” Nguyệt Vũ dùng ngữ khí giáo huấn nói với sóc chuột.

“Chi!” Sóc chuột đặc biệt ủ khuất.

“Tao còn thảm hơn mày, hai ta đều bị cạo trọc!”

“Chi!”

28. Quyển 2 - Chương 4

Huyền Diệu Khả cẩn cẩn dực dực đẩy cửa, ló đầu vào.

Huyền Huyền ngồi xếp bằng trên ghế sofa, ôm bút ký gõ nhanh.

Huyền Huyền không ngẩng đầu, hỏi: “Đã về?”

Huyền Diệu Khả đóng cửa, chậm rãi ngồi xuống cạnh Huyền Huyền, nhìn cậu.

Huyền Huyền mặc danh kỳ diệu, “Làm gì?”

“Anh, anh không giận?”

“Giận?”

Huyền Huyền tự nhiên biết Huyền Diệu Khả chỉ là chuyện mình bị cưỡng hôn, cậu cúi đầu gõ tiếp.

“Giận? Vì sao phải giận?”

Huyền Diệu Khả trừng to mắt, “Anh, đó là nụ hôn đầu tiên của anh? Anh thế nào không quan tâm?”

Huyền Huyền híp mắt, một lát sau, cậu nở nụ cười, “Không quan tâm, anh ta không xấu, chỉ ít tốt hơn bị người xấu hôn.”

“Anh, đây là tư tưởng gì? Bình thường anh luôn nói em tư tưởng không được, em xem tư tưởng của anh mới không được!”

Huyền Huyền đẩy bút ký trên đùi ra, nâng má suy nghĩ một hồi: “Lẽ nào em muốn anh giết anh ta?”

“Đương nhiên không phải, thế nhưng tốt xấu phải giáo huấn anh ta!” Huyền Diệu Khả nắm chặt tay.

“Đốt tóc và quần áo anh ta không tính giáo huấn?”

Nhớ tới cảnh chật vật của một người một chuột, Huyền Diệu Khả cười, “Tính, thế nhưng rất nhẹ.”

“Anh không ghét anh ta, vậy là được.”

“Hắc hắc, mái tóc dài của anh ta hầu như bị đốt trụi, đuôi sóc chuột cũng bị đốt phân nửa, đáng tiếc anh không thấy cảnh bọn họ đau khổ, buồn cười chết.”

Huyền Huyền không để ý cười cười, không tự giác vươn tay chạm vào đôi môi, nhớ tới ẩm áp cùng dán vào nhau, không khỏi thất thần.

...

Vì tóc bị đốt hơn nửa, Nguyệt Vũ thẳng thắn cắt tóc.

Tóc cắt đi, thiếu một phần ý nhị, hơn một phần thoải mái, vẫn không ảnh hưởng trình độ được hoan nghênh của anh, nơi anh đi qua, tần suất quay đầu rất cao.

Ở bệnh viện, trên lý luận không được có động vật, thế nhưng Nguyệt Vũ mỗi ngày dẫn theo sóc chuột, cũng không thấy ai nói anh không phải.

Vì vậy một ít bác sĩ nam cho ra kết luận chua xót không gì sánh được: lớn lên đẹp trai là đặc quyền!

Bệnh viện trước này đều là nơi nhiều thị phi, chuyện Nguyệt Vũ khinh bạc một cậu bé, tóc không hiểu bốc cháy dùng nửa ngày hầu như truyền khắp bệnh viện.

Người kho buồn chán nhàn rồi, có chút bát quái tranh luận, tự nhiên vui vẻ đóng vai tam cô lục bà.

Đối thì thảo rĩ tai, ánh mắt dị dạng của người khác, Nguyệt Vũ không quan tâm, mỗi ngày không ngại lao khổ chạy đi khoa tâm lý trị liệu cách phòng làm việc rất xa.

Không vì gì, chỉ vì ngày đó thấy Tiêu Xuân Hạ và Huyền Huyền đứng chung một chỗ, cho nên moi ra một ít từ miệng Tiêu Xuân Hạ.

Tiêu Xuân Hạ không phải ngu ngốc, tự nhiên không đắc tội Huyền Huyền, Huyền Diệu Khả tuy kinh khủng, thế nhưng ẩn cách nói của Tiêu Xuân Thu, nếu chọc Huyền Huyền, lực phá hoại tuyệt đối cao hơn Huyền

Diệu Khả một tầng, vì vậy vừa thấy Nguyệt Vũ, Tiêu Xuân Hạ lập tức biến thành hũ nút, hỏi mười câu, mới ba phải đáp một câu, khiến Nguyệt Vũ phiền muộn không thôi.

Xa xa thấy bóng Nguyệt Vũ, Tiêu Xuân Hạ nghĩ đầu mơ hồ đau.

Người này thế nào còn rảnh hơn mình? Bác sĩ ngoại khoa không phải bề bộn nhiều việc sao? Thế nào một ngày có thể trích nửa thời gian làm việc nhàm chán như vậy?

Nguyệt Vũ nhiệt tình chào hỏi Tiêu Xuân Hạ, “Tiêu bác sĩ!”

Không đánh người mặt cười, Tiêu Xuân Hạ không thể làm gì khác hơn là gật đầu mỉm cười.

“Nguyệt bác sĩ gần đây không làm giải phẫu?” Tiêu Xuân Hạ có dụng ý hỏi.

Nguyệt Vũ sờ sọc chuột vì trĩu nửa đuôi tâm tình giảm thấp trên vai, “Tiểu Hoa không vui, tôi tự nhiên phải dẫn nó ra ngoài giải sầu.”

Sọc chuột bắt mắt khoe gọi.

Tôi xấu xí vậy, mới không nghĩ ra ngoài cho người ta cười. Đi ra bêu xấu là ý của anh, không phải ý của tôi.

“Tôi thế nào thấy sọc chuột của cậu không nghĩ vậy? Nhìn nó buồn bã!”

“Chi!”

Nói rất đúng!

Nguyệt Vũ vừa định nói, máy báo tin bên hông bỗng nhiên vang lên.

“Nguyệt bác sĩ, mời tới phòng cấp cứu gấp!”

Tiêu Xuân Hạ thăm mừng, lộ ra nụ cười nói: “Nguyệt bác sĩ, cậu đi nhanh đi.”

Nguyệt Vũ thở dài, có chút bất đắc dĩ.

Anh để sọc chuột vào tay Tiêu Xuân Hạ, “Nó không thể theo tôi vào phòng giải phẫu, phiền anh chăm sóc giúp tôi.”

Nói xong, không chờ Tiêu Xuân Hạ đáp ứng, xoay người rời đi.

Tiêu Xuân Hạ và sóc chuột mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau một hồi, nói thầm: “Chủ nhân của mày thật giảo hoạt!”

“Chi!”

29. Quyển 2 - Chương 5

Tiêu Xuân Hạ đặt sóc chuột lên vai, nhìn bộ lông màu nâu trơn nhẵn của nó, bỗng nhiên rất muốn uống cà phê, suy nghĩ một chút, đi về phía nhà ăn.

Ngang qua đại sảnh, thấy Tiêu Xuân Thu thần sắc ngưng trọng dẫn theo vài người.

Tiêu Xuân Hạ kỳ quái, vì vậy đuổi theo.

Tiêu Xuân Thu thấy sóc chuột trên vai Tiêu Xuân Hạ giật mình một hồi, “Thứ này thế nào ở chỗ anh?”

“Nguyệt Vũ vào phòng cấp cứu, giao nó cho anh. Xảy ra chuyện gì?”

“Người chết, đàn ông chết.” Tiêu Xuân Thu phun ra năm chữ.

“A? Cái gì đàn ông chết?”

“Nửa tháng, mười người đàn ông bị thiến dẫn tới mất máu quá nhiều mà chết, hôm nay lại thêm một, phát hiện rất sớm, hiện đang cấp cứu.”

“Thiến?”

“Ừ.” Tiêu Xuân Thu có chút phiền phức gỡ tóc, “Biến thái kia, coi em là Thần sao, bắt em mười ngày phá án!”

Tiêu Xuân Thu mắng là thủ trưởng của anh —— Thượng Quan Hiên.

Tiêu Xuân Hạ vỗ bờ vai anh, “Ai bảo em lợi hại, mỗi lần đều phá án trong thời gian hạn định? Cậu ta tự nhiên yêu cầu cao.”

“Đó là vì mỗi lần em đều tìm Huyền Huyền hỗ trợ.”

“Không nói này, vụ án lần này là xảy ra chuyện gì?”

“Nạn nhân chết đều là phát hiện ở nhà hoặc ở khách sạn, khi chết toàn thân xích lửa, hạ thể bị thiến, máu chảy đầy bồn tắm, người hôm nay, là do một gã say rượu nhằm phòng khách sạn, trước khi tắt thở bị phát hiện đưa tới bệnh viện, mười nạn nhân chết trước không có đầu mối, cho nên nghe có người còn sống em đuổi tới xem có thể hỏi ra gì không.”

“Những nạn nhân bị thiến, có phát hiện hạ thể ở hiện trường?”

“Không, mười người, không ai tìm được, bao quát người hôm nay.”

Tiêu Xuân Hạ suy nghĩ một chút, “Từ góc độ tâm lý học, đây vô cùng có thể là nhân tố giới tính công năng có chỗ thiếu hụt, như cổ đại có chút thái giám, yêu thích thu thập bộ phận sinh dục nam tính.”

Tiêu Xuân Thu trầm ngâm, “Anh nghĩ em hẳn là từ những người giới tính công năng có chỗ thiếu hụt ra tay?”

“Đây là đề nghị của anh.”

“Tuy anh phân tích rất đúng, thế nhưng tôi không cho là vậy.” Có người nói.

Người nói chuyện là vừa từ phòng cấp cứu đi ra, Nguyệt Vũ.

“Thế nào? Cứu sống không?”

Nguyệt Vũ lắc đầu, “Đã chết.”

Tiêu Xuân Thu nhíu, “Lại chặt đứt đầu mối.”

Tiêu Xuân Hạ hỏi: “Là mất máu quá nhiều mà chết?”

“Không phải.”

“Không phải?” Tiêu Xuân Thu đề cao âm lượng, “Vậy là chết thế nào?”

“Bị nhện trong cơ thể độc chết?”

“Nhện trong cơ thể?” Anh em Tiêu thị kinh ngạc.

“Mười người trước pháp y giải phẫu, thể nhưng không ai phát hiện có nhện trong cơ thể người chết, cũng không phát hiện hiện tượng trúng độc, ai, vốn một vụ án đã đủ phiền, giờ thêm một vụ!”

“Không, đây là cùng một vụ.”

“Nga? Cậu vì sao nói vậy?” Tiêu Xuân Hạ hỏi.

“Nếu giờ anh tìm bác sĩ kiểm tra cơ thể, kết luận nhận được tuyệt đối là mất máu quá nhiều mà chết.”

“Vừa nãy vì sao cậu nói không phải mất máu quá nhiều mà chết?” Tiêu Xuân Thu hồ đồ.

“Vừa nãy là vừa nãy, hiện tại là hiện tại, thời gian trôi qua, kết quả nhận được không giống.”

Tiêu Xuân Hạ cũng hồ đồ, “Cậu có thể nói rõ hơn?”

Nguyệt Vũ ôm sát chuột trên vai Tiêu Xuân Hạ về trên vai mình, đưa ra điều kiện, “Hai người dẫn tôi đi tìm Huyền Huyền, tôi nói cho hai người.”

Đê tiện! Anh em Tiêu thị căm thù nghĩ.

30. Quyển 2 - Chương 6

Đứng dưới lầu nhà Huyền Huyền, Tiêu Xuân Thu lần thứ một trăm lẻ một hỏi Nguyệt Vũ: “Kỳ thực những người kia là mất máu quá nhiều mà chết, đúng không? Cậu là gạt bọn tôi dẫn cậu đi tìm Huyền Huyền đi.”

Nguyệt Vũ cười đến ưu nhã, thể nhưng khoé miệng cứng ngắc kéo, “Anh không phiền sao? Nói nhiều lần như vậy? Nếu anh không tin tôi, anh không cần nhận điều kiện của tôi, tôi đã ở đây, nói rõ anh tin tôi, lần đầu thấy đàn ông dong dài như anh!”

Đàn ông dong dài?

Tiêu Xuân Thu sắc mặt không phải bình thường xấu xí, thể nhưng hết lần này tới lần khác tìm không được lý do phản bác.

Nhìn em trai giãy dụa giữa tìm được đầu mối phá án và chọc giận Huyền Huyền, Tiêu Xuân Hạ lắc đầu thở

dài.

Thằng em này, đôi khi rất hiếu thắng! Mỗi lần thủ trưởng Thượng Quan Hiên cho nó áp lực, nó sẽ biến thành một đầu sư tử hiếu chiến chỉ biết lao tới, nguy hiểm gì cũng không cố kỵ, trách không được luôn bị Thượng Quan Hiên trêu cợt, ài!

“Uy, lát nữa cậu không cần làm chuyện gì thất lễ, nếu không dù Huyền Huyền không đánh cậu, tôi và anh cũng đánh cậu!” Tiêu Xuân Thu vung nắm tay nói.

Vừa nhớ tới ngày đó Nguyệt Vũ khinh bạc Huyền Huyền và thần tình lạnh như băng của Huyền Huyền, Tiêu Xuân Thu bắt đầu hối hận đáp ứng Nguyệt Vũ.

Thượng Quan Hiên tính gì? Không phá án trong thời gian hạn định cũng không có gì, quan trọng nhất là không thể chọc giận Huyền Huyền, trước không nói thủ đoạn trả thù của Huyền Huyền, chỉ cần Bạo Long Nữ khuynh độ luyện huynh đã đủ. Ai!

Nhìn chăm chăm chuông cửa trước mặt, Tiêu Xuân Thu càng nghĩ càng hối hận, vừa định đổi ý, Nguyệt Vũ đã khẩn cấp vươn tay ấn.

Nhô đầu một đao, lui đầu một đao, biểu hiện trắng liệt mới là bản sắc nam nhi!

Nhìn Tiêu Xuân Thu hiên ngang lẫm liệt, Nguyệt Vũ không khỏi buồn cười.

Anh nhện không được nói: “Huyền Huyền không đáng sợ như anh nghĩ.”

Tiêu Xuân Thu liếc nhìn Nguyệt Vũ, “Cậu sắc đảm bao thiên, đương nhiên không sợ gì.”

Nguyệt Vũ ế.

Mở cửa là Huyền Diệu Khả, cô vừa thấy Nguyệt Vũ, mắt nhất thời tinh quang đại thịnh.

Cô nặng nề vỗ vai Tiêu Xuân Hạ, “Anh em tốt!”

Đám người Tiêu Xuân Hạ có chút mặc danh kỳ diệu.

Tính toán trong mắt Huyền Diệu Khả khiến Nguyệt Vũ có chút lạnh gáy, cô gái này phải cẩn thận đề phòng!

Huyền Huyền bưng thức ăn từ nhà bếp ra, thấy mấy người đứng ở cửa, giật mình.

Nguyệt Vũ vội tiến lên, cầm đĩa trên tay cậu, lấy lòng nói: “Tôi giúp cậu!”

Huyền Huyền sững sốt nửa ngày, mới phản ứng, vô thức đáp: “Nga, vậy cảm ơn.”

Nguyệt Vũ vui vẻ nói: “Đây là vinh hạnh của tôi.”

Tiêu Xuân Thu và Tiêu Xuân Hạ quay đầu nhỏ giọng nói thầm: “Nịnh nọt, chân chó!”

Nguyệt Vũ thấy Huyền Huyền vui vẻ, sóc chuột thấy Huyền Huyền tâm kinh đảm chiến, thân thể cứng còng ngồi trên vai Nguyệt Vũ không dám động, sợ hãi nhìn Huyền Huyền.

Huyền Huyền liếc cái đuôi trĩu lông của sóc chuột, lại thoáng nhìn Nguyệt Vũ tóc ngắn, khoé miệng lộ ra nụ cười.

“Chi!” Sóc chuột hai chân như nhũn, càng thêm sợ hãi.

Huyền Huyền đi thẳng tới bàn ngồi xuống, bỏ quên Nguyệt Vũ đứng một bên, hỏi anh em Tiêu thị còn ở cửa, “Có việc?”

“Phải, là có chút việc.” Tiêu Xuân Thu ấp a ấp úng.

“Nga.”

Huyền Huyền nga một tiếng, cầm chén ăn cơm.

Huyền Diệu Khả vỗ vỗ vai anh em Tiêu thị, “Tiểu Hạ, Tiểu Thu, muốn ăn không?”

Tiểu Hạ? Tiểu Thu?

Anh em Tiêu thị rút khoé miệng.

“Không cần, cảm ơn.”

“Tôi muốn ăn!” Không cam lòng bị bỏ qua Nguyệt Vũ trả lời.

“Anh?” Huyền Diệu Khả liếc Nguyệt Vũ, cười nhạt.

Huyền Huyền nói: “Muốn ăn, tự vào bếp lấy chén.”

“Nga!”

Nguyệt Vũ lập tức vui vẻ chạy vào bếp.

Tiêu Xuân Thu và Tiêu Xuân Hạ nhìn nhau, cũng lao về phía nhà bếp.

Vừa nãy chạy đi, còn chưa ăn cơm, bụng rất đói!

“Anh! Anh gọi ba con cháu này làm gì?” Huyền Diệu Khả bất mãn nói.

“Dù sao nấu nhiều, không nên lãng phí.”

31. Quyển 2 - Chương 7

Sóc chuột đáng thương hề hề nhìn đám người Huyền Huyền miệng đầy mỡ, ai oán.

Tôi cũng đói!

Huyền Huyền liếc sóc chuột, sóc chuột thả lỏng lần thứ hai cứng còng.

Huyền Huyền bốc quả hạch đặt cạnh, đổ một ít lên bàn.

Đôi mắt nhỏ tròn tròn của sóc chuột tràn đầy hoang mang, liếc Huyền Huyền cúi đầu ăn hồi lâu, mới cẩn cẩn dục dục bò xuống vai Nguyệt Vũ, ghé qua ngửi, cầm một quả hạch dùng miệng nhỏ gặm.

Anh em Tiêu thị cần đưa, dùng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh chằm chằm Huyền Huyền.

Đôi phản ứng của bọn họ Huyền Diệu Khả xem trong mắt, “Các anh ngạc nhiên làm gì? Anh em luôn thiện lương.”

“Đúng vậy.” Nguyệt Vũ lập tức phụ họa.

Huyền Diệu Khả không nghĩ để ý kẻ khinh bạc anh mình, hỏi Tiêu Xuân Thu: “Các anh có việc gì?”

Rồi lại nói: “Hắn không phải việc tốt, có gì cơm nước xong hãy nói, miễn mất khẩu vị.”

Cơm nước xong, Nguyệt Vũ phi thường tích cực cầm chén đũa đi rửa.

Sóc chuột ăn no mài mài răng, mài tới trong tay Huyền Huyền, cọ a cọ.

Huyền Huyền cúi đầu nhìn nó, vươn ngón trở gãi gãi cầm nó.

Sóc chuột thoải mái khê gọi.

Huyền Huyền nở nụ cười, cong ngón tay bắn cái đuôi trụi lủi.

Cậu ngẩng đầu hỏi Tiêu Xuân Thu: “Lại có vụ án khó giải quyết?”

”Ừ, trong nửa tháng, đã chết mười, cộng thêm sáng nay một cái là mười một người đàn ông, người chết đều bị thiếu, hơn nữa, hạ thể không thấy. Pháp y giám định, những người này mất máu quá nhiều mà chết, thể nhưng có vài điểm kỳ quái, chỗ bọn họ chết không phải nhà là khách sạn, hai nơi này tuyệt đối có điện thoại, dựa theo lẽ thường, bị thiếu chỉ cần đúng lúc cầm máu, không nhất thiết mất máu đến chết, thể nhưng nạn nhân không hề gọi điện cầu cứu. Tôi từng suy đoán, nạn nhân có phải bị hạ thuốc mê hoặc hạn chế hành động, thể nhưng pháp y không tìm được được vật khả nghi trong cơ thể, trên người nạn nhân cũng không có bất luận vết thương và dấu vết bị trói gì.

Người đàn ông sáng nay trước khi tắt thở bị phát hiện, đưa tới bệnh viện cấp cứu, đáng tiếc không cứu được. Nguyệt Vũ là bác sĩ chính phụ trách cấp cứu, cậu ấy nói, những người này bị nhện độc chết, thể nhưng, còn nói, thời gian trôi qua, những người này nhìn là mất máu quá nhiều mà chết, cho nên nhất định bắt chúng tôi dẫn tới gặp cậu, cậu ấy mới bằng lòng kể lại chi tiết, bắt đắc dĩ, tôi dẫn cậu ấy tới, cậu sẽ không giận?”

“Vụ án phá, anh trả tôi nhiều thù lao, tôi tự nhiên không giận.”

Tiêu Xuân Thu trừng mắt, “Tôi thể nào nghĩ cậu càng ngày càng giống tiểu quỷ Diệp Thanh? Mười phần kẻ tham tiền.”

“Lẽ nào anh không yêu tiền? Tốt lắm, tiền thưởng mỗi lần phá án anh đều cho tôi.”

Tiêu Xuân Thu không hé răng.

Không có tiền thể nào sống?

Nguyệt Vũ phi thường tự giác ngồi cạnh Huyền Huyền.

Huyền Huyền liếc, không nói.

Tiêu Xuân Thu tức giận nói: “Uy, người cậu đã gặp, còn thuận tiện cọ côm, hẳn nên nói.”

Nguyệt Vũ thần sắc thoảng cái trở nên ngưng trọng, Tiêu Xuân Thu và Tiêu Xuân Hạ không khỏi có chút khẩn trương.

“Khi tôi giúp người đàn ông kia cầm máu, từ vết thương của anh ta phát hiện một con nhện trắng.”

“Nhện trắng?”

“Không phải loại nhện trắng chúng ta thường gặp, mà là trắng gần như trong suốt, khi tôi định gấp nó ra, nó bỗng chui vào cơ thể người chết, vì bò rất nhanh, cộng thêm tôi lúc ấy kinh ngạc, cho nên chờ nó không thấy tôi mới phản ứng lại. Sau khi nó chui vào, máu chảy từ miệng vết thương lập tức biến thành màu tím đen, hơn nữa tốc độ chảy nhanh hơn rất nhiều, căn bản không thể cầm máu. Tôi nghĩ căn nguyên là do nó tác quái, vì vậy định tìm ra nó, thế nhưng nó như tan vào máu, thế nào cũng tìm không được. Càng quái dị là, máu ở miệng vết thương lại biến về màu đỏ tươi bình thường, tốc độ chảy cũng bình thường lại.”

32. Quyển 2 - Chương 8

“Không đúng!” Lặng yên một hồi, Tiêu Xuân Thu đột nhiên nói.

“Cái gì không đúng?” Nguyệt Vũ không giải thích được.

“Cậu nói sau khi nhện trắng chui vào, máu chảy ra là màu tím đen.”

“Đúng vậy, thông thường máu biến thành màu này đều vì trúng độc.”

“Thế nhưng mười người chết lúc trước, ở hiện trường không phát hiện máu màu tím đen, hiện trường máu đầy đất, thế nhưng đều là màu đỏ, cho dù có máu màu tím đen, hung thủ tìm một cái lọ đựng, cũng không thể một giọt không thừa.”

“Anh xác định hiện trường không có máu màu tím đen? Hai loại máu hỗn hợp rất khó phân biệt, có thể là các anh không để ý không?”

Tiêu Xuân Thu không xác định.

“Máu màu tím đen là thoảng cái chảy ra, cho dù hung thủ lập tức lấy lọ đựng, cũng không thể hoàn toàn

không vết tích, tôi nghĩ tốt nhất để khoa giám chứng kiểm tra lại.” Nguyệt Vũ nói.

Tiêu Xuân Thu gật đầu.

“Kỳ thực các anh có nghĩ tới, nhện trắng là hung thủ không?” Huyền Diệu Khả ngắt lời.

“Nhện là hung thủ? Hả không thể.”

“Sao lại không? Nhện trước hạ độc người, sau đó ăn thứ kia.”

Tiêu Xuân Hạ rất bất khả tư nghị nhìn Huyền Diệu Khả mặt không đổi sắc, “Tiểu Khả, chuyện ghê tởm như vậy em có thể nghĩ ra, thực sự —— ai u!”

“Tiêu Xuân Hạ, anh chán sống phải không?”

Tiêu Xuân Hạ xoa cánh tay bị nhéo đỏ, không dám lên tiếng.

Nguyệt Vũ có chút kinh ngạc nhìn hai người, nghĩ mà buồn cười.

Tiêu Xuân Thu lắc đầu thở dài.

Huyền Huyền miễn cưỡng dựa trên sô pha, trêu đùa sóc chuột không còn sợ cậu.

“Thế nhưng nhện rất nhỏ, hình như không thể ăn hết thứ kia?” Nguyệt Vũ đưa ra nghi vấn.

Đúng nga, đó là một điểm đáng ngờ.

“Một con không thể, nếu là một bầy thì sao?” Huyền Huyền không nói gì đột nhiên lên tiếng.

Một bầy nhện bám vào bộ phận sinh dục thôn phệ...

Tiêu Xuân Thu, Tiêu Xuân Hạ, Nguyệt Vũ vô thức khép chân, ác hàn không thôi.

Rất kinh khủng! Ba người mạnh mẽ lắc đầu, đuổi cảnh tượng đáng sợ kia khỏi óc.

Huyền Huyền thần sắc như thường, tựa hồ nói những lời này không phải cậu.

Tiêu Xuân Hạ nói thầm: thì ra anh trai còn ghê tởm hơn em gái.

“Này cũng có thể.”

“Thế nhưng nhân thể nhiều bộ vị như vậy, vì cái gì chọn bộ vị kia? Hơn nữa người chết là nam, lẽ nào là nhện cái, hơn nữa phi thường háo sắc?” Tiêu Xuân Thu nghiêm túc nói.

Đám người Huyền Huyền nhất trí cho Tiêu Xuân Thu một cái liếc trắng, tên này thật là cảnh sát, sức tưởng tượng cũng quá phong phú?

“Nhện chỉ là nhện, sẽ không thoát cái biến thành sinh vật cao đẳng hơn người, phía sau nhất định có kẻ khổng chế.” Nguyệt Vũ nói.

“Em không cho là vậy.” Huyền Diệu Khả nói, “Nếu nhện thành tinh thì sao?”

“Thành tinh?”

Huyền Diệu Khả dùng hai ngón tay bốc sóc chuột ngồi trên gối Huyền Huyền, vút vào lòng Nguyệt Vũ, “Thế giới to lớn, không thiếu thứ lạ, em xem sóc chuột háo sắc này cũng sắp thành tinh, cẩn thận ngày nào đó nửa đêm tỉnh dậy phát hiện đầu mình bị nó gặm phân nửa, hừ!”

Sóc chuột cuộn tròn một cái bổ nhào, chống vó, nửa ngày mới đứng lên.

Đây là ngược đãi động vật!

Sóc chuột rơi choáng váng hoa mắt rất muốn kháng nghị, thế nhưng thấy Huyền Diệu Khả lông mi giờ cao, rất hèn mọn chui vào lòng Nguyệt Vũ, không dám lên tiếng.

“Nhiều như vậy cũng chỉ là suy đoán, không bằng trực tiếp đi xem thi thể.” Tiêu Xuân Hạ nói.

“Thế nhưng báo cáo pháp y nói thi thể không có chỗ khả nghi.”

“Có lẽ pháp y có thiếu sót, thi thể người đàn ông hôm nay chết còn ở nhà xác bệnh viện chưa đưa qua khoa giám chứng, chúng ta có thể xem.”

“Cũng tốt.”

Tiêu Xuân Thu và Nguyệt Vũ rất ăn ý nhất trí nhìn Huyền Huyền.

Huyền Huyền nhướn mày.

“Cậu đi không?” Nguyệt Vũ chờ mong hỏi.

“Anh cho tôi sóc chuột, tôi đi.”

33. Quyển 2 - Chương 9

Sóc chuột ngây ngốc, vẫn duy trì tư thế chờ đợi.

Nguyệt Vũ khó khăn, “Cậu rất muốn?”

Huyền Huyền kiên định gật đầu.

Nguyệt Vũ nhìn sóc chuột dùng ánh mắt cầu xin, lại nhìn Huyền Huyền chỉ tại tất đắc, tư thế khó xử.

Một lúc sau, Nguyệt Vũ nhin đau bỏ thứ yêu thích, “Vậy được, cậu đã thích, tôi tặng nó cho cậu.”

Trọng sắc khinh hū! Sóc chuột cảm giận.

Huyền Huyền cười đến hài lòng, “Không cần, thật vui! Ha ha!”

Không để ý ba người Nguyệt Vũ há hốc, quay đầu hỏi Huyền Diệu Khả, “Tiểu Khả, em muốn đi không?”

Huyền Diệu Khả tiểu dung đầy mặt, cố ý nhìn thoáng Nguyệt Vũ, “Đi, em phải bảo vệ Tiểu Huyền, miễn cho anh lại bị người phi lễ, hừ!”

Nguyệt Vũ ngượng ngùng, “Đó không phải phi lễ, anh là thích Huyền Huyền.”

“Hừ!”

Cảm giác quả hạch bị cướp lại về trong tay đại khái là vậy. Sóc chuột nghiêng đầu nghĩ.

...

Một căn phòng xám trắng, băng lãnh tĩnh mịch, không chút sinh khí.

Huyền Diệu Khả nhìn thoáng vào trong, “Em không vào, em không thích nhà xác.”

Huyền Huyền gật đầu, người chết là nam tử, còn bị thiến, Huyền Diệu Khả xác thực không tiện, không vào cũng được.

“Tiểu Huyền, em chờ anh ở đại sảnh.”

“Ừ.”

Nhìn bóng lưng Huyền Diệu Khả, Nguyệt Vũ hỏi: “Tiểu Huyền, tôi có thể gọi cậu Tiểu Huyền không?”

Huyền Huyền nhìn Nguyệt Vũ, không trả lời, nhấc chân bước vào.

“Tiểu Huyền, Huyền Nhi, Huyền bảo bối...”

Thấy Huyền Huyền không để ý, Nguyệt Vũ kêu loạn.

Lúc này Huyền Huyền đã bước vào, Nguyệt Vũ vừa vặn theo sau.

“Bành!”

Cánh cửa vốn mở đột nhiên đóng lại, né tránh không kịp Nguyệt Vũ đụng trúng, nhân mạo kim tinh.

Theo sau Tiêu Xuân Thu và Tiêu Xuân Hạ cười trộm.

Nguyệt Vũ quay đầu liếc hai người, vuốt cái mũi bị đụng đau cười khổ.

Tính tình thật lớn! Bất quá gọi cái tên, cư nhiên xấu hổ dùng cách này đối phó anh, ai!

Vì thi thể còn phải đưa qua khoa giám chứng, cho nên không để chung với thi thể khác, mà là để riêng một bên.

Vì sao nhất định phải dùng vải trắng phủ thi thể?

Vừa xốc lên tấm phủ màu trắng, Huyền Huyền vừa nhin không được nghĩ.

Thi thể xích loả, hạ thân dính máu, đầy giường máu đỏ.

“Đi!” Nguyệt Vũ kỳ quái di một tiếng, chạy ra gọi hộ sĩ.

“Chuyện gì? Nguyệt bác sĩ?”

“Thi thể này tôi không phải gọi các cô giữ nguyên đưa tới nhà xác sao? Các cô thể nào đổi giường? Cái giường ban đầu đâu?”

Hộ sĩ lo sợ nghi hoặc, “Chúng tôi không đổi giường? Vì Nguyệt bác sĩ anh nói không được động vào thi thể, cho nên chúng tôi đẩy luôn giường ở phòng phẫu thuật tới, chúng tôi không động gì.”

Nguyệt Vũ nhíu, “Vậy có người động qua thi thể không?”

Hộ sĩ suy nghĩ một chút, “Vậy phải hỏi Lộ Yến, tôi vừa thay ca không bao lâu, các anh đã tới, thời gian tôi trực không ai tới nhà xác.”

“Lộ Yến đâu?”

“Đi ăn.”

“Chờ cô ấy về, các cô tới phòng làm việc của tôi.”

“Được.”

“Xảy ra chuyện gì?” Huyền Huyền hỏi thần sắc cổ quái Nguyệt Vũ.

“Nếu như không ai động qua giường giải phẫu, như vậy, có một vấn đề rất quý dị.” Nguyệt Vũ hít sâu một hơi, “Vết máu màu tím đen không thấy.”

“Anh là nói——”

“Sau khi nhện trắng chui vào thi thể, máu màu tím đen thoáng cái chảy ra, nhuộm đen một mảnh giường, vì chuyện này quá dị, cho nên khi tôi rời khỏi phòng giải phẫu cố ý phân phó hộ sĩ không cần thu dọn, duy trì nguyên dạng, nếu không ai động qua thi thể và giường, như vậy trên giường hẳn có vết máu màu tím đen, nhưng mọi người xem.” Nguyệt Vũ chỉ vào mảnh giường đỏ tươi dưới hạ thân thi thể, “Trên giường chỉ có màu đỏ, không có màu đen.”

34. Quyển 2 - Chương 10

Ngoại trừ trầm mặc là trầm mặc.

Tiêu Xuân Thu bốn phía tìm tòi, thấy camera ở góc phòng, nói: “Ở đây có thiết bị giám thị, chúng ta đi phòng điều khiển xem.”

Khi ra ngoài, đụng phải hộ sĩ gọi Lộ Yến đi ăn mà về.

Nguyệt Vũ hỏi cô hôm nay có người vào nhà xác không, Lộ Yến nói không có.

Đi phòng điều khiển kiểm tra băng ghi hình, Lộ Yến và hộ sĩ thay ca không nói dối, từ khi hộ sĩ đẩy giường giải phẫu vào nhà xác, không có ai bước vào.

Chỗ như nhà xác, không ai thích vào.

Vất vả cả ngày, không chút thu hoạch, Tiêu Xuân Thu không khỏi nhụt chí.

Tiêu Xuân Hạ vỗ vỗ vai anh, an ủi nói: “Không nên nản lòng, chí ít có đầu mối nhện trắng.”

Tiêu Xuân Thu mặt ủ mây chau, “Hiện cả nhện cũng không thấy, đầu mối chặt đứt.”

“Anh nghĩ con nhện rõ ràng như vậy, không thể tan vào máu, anh xem cần giải phẫu thi thể, tìm ra nó.”

Tiêu Xuân Thu tinh thần run lên, “Em lập tức tìm pháp y giải phẫu thi thể.”

“Tôi nghĩ tìm không được.” Nguyệt Vũ nói.

“Vì sao?”

“Tôi tận mắt thấy nó chui vào, cảm giác rất khó hình dung, tôi nghĩ...” Nguyệt Vũ suy nghĩ một chút, mới nói: “Tôi nghĩ nó như gặp máu lập tức biến thành trạng thái dịch.”

Tiêu Xuân Hạ nghi hoặc, “Tôi không rõ ý cậu.”

“Nhện thuộc loại động vật, có thể tính hình thái cố định, thể nhưng con nhện đó gặp máu như mềm ra, biến thành trạng thái dịch, cho nên tôi mới nói tan vào máu.”

“Thế rất không thể tin.”

“Là khó có thể tưởng tượng, nếu không phải tận mắt thấy, dù anh kể tôi nghe, tôi cũng không tin.” Nguyệt Vũ nói.

Tiêu Xuân Hạ thở dài, lẩm bẩm: “Vậy Xuân Thu chẳng phải uống công?”

Huyền Huyền bỗng nhiên nói: “Tôi nghĩ nên xem lại thi thể.”

...

“Những người này khi chết hoàn toàn không có thống khổ.” Huyền Huyền nhìn mặt thi thể nói.

Người chết gương mặt bình tĩnh, ngoại trừ sắc mặt tái nhợt quá phận và đôi mắt mở to có thể xem nhẹ, thoát nhìn như đang ngủ.

Nguyệt Vũ và Tiêu Xuân Hạ nhìn Huyền Huyền, đợi cậu nói tiếp.

“Đây nói rõ suy đoán lúc trước của tôi có thể là sai.”

“Suy đoán hạ thể bị một bầy nhện cắn?”

“Ừ, người này mở mắt, nói rõ khi chết anh ta không hôn mê, nếu một người thấy một bầy nhện bám vào hạ thể, không thể trên mặt không có biểu tình.”

“Nói cũng đúng, thế nhưng không bài trừ đôi mắt là chết xong bị người cố ý biến thành vậy hoặc bị người che lại?”

“Là có thể. Mặt khác còn có một điểm, bộ lông trên tứ chi của người này có bộ phận biến trắng.”

Trải qua Huyền Huyền nói, Nguyệt Vũ và Tiêu Xuân Hạ mới chú ý tới trên chân và cánh tay thi thể có chút lông màu trắng, một loại trắng như tuyết trắng.

Tiêu Xuân Hạ nghiến cứa hồi lâu, hơi hoang mang, “Người này mắc bệnh gì? Bạch biến? Cũng không giống?”

“Cậu nghĩ thứ này liên quan đến con nhện?” Nguyệt Vũ hỏi.

“Tôi không xác định, thế nhưng nếu mười người chết kia cũng có bộ phận lông biến trắng, vậy nói rõ trên người bọn họ đều xảy ra một chuyện.”

“Chuyện gì?” Nguyệt Vũ và Tiêu Xuân Hạ vội hỏi.

“Không biết.”

Nguyệt Vũ và Tiêu Xuân Hạ trượt chân, ai oán nhìn Huyền Huyền.

Huyền Huyền làm như không thấy, xoay người ra ngoài.

...

Đạo quanh đại sảnh một vòng, không phát hiện Huyền Diệu Khả.

Huyền Huyền có chút kỳ quái, rút điện thoại di động.

“Tiểu Khả, em đi đâu?”

“Anh, mau tới, em phát hiện một chuyện rất vui!” Đầu kia Huyền Diệu Khả hưng phấn nói.

35. Quyển 2 - Chương 11

Khi Huyền Huyền tìm được Huyền Diệu Khả, cô đang trò chuyện với một đôi nam nữ.

Huyền Diệu Khả thấy sóc chuột trên vai Huyền Huyền, có chút kinh ngạc, “Thứ này thế nào trên vai anh? Tên kia tặng cho anh?”

“Không phải, anh ta có việc, ném nó cho anh.”

Sóc chuột thập phần phiền muộn, nó nghĩ chủ nhân rất không xong, luôn lấy nó làm cầu, nó bắt đầu nghiêm túc lo lắng sau này có nên đi theo Huyền Huyền không.

“Anh, đây là Chung Tân, đây là bạn gái anh ấy Lâm Linh.”

Huyền Huyền lễ phép gật đầu với hai người, coi như chào hỏi.

Chung Tân liếc bọn họ, nghĩ đôi anh em này rất ý tứ, em gái xinh đẹp, anh trai quê mùa.

Vì sinh bệnh, Lâm Linh có chút buồn ngủ, vô thức dựa vào người Chung Tân.

“Thế nào? Mệt mỗi?”

Lâm Linh gật đầu.

“Anh đỡ em vào nghỉ ngơi?”

Lâm Linh lắc đầu, thần sắc sợ hãi.

Huyền Huyền sát ngôn quan sắc, nhìn thoáng Huyền Diệu Khả truy hỏi.

Huyền Diệu Khả biết ý, đối Chung Tân và Lâm Linh nói: “Anh trai giống em, hai người không ngại em kể chuyện này cho anh trai đi?”

Chung Tân lắc đầu.

Vì vậy Huyền Diệu Khả nói: “Là vậy, Lâm tiểu thư từ một tháng trước, mỗi lần gội đầu, đều nghĩ tóc đột nhiên dài ra, nhiều hơn, thế nhưng gội xong sấy tóc, tóc lại về nguyên dạng.”

Chung Tân ôm Lâm Linh sắc mặt tái nhợt, nói: “Tôi vốn cho chuyện này chỉ là Tiểu Linh lỗi giác, thế nhưng Tiểu Linh luôn nhắc tới, tôi cũng tự mình gội cho Tiểu Linh một lần, phát hiện thực sự như Tiểu Linh nói, khi gội đầu, tóc rõ ràng dài ra, nhiều hơn, thế nhưng tôi gội đầu không có. Tiểu Linh thời gian này bị dọa đến tâm thần không yên, đều thành bệnh.”

“Lâm tiểu thư có từng đi tiệm uốn tóc gội đầu? Cũng gặp tình huống như vậy?” Huyền Huyền hỏi.

Lâm Linh lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Tôi không thích đi tiệm uốn tóc, bình thường tôi luôn tự cắt.”

“Vậy chị gội đầu ở đâu?”

“Phòng tắm.”

“Nếu không ngại, em muốn tới xem phòng tắm của chị.”

Chung Tân và Lâm Linh nhìn nhau, Chung Tân hỏi: “Tiểu Linh, ý em thế nào?”

Lâm Linh suy nghĩ một chút, “Cũng được, em theo bọn họ về.”

“Thế nhưng, bệnh em chưa hết?”

“Em không muốn ở bệnh viện, cũng không phải bệnh nặng, về nhà tĩnh dưỡng là được.”

“Vây được.”

Thừa dịp Chung Tân và Lâm Linh vào trong thu dọn hành lý làm thủ tục xuất viện, Huyền Huyền ôm sóc chuột đi tìm Nguyệt Vũ, dự định trả sóc chuột cho anh ta.

...

Xuyên qua thủy tinh trong suốt, Huyền Huyền lẳng lẳng nhìn Nguyệt nghe hộ sĩ báo cáo.

Kỳ thực gương mặt nghiêm túc của người đàn ông này rất hấp dẫn!

Nguyệt Vũ ngẩng đầu thấy Huyền Huyền, lập tức tươi cười rạng rỡ.

“Tiểu Huyền!”

Chuyện Nguyệt Vũ hôn Huyền Huyền sớm thông qua hộ sĩ tuyên truyền, hộ sĩ kia ánh mắt mờ ám dạo quanh Huyền Huyền và Nguyệt Vũ, phi thường thức thời nói: “Nguyệt bác sĩ, tôi ra ngoài trước, hai người chậm rãi trò chuyện.”

Khi hộ sĩ ngang qua Huyền Huyền, cho cậu một nụ cười cổ vũ, khiến Huyền Huyền mặc danh kỳ diệu.

Huyền Huyền để sóc chuột vào lòng Nguyệt Vũ, “Tôi có việc phải đi.”

Nguyệt Vũ lưu luyến không rời, “Tôi sau này có thể thường tới nhà cậu không?”

Huyền Huyền nghiêng đầu nhìn, suy nghĩ một chút, “Tôi nghĩ da mặt anh rất dày.”

“A?”

“Da mặt anh dày như vậy, tôi nói không, anh sẽ không tới?”

Nguyệt Vũ nở nụ cười, “Đương nhiên không.”

Huyền Huyền liếc trắng, “Vậy anh còn hỏi?”

Nguyệt Vũ kéo tay Huyền Huyền, “Cậu đáp ứng, tôi càng vui vẻ.”

Huyền Huyền bỏ tay anh ra, nhìn anh một hồi, đột nhiên hỏi: “Tôi có thể hôn anh không?”

Nguyệt Vũ giật mình, cho mình nghe lầm, “Cậu nói gì?”

“Tôi nói tôi muốn hôn anh.”

Nguyệt Vũ lại giật mình, một lát, mới phản ứng, hồ nghi hỏi: “Cậu nghiêm túc?”

“Ừ.”

Nguyệt Vũ mừng như điên, lại một lát, anh cẩn thận hỏi: “Cậu thế nào đột nhiên muốn hôn tôi?”

Tại Huyền Huyền đỏ lên, “Anh hỏi nhiều như vậy làm gì, anh có thể hôn tôi, lẽ nào tôi không thể hôn anh?”

“Không phải, chỉ là...”

Chỉ là rất kỳ quái. Nguyệt Vũ thầm nói.

“Ừ, anh có thể nhắm mắt không? Mắt anh mở to như vậy, tôi ngại hôn.”

Thật bá đạo! Lần trước tôi hôn cậu, mắt cậu cũng mở to?

Nguyệt Vũ vừa nói thầm, vừa nhắm mắt.

Cảm giác khí tức Huyền Huyền tới gần, cuối cùng cánh môi mềm mại ầm ập in lên môi.

Huyền Huyền đỏ mặt ngậm môi Nguyệt Vũ hồi lâu, sau đó rất nhanh tách ra, ném một câu: “Không có cảm giác.” Chạy.

Nguyệt Vũ ngây ngốc đứng đó.

Này, này tính là gì?

36. Quyển 2 - Chương 12

Lâm Linh và Chung Tân quen nhau hai năm, một năm trước, hai người thuê một căn nhà trọ bắt đầu ở chung, dựa theo kế hoạch của Chung Tân, quen nhau năm thứ ba anh sẽ đủ tiền mua nhà cưới Lâm Linh.

Mỗi lần Lâm Linh nghe Chung Tân hài lòng nói ra kế hoạch, lòng cô luôn ngọt ngào không thôi.

Nhà trọ bên ngoài nhìn rất cũ kỹ, tựa hồ có một đoạn lịch sử.

Khi dọn vào, Chung Tân mời người trang trí đơn giản, vì vậy trong nhà tương đối sạch sẽ ngăn nắp.

“Hai vị trước ngồi, tôi đỡ Tiểu Linh vào nghỉ ngơi.” Chung Tân xin lỗi nói.

“Anh cứ chiều cổ bạn gái, em và anh trai nhất định coi đây là nhà mình.” Huyền Diệu Khả nói.

Chung Tân cười cười, đỡ Tiểu Linh vào phòng ngủ.

Huyền Huyền lúc này mới có cơ hội hỏi Huyền Diệu Khả: “Em thế nào quen hai người này?”

“Em ở bệnh viện đi dạo vô ý gặp phải, nghe bọn họ nói chuyện có chút quái dị, vì vậy mượn cố làm quen.” Huyền Diệu Khả vừa đánh giá trần thiết trong phòng, vừa nói, “Được rồi, quên hỏi anh, vụ án nhện trắng có tiến triển gì không?”

“Không, trái lại càng thêm quỷ dị.”

Huyền Diệu Khả định hỏi thêm, lúc này, Chung Tân bước ra từ phòng ngủ.

“Hai vị muốn uống gì? Trà hay là?”

“Không cần khách khí, bọn em không khát, chúng ta trực tiếp tới phòng tắm xem.”

“Tốt, bên này.”

...

Phòng tắm chừng bốn năm mét vuông, chỉ có một cửa sổ thông khí phi thường nhỏ, có vẻ âm u băng lạnh.

Phòng tắm rất nhỏ, liếc mắt đã thấy bên trong.

Huyền Huyền nhìn quanh một vòng, không thấy có gì cổ quái, vừa định bước ra, bỗng nhiên nghĩ mặt có chút ngứa, cậu vô thức vươn tay gãi.

Nhìn chỗ tóc dài trong tay, Huyền Huyền ngẩng đầu về phía trần nhà.

Ở góc trần nhà, một nữ quỷ lấy tư thế yêu cầu cao độ nằm sấp.

Từ góc độ của Huyền Huyền, chỉ thấy nữ quỷ kia mái tóc vừa dài vừa đen, che khuất gương mặt, nhìn không rõ bộ dáng.

Nữ quỷ như nhện bám vào vách tường, bất động.

Huyền Diệu Khả thấy nữ quỷ, cô quay đầu nói với Chung Tân: “Chung tiên sinh, phiền anh ra ngoài, phòng tắm anh bẩn, bọn em phải giúp anh vệ sinh.”

Chung tiên sinh sắc mặt có chút xám trắng, miễn cưỡng hỏi: “Bẩn? Loại bẩn nào?”

“Anh biết.”

Chung Tân nhìn thoáng trần nhà, anh không thấy gì, thế nhưng trong đầu không khỏi nhớ tới tóc dài như rong biển khi giúp Lâm Linh gội đầu.

“Nhờ hai vị.”

Chờ Chung Tân ra ngoài, Huyền Diệu Khả hỏi: “Anh tới hay em tới.”

Huyền Huyền ngẩng đầu nhìn nữ quỷ bất động nằm sấp hoàn toàn không khí tức như quỷ hồn, nghĩ rất không thích hợp, bọn họ vào lâu như vậy, nữ quỷ thế nào không có động tĩnh?

Cậu suy nghĩ một chút, “Anh tới.”

Huyền Huyền nhìn mái tóc xoã dài của nữ quỷ, bỗng nhiên nhớ tới lần đầu gặp Nguyệt Vũ, Nguyệt Vũ đơn giản buộc lại mái tóc.

Cậu lấy ra phù giấy niệm vài câu, ngọn lửa đột nhiên bốc lên, mái tóc dài của nữ quỷ thoáng cái bốc cháy.

Nữ quỷ nhanh nhẹn nhảy xuống trần nhà, vắn chốt mở vòi sen, đứng dưới nước dập lửa trên tóc.

Nữ quỷ cả người ướt sũng, vuốt mái tóc dài trước ngực, ngẩng đầu mờ mịt nhìn quanh.

Nữ quỷ lớn lên rất thanh tú, mặt tròn trái xoan, tế mi nhãn hạnh.

Qua hồi lâu, đôi mắt nữ quỷ chậm rãi có tiêu cự, cô trừng mắt nhìn Huyền Huyền, khô nứt chất vấn: “Cậu vì sao đốt tóc tôi, tôi để thật lâu mới dài như vậy.”

Huyền Diệu Khả nhìn chằm chằm nữ quỷ, hoang mang, “Anh, em thế nào nghĩ con quỷ này có chút không bình thường?”

Nữ quỷ vẫn chất vấn: “Cậu vì sao đốt tóc tôi, tôi để thật lâu mới dài như vậy.”

Lập lại hơn mười lần, nữ quỷ không hỏi, cô cẩn thận tỉ mỉ vuốt tóc, tới góc tường ngồi bất động.

“Trời, em lần đầu thấy quỷ tinh thần thất thường.” Huyền Diệu Khả đỡ trán rên rỉ, “Anh, chúng ta nên làm thế nào?”

Huyền Huyền nhìn nữ quỷ, nữ quỷ này không hại người, huống hồ có chút thất thường, cậu không thể thu.

Phòng chừng nữ quỷ này thích chưng diện, cho nên ở khi Lâm Linh gội đầu xoa xuống tóc hưởng thụ lạc thú gội đầu miễn phí.

“Em làm kết giới giam cô ấy lại, như vậy không ảnh hưởng người khác.”

“Cũng tốt, cô ấy thế này, chúng ta không thể thu.”

Huyền Huyền ra ngoài, để Huyền Diệu Khả một mình bày kết giới trong phòng tắm.

Chung Tân ngồi trên sofa cầm thứ gì nhìn mê li, Huyền Huyền đi ra cũng không chú ý.

Huyền Huyền tùy ý nhìn thoáng thứ trên tay Chung Tân, bỗng nhiên, cậu mở to hai mắt.

Trong tay Chung Tân là một bộ khuôn thủy tinh xinh đẹp, trong khuôn khảm một con nhện trắng trông rất sống động.

37. Quyển 2 - Chương 13

Huyền Huyền ho nhẹ một tiếng, Chung Tân phục hồi tinh thần.

“Huyền tiên sinh.”

“Con nhện này rất giống thật.” Huyền Huyền chỉ vào khuôn thủy tinh trên tay Chung Tân.

Chung Tân nhẹ vuốt mặt kính, “Đây là của Tiểu Linh, các cô bé luôn sợ sâu bọ, thế nhưng Tiểu Linh rất thích con nhện này, hầu như mỗi ngày ôm nó.”

Huyền Huyền trong lòng có chút kinh ngạc, cậu bất động thanh sắc hỏi: “Có thể cho tôi xem một chút sao?”

“Có thể.”

Chung Tân đưa khuôn thủy tinh qua.

“Cảm ơn.”

Huyền Huyền cúi đầu nghiêm túc quan sát, con nhện cả người trong suốt, có thể thấy vân lạc mỏng manh bên trong, trên tám chiếc chân thật dài, có bộ lông tuyết trắng cực nhỏ, chế tác tinh xảo nhất lưu khiến nó thoát nhìn như sống, hoặc có lẽ nói, đây vốn là một con nhện sống.

Huyền Huyền trả cho Chung Tân, mỉm cười: “Con nhện này hẳn rất trân quý.”

“Ừ, tôi cũng nghĩ vậy, tôi từng hiếu kỳ hỏi Tiểu Linh, thế nhưng mỗi lần Tiểu Linh đều lấy cớ bỏ qua.” Chung Tân bất mãn nói.

“Con nhện này rất đẹp, tôi cũng muốn mua một con, của hai người mua ở đâu?”

Chung Tân lắc đầu, “Tôi không biết, khi tôi quen Tiểu Linh, cô ấy đã có nó, tôi cũng hỏi cô ấy mua ở đâu, cô ấy nói người ta tặng.”

“Nga, thật đáng tiếc, tôi rất muốn một cái.”

Chung Tân gãi đầu, “Xin lỗi, không giúp được gì.”

“Không sao.”

“Đúng rồi.” Chung Tân do dự một hồi, đánh bạo hỏi: “Trong phòng tắm có phải có quỷ?”

“Ừ.”

“VẬY——”

“Yên tâm, sau này hai người sẽ không bị quấy rầy.”

Chung Tân thở dài một hơi, hiểu kỳ hỏi: “Đó là quỷ gì? Khi Tiểu Linh gội đầu tóc dài ra, nhiều hơn là xảy ra chuyện gì?”

“Không phải ác quỷ gì, chỉ là một nữ quỷ nghiệp dư, anh hẳn biết, làm quỷ, có rất nhiều chuyện không thể làm, tôi nghĩ đại khái cô ấy thấy bạn gái anh gội đầu, muốn gội một chút, cho nên ghé qua gội chung.”

“Cô ấy vẫn ở phòng tắm, vậy——”

Vừa nghĩ có quỷ lui tới trong nhà, mình làm gì cũng không tư ẩn, Chung Tân có chút sợ hãi.

“Cô ấy hẳn luôn ở phòng tắm, vì khí tức của nữ quỷ này rất yếu, nhà của hai người ở khi âm khí tối thịnh có phải không có mặt trời chiếu vào phòng tắm.”

Chung Tân nuốt nước bọt, luôn ở phòng tắm? Vậy chẳng phải cái gì cũng bị nữ quỷ thấy.

Lúc này, Huyền Diệu Khả đi ra.

“Làm xong?”

“Ừ.”

Huyền Diệu Khả liếc Chung Tân, muốn nói lại thôi.

Huyền Huyền nghi hoặc.

Tiểu Khả tựa hồ có gì muốn nói?

Chung Tân cảm kích nói: “Thực sự cảm ơn hai vị hỗ trợ, thù lao?”

“Không cần, chỉ là chuyện nhỏ.”

Chung Tân kiên quyết trả thù lao cho bọn họ, đẩy đưa nửa ngày, Huyền Huyền cuối cùng lấy năm trăm nguyên.

Chung Tân luôn mãi cảm ơn, còn nói sau này mời hai người đi ăn.

Đổi điểm này, Huyền Huyền không từ chối, vì cậu muốn biết lai lịch con nhện kia.

Rời khỏi chỗ ở của Chung Tân, Huyền Diệu Khả nói: “Anh, em nghĩ nữ quý kia rất đáng thương, em vừa nãy làm kết giới, cô ấy vẫn ngồi đó bất động, em nghĩ cùng với để cô ấy si si ngốc ngốc thành quý, không bằng thu cô ấy, để cô ấy một lần nữa đầu thai cho tốt.”

Huyền Huyền đứng ở ven đường, nhìn đèn xanh đèn đỏ loé chớp không lên tiếng.

Một lát, cậu nói: “Có đôi khi, tồn tại như vậy là có nguyên nhân.”

“Anh, em không rõ ý anh.”

“Cô ấy không đi đầu thai, có thể là tâm nguyện chưa xong, có thể là thù hận, lại có thể là Diêm Vương nghĩ tồn tại của cô ấy là tất yếu.”

Huyền Diệu Khả trầm mặc.

38. Quyển 2 - Chương 14

Khi chờ thang máy, Huyền Diệu Khả chú ý ngoài cửa ngừng một chiếc xe vận tải, mấy công nhân vận chuyển mặc quần áo lao động khiêng ra rương to rương nhỏ trong xe.

“Anh, tựa hồ có người dọn vào.” Huyền Diệu Khả nói.

Huyền Huyền không hứng thú nhìn thoáng, “Đại khái đi.”

Thang máy tới, Huyền Diệu Khả kéo Huyền Huyền vọt vào.

Huyền Huyền không hiểu ra sao, “Tiểu Khả, em gấp làm gì?”

Trong tiếng “Đợi đã.” của mấy công nhân vận chuyển, cửa thang máy không nhanh không chậm đóng lại.

...

Trong thang máy.

Huyền Huyền có chút bất đắc dĩ nói: “Thế nào không chờ người ta?”

Huyền Diệu Khả bĩu môi: “Bọn họ khiêng nhiều đồ, nếu cho vào, chúng ta đều phải dán lên tường, đi thang máy vất vả như vậy, còn không bằng leo thang lầu, để bọn họ chờ lượt sau có gì không được.”

Huyền Huyền không nói gì.

Ra thang máy, chợt nghe tiếng âm ỉ.

Queo qua góc, Huyền Huyền thấy cánh cửa phòng bên cạnh mở, có hai công nhân vận chuyển khiêng đồ vào.

Huyền Diệu Khả liếc, có chút không cam nói: “Thì ra dọn tới sát vách chúng ta, người này nghìn vạn lần đừng trang trí quá nhiều, bằng không ồn muốn chết.”

“Tiểu Huyền, hai người đã về!”

Động tác mở cửa của Huyền Huyền dừng một lúc, quay đầu.

Nguyệt Vũ đứng phía sau cách đó không xa, đối cậu cười.

Huyền Huyền giật mình một hồi: “Anh từ đâu chui ra?”

Huyền Diệu Khả bĩu môi, “Từ sát vách chui ra.”

Nguyệt Vũ vọt tới trước mặt Huyền Huyền, nắm tay cậu lắc vài cái, vui vẻ nói: “Tôi dọn tới sát vách hai người, sau này chúng ta là hàng xóm.”

Huyền Huyền ngây dại.

Nguyệt Vũ oán giận nói: “Cậu biết không, tôi lãng phí bao nhiêu nước bọt mới thuyết phục được hộ người sắt vách lập tức dọn đi, để tôi hôm nay dọn vào.”

Huyền Huyền nhìn anh, bỗng nhiên nghĩ vô lực, người này hôm nay vừa biết mình ở đây, lập tức, biến thành hàng xóm của mình, không biết nên nói anh ta thần thông quảng đại, hay đầu thiếu gân não?

Huyền Diệu Khả có chút ghen hòng trên trời, “Anh, anh động tác thật nhanh.”

Nguyệt Vũ cười đến đắc ý, “Đó là tự nhiên, tôi từ miệng Tiêu Xuân Thu đào ra địa chỉ Tiểu Huyền xong, lập tức gọi người giúp nghĩ cách mua nhà bên cạnh. May mà cậu ta không khiến tôi thất vọng, quả nhiên nội trong hôm nay đã làm tốt.”

Huyền Huyền định nhân nhìn Nguyệt Vũ hồi lâu, hỏi: “Căn nhà này, anh mua bao nhiêu?”

Nguyệt Vũ báo ra vài chữ.

Huyền Huyền không nói, xoay người mở cửa kéo Huyền Diệu Khả vào, đóng cửa.

“Tiểu——” Nguyệt Vũ há hốc mồm, ngơ ngác nhìn cánh cửa đóng chặt.

Tiểu Huyền tức giận? Bất quá, cậu ấy giận cái gì? Cậu ấy không muốn mỗi ngày gặp mình sao?

Nghĩ tới khả năng này, Nguyệt Vũ có chút phiền muộn, ấn chuông cửa vài lần, không ai mở, không thể làm gì khác hơn ủ rũ về nhà mới.

...

Bật đèn trong phòng.

Nhìn căn nhà loạn thành một đoàn, vuốt cái bụng kêu réo, Nguyệt Vũ dị thường tưởng niệm bữa cơm trưa hôm nay ăn ở nhà Huyền Huyền.

Suy nghĩ một chút, anh cầm chìa khoá, ôm sọc chuột mở cửa ra ngoài.

Vừa ấn chuông không lâu, cửa đã mở, khiến Nguyệt Vũ cho rằng sẽ bị cửa sập vào mặt ngay gần cả người.

Huyền Huyền quét mắt nhìn anh, xoay người bước vào.

Nguyệt Vũ hồi phục tinh thần, khấp khởi theo sau, đóng cửa.

Huyền Diệu Khả ngồi trước bàn cơm thấy Nguyệt Vũ, hừ một tiếng.

Nguyệt Vũ đứng đó, có chút ngượng ngùng, không biết mình lúc nào đắc tội vị tiểu thư này.

Huyền Huyền chỉ nhà bếp, “Tự đi lấy chén.”

Nguyệt Vũ hỉ lên đuôi mày, lao về phía nhà bếp.

...

Một lần làm, hai lần quen.

Nguyệt Vũ rất tự nhiên giúp Huyền Huyền, Huyền Diệu Khả xới cơm, sau đó xới cho mình, từ bàn trà buổi trưa lấy ra quả hạnh, đổ vào đĩa nhỏ cho sóc chuột.

Chủ nhân tự nhiên coi đây là nhà mình như vậy, sóc chuột cũng không câu nệ, cầm quả hạnh ăn vui vẻ.

Đũa của Huyền Diệu Khả dừng giữa không trung, trừng mắt, một người một chuột này thật tự giác!

Cơm ăn phân nửa, Nguyệt Vũ cẩn thận hỏi: “Tiểu Huyền, cậu vừa nãy tức giận phải không? Cậu không thích tôi làm hàng xóm của cậu?”

“Ai cho phép anh gọi anh em Tiểu Huyền, đó là của em!” Huyền Diệu Khả phi thường bất mãn.

Nguyệt Vũ vô tội chớp mắt, “Thế nhưng Tiểu Huyền không phản đối.”

Huyền Diệu Khả có chút kịch liệt nói: “Em phản đối, anh muốn sống với anh em, chí ít phải để em không ghét anh, nhưng anh cơ bản cũng không làm được, cho nên, đừng hy vọng anh em thích anh!”

“Vậy anh gọi Huyền Huyền được chưa? Nhưng vậy không khác gì gọi tên đầy đủ, có vẻ không thân.” Nguyệt Vũ khổ não nghĩ.

“Huyền bảo bối.” Huyền Diệu Khả đề nghị.

Nguyệt Vũ lén nhìn Huyền Huyền, “Anh sợ anh em không chịu.”

“Anh em không phản đối.”

Nguyệt Vũ nhìn Huyền Huyền không lên tiếng ăn, lau mồ hôi, “Anh nghĩ anh em không phải không phản đối, mà là cậu ấy giận, không để ý chúng ta.”

Huyền Huyền ngẩng đầu, mặt không biểu tình nhìn Nguyệt Vũ, khiến Nguyệt Vũ thâm run rẩy.

“Không liên quan đến em, chọc anh em tức giận là anh.”

“Anh?” Nguyệt Vũ chỉ vào mũi mình, không hiểu ra sao.

Huyền Huyền rút cuộc nói.

“Giá tiền đó của anh, đừng nói hàng xóm, ở chung cũng được!”

39. Quyển 2 - Chương 15

Ba hai tiếng, đĩa của Nguyệt Vũ rơi xuống, quả hạnh của sóc chuột cũng rơi.

Một người một chuột há hốc mồm nhìn Huyền Huyền vẻ mặt nghiêm túc.

Huyền Diệu Khả nhìn, nghĩ “vật tự chủ nhân hình” những lời này nói rất đúng, nhìn Nguyệt Vũ và sóc chuột ngây ngốc, Huyền Diệu Khả nhin không được liên tưởng, Nguyệt Vũ hẳn không phải sóc tinh đi? Bằng không, thế nào thần tình một người một chuột giống nhau như vậy?

Nguyệt Vũ lắc đầu, kiềm chế vui sướng trong lòng, không xác định hỏi: “Cậu nói là thật?”

Huyền Huyền vẫn là biểu tình như trước, “Anh nói đâu?”

“Vậy tôi, vậy tôi đưa tiền cho cậu, tôi...” Nguyệt Vũ kích động nói năng lộn xộn.

Huyền Diệu Khả nhìn Nguyệt Vũ kích động như vậy, thực sự không đành lòng đả kích, nhưng có một số việc cần phải nói rõ.

“Em không biết anh có phải hiểu lầm ý anh em không?”

“Hiểu lầm?” Nguyệt Vũ nghi hoặc, “Huyền bảo bảo không phải nói có thể ở chung? Anh không nghe sai?”

Đối xứng hô “Huyền bảo bảo”, Huyền Huyền nhú, bảo bảo? Cậu rất giống bảo bảo sao? Tên này cho sóc chuột còn không sai biệt?

“Anh không nghe sai, thế nhưng em nghĩ anh lý giải sai, chỗ bọn em còn một phòng trống, ý anh em là sớm biết anh dùng giá trên trời mua căn nhà sát vách kia, không bằng cho anh thuê phòng đó.” Huyền Diệu Khả giải thích.

“A?” Nguyệt Vũ thất vọng, “Ý Huyền bảo bảo thì ra là vậy, anh còn tưởng ở chung một phòng với cậu ấy, đồng sàng cộng ẩm.”

“Anh nằm mơ!” Huyền Diệu Khả khinh bỉ.

Nguyệt Vũ có chút lay đầu lay não, một lát sau, anh vuốt gương mặt, tỉnh táo, thoải mái nói: “Cùng một mái nhà, cũng tốt hơn cách một bức tường.”

“Em nghĩ không có gì khác nhau.” Huyền Diệu Khả nói.

“Thế nào không có? Cách một bức tường, hai người đóng cửa anh không thể vào, cùng một mái nhà, Huyền bảo bảo chỉ có thể đóng cửa phòng, cửa phòng thế nào cũng mỏng hơn bức tường!”

Huyền Diệu Khả đặc biệt muốn lau mồ hôi, tư tưởng này của Nguyệt Vũ thật không phải bình thường quái dị.

Huyền Huyền rút cuộc cảm mạo ba chữ “Huyền bảo bảo”, “Anh còn gọi Huyền bảo bảo, sau này đừng nghĩ vào nhà tôi.”

Nguyệt Vũ uỷ khuất nói: “Thế nhưng em gái cậu không cho tôi gọi Tiểu Huyền, mà tên cậu đặc biệt như vậy, gọi Huyền Huyền chẳng khác nào gọi Huyền Huyền, không thân!”

Huyền Huyền gân xanh trên trán bốc lên, nhịn xuống nói: “Anh có thể gọi nhũ danh.”

“Nhũ danh?” Nguyệt Vũ hai mắt tỏa sáng, khẩn cấp hỏi: “Nhũ danh Huyền bảo—— Tiểu Huyền là gì?”

Huyền Huyền tựa hồ có chút khó mở miệng, cậu cực không muốn nói cho Nguyệt Vũ nhũ danh của mình, thế nhưng tên “Huyền bảo bảo” càng ấu trĩ hơn nhũ danh, tuy quen Nguyệt Vũ không lâu, Huyền Huyền lại biết người như Nguyệt Vũ có một phẩm chất tốt đẹp —— kiên trì không ngừng, nếu mình không nói cho anh ta, đảm bảo mỗi ngày không được an bình.

“Tiểu Nguyệt.” Huyền Huyền phi thường không tình nguyện nói.

“Tiểu Huyền gọi Tiểu Nguyệt, tôi thích!” Một lát sau, Nguyệt Vũ mới phản ứng, anh ngây người.

Lại một lát sau, Nguyệt Vũ bắt đầu cười ngây ngô, “Ha hả, Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt, tên này tốt! Thì ra nhũ danh Tiểu Huyền gọi Tiểu Nguyệt, chúng ta thật có duyên, trời sinh một đôi, ha hả...”

Huyền Huyền che mắt, thở dài.

Cậu chỉ biết người này sẽ có phản ứng như vậy.

40. Quyển 2 - Chương 16

Huyền Huyền dọn chén đĩa đi rửa, Nguyệt Vũ vẫn ngồi cười ngây ngô, Huyền Diệu Khả từ lâu nhìn không được về phòng.

Sóc chuột cũng không chịu nổi chủ nhân, nhảy lên sofa xem TV.

Huyền Huyền đẩy Nguyệt Vũ, “Uy, anh còn không về nhà thu dọn!”

Nguyệt Vũ rút cuộc phục hồi tinh thần, “Không vội không vội, cùng lắm thì đêm nay ngủ chỗ cậu.”

“Một nghìn nguyên một đêm.”

“Được!”

Huyền Huyền nhut chí, cậu đã quên, loại người có thể ra giá trên trời mua một căn nhà là người giàu có, hơn nữa còn là loại cực giàu!

“Tiểu Nguyệt.” Nguyệt Vũ nhin không được nở nụ cười, “Tôi nghĩ tôi như gọi mình. Cậu thế nào có nhũ danh như vậy?”

“Mẹ đặt.” Huyền Huyền trả lời ngắn gọn.

“Mẹ cậu vì sao lại lấy chữ Nguyệt?”

“Chữ huyền ý quang minh chiếu diệu, có thể coi như nhật, nhũ danh đặt nguyệt, vừa vắn nhật nguyệt đều có.”

“Nhật nguyệt cũng là một đôi!”

Huyền Huyền liếc Nguyệt Vũ, “Đã khuya, nhanh về thu dọn rồi ngủ.”

“Trong nhà thất loạn bát tao, tôi nhìn đã đau đầu, vẫn là ngủ chỗ cậu một đêm đi.” Nguyệt Vũ vẻ mặt đau khổ nói.

“Tùy anh.”

Huyền Huyền đứng dậy dự định đi tắm rồi ngủ.

“Tiểu Nguyệt!”

Nguyệt Vũ gọi lại Huyền Huyền.

Huyền Huyền quay đầu.

“Cậu hôm nay vì sao đột nhiên hôn tôi?”

Đôi mắt đen của Nguyệt Vũ rất sáng, khiến Huyền Huyền nhìn không khỏi nóng mặt.

“Muốn hôn thì hôn, không nên hỏi vì sao? Vậy anh ngày đó vì sao hôn tôi?”

“Không biết, ngày đó tôi vừa thấy ánh mắt của cậu đã si mê, rất muốn hôn cậu, cho nên hôn.”

“Anh luôn tùy tiện hôn người?” Huyền Huyền có chút lưu ý vấn đề này.

“Tôi chỉ hôn cậu!”

Huyền Huyền nhìn đôi mắt nghiêm túc của Nguyệt Vũ, phun ra một câu: “Nói dối, hôm qua tôi thấy anh hôn sóc chuột!”

Nguyệt Vũ nhìn cửa phòng đóng chặt, cùng sóc chuột mắt to nhìn mắt nhỏ.

“Tiểu Hoa, cậu ấy hình như ăn dấm của mày, hắc hắc!”

“Chi!”

...

“Anh đi làm đi, em một mình ở nhà nghỉ ngơi là được.”

Lâm Linh nói với Chung Tân lo lắng cho mình.

“Thế nhưng——”

“Không đi làm sẽ không có tiền, lẽ nào anh không muốn kiếm tiền cưới em?” Lâm Linh chớp đôi mắt có chút nghịch ngợm nói.

Chung Tân nở nụ cười, cúi người hôn trán cô, “Làm sao sẽ? Anh luôn muốn cưới em!”

“Nhanh đi làm đi, bằng không sẽ muộn.”

“Vậy em phải chiều cổ mình, có việc điện thoại tìm anh.”

“Đã biết.”

...

Lâm Linh nằm trên giường, nghe Chung Tân đóng cửa rời đi.

Lại nằm một hồi, Lâm Linh rời giường, tới nhà bếp tìm một con dao sắc bén.

Mặt dao băng lãnh sắc bén, ánh ra gương mặt âm trầm của Lâm Linh.

Trong phòng tắm, tia sáng ảm đạm, lương ý trập trập.

Lâm Linh cầm dao, ánh mắt như điện tìm tòi ở phòng tắm.

“Tôi biết cô ở đây, cô đi ra cho tôi!” Lâm Linh phẫn nộ thét, “Nghĩ không ra cô sẽ xuất hiện, nếu xuất hiện, vậy không cần tránh! Đi ra!”

Lâm Linh liên tiếp hét mười tiếng “Đi ra!”, nữ quỷ trong góc si si ngốc ngốc, tựa hồ không nghe tiếng mắng của Lâm Linh.

Lâm Linh cầm dao dọc theo bức tường phòng tắm thấp, giữa, cao vẽ ba vòng.

Nữ quỷ trong kết giới chuyển động đôi người chờ đợi, ngây ngốc nhìn Lâm Linh.

Không tìm được người mình muốn tìm, Lâm Linh có chút táo bạo.

Lẽ nào thực sự bị đôi anh em hôm qua thu? Lâm Linh suy đoán.

Lâm Linh xoay người về phòng thay quần áo ra ngoài.

Cô lo lắng, cô phải đi xác nhận một việc.

Khuôn thủy tinh đặt ở đầu giường dưới ánh mặt trời buổi sáng chiếu rọi, ánh quang mang thể lượng, cái chân thật dài của con nhện trông rất sống động giữa khuôn bỗng nhiên co giật.

41. Quyển 2 - Chương 17

Sắc trời âm trầm, mây đen tụ tập từ bốn phương tám hướng, mưa to tùy thời sẽ rơi.

Lâm Linh ngẩng đầu nhìn sắc trời, tâm tình xao động bất an càng thêm phiền táo.

Hôm nay, buổi sáng vừa điểm dương cao chiếu, đảo mắt đã mây đen.

Cô không tự chủ nhanh hơn bước chân, cuối cùng thậm chí chạy.

Queo qua một gốc đa lớn, một cửa tiệm nhỏ cao hai tầng xuất hiện trong tầm mắt.

Trước cửa tiệm cũ nát, đỏ, trắng, lam ba màu đèn của tiệm uốn tóc loé một cái, tắt một cái.

Lâm Linh đứng trước tiệm uốn tóc, chờ đợi nhìn ánh đèn loé tắt bất định.

Hai năm, ngọn đèn này vẫn đau khổ chống đỡ! Cứ nhiên chưa hư.

Ngoài tường cửa tiệm bám đầy dây trường xuân, lá cây rung động theo gió, từ xa nhìn lại, khiến người có ảo giác, nghĩ cửa tiệm cũng nhẹ nhàng lung lay.

Dây trường xuân xanh biếc ẩm ướt, có phân nửa héo rũ, vô lực rủ xuống.

Lâm Linh hít sâu một hơi, nỗ lực trấn định mình.

Cô chậm rãi vươn tay, đẩy ra cánh cửa thủy tinh đầy bụi.

Chi nha một tiếng, giữa vắng vẻ phá lệ vang dội.

Trong tiệm uốn tóc, lược, kéo, chai phun nước lẫn đầy đất, dưới chân dẫm là những đoạn tóc dài ngắn bất đồng.

Cái gương u tối thoáng chiếu ra bóng Lâm Linh.

Dựa vào trí nhớ, Lâm Linh vươn tay sờ công tắc.

Trên vách tường dính ướt, không biết vì bụi hay vì giấy dán tường bong tróc.

Đột nhiên, Lâm Linh nghĩ có gì chạm vào tay mình, cảm giác ngứa ngáy ghê tởm khiến cô kinh khủng không hiểu.

Cô cắn môi, gạt công tắc.

Đèn huỳnh quang sáng một cái lại tắt, sau đó tắt lại sáng.

Một con gián theo tay trái Lâm Linh bò lên, cánh nâu thỉnh thoảng mấp máy.

Lâm Linh gắt gao nhìn chăm chăm con gián, đột nhiên, cô vươn tay phải hung hăng bóp chết nó.

Dịch thể màu trắng từ tay cô chảy xuống, từng giọt từng giọt.

Lâm Linh ném con gián, lấy ra khăn tay lau khô.

Lâm Linh đá văng cái ghế cản đường dưới đất.

Cái ghế lặn sang bên, đụng phải cái bàn chuyên dụng cắt tóc, phát ra âm hưởng nặng nề.

Bức tường bên phải có một cánh cửa kéo phong cách Nhật, Lâm Linh đi qua giật cửa, bên trong một mảnh hôn ám, vì lâu lắm không ai ở, phòng toả ra mùi nấm mốc.

Đó là một căn phòng trần thiết đơn giản, chần trên giường hiện lên một loại hôi đen quỷ dị, đầy những vết tích chuột cắn rách.

Vị trí đầu giường có một khung ảnh, là chụp một người, y hi có thể nhận ra đó là một cô gái, thể nhưng đầu đã bị cắt xuống.

Lâm Linh nhìn ảnh chụp, mắt toát ra oán hận.

Cô đi qua, vươn tay đập nát ảnh chụp.

Âm hưởng thanh thúy của thủy tinh vỡ vụn, vang vọng giữa không gian nhỏ hẹp, phảng phất từng tiếng thét chói tai.

Lâm Linh đẩy ra cái gương cao bằng thân người trên tường, để lộ cái động âm trầm đáng sợ.

Chần chờ một chút, Lâm Linh lấy ra đèn pin trong túi xách, bật, khom lưng vào.

Lâm Linh tìm được chốt mở đèn.

Đây là một căn phòng nhỏ hẹp, mặt đất phủ kín cát trắng, phía trên thất linh bát lạc những bụi cây nhỏ.

Lá cây sớm héo rũ hủ hoá, chỉ để lại cành lá khô cằn.

Giữa cát trắng cắm một cây trường đình thất khoả lộ hàn quang.

Lòng Lâm Linh thoáng rét lạnh, hàm răng khanh khách rung động.

Cô ta quả nhiên thoát thân.

Lâm Linh không biết mình thế nào ra ngoài.

Khi đi ra, sắc trời âm trầm như muốn đổ mưa.

Những hạt mưa tích tụ đã lâu tầm tã.

Lâm Linh đứng dưới mái hiên, ánh mắt bay xa, tựa hồ nhìn mưa, lại tựa hồ xuyên qua mưa nhìn gì.

Ánh đèn đỏ trắng lam của tiệm uốn tóc chiếu rọi trên mặt cô, có vẻ quý dị sắc sỡ.

Xa xa dưới tán đa, một cô gái đứng phía sau, lẳng lặng nhìn Lâm Linh.

Quần áo trên người cô gái đều ướt, dán chặt, hiện ra vóc người linh lung lồi lõm.

Một ánh chớp xẹt qua, khoe miệng cô gái cong lên một cung độ, tiểu ý băng lãnh nở rộ.

42. Quyển 2 - Chương 18

Một ngày mới Huyền Huyền bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, cậu theo thói quen vươn tay sờ điện thoại di động đặt ở đầu giường.

Mình lại không tắt máy đi ngủ?

Híp mắt nhìn nửa ngày, phát hiện không phải điện thoại di động mình reo, mà là điện thoại phòng khách.

Cậu ngáp dài, kéo chăn che đầu ngủ tiếp, phòng khách xa như vậy, cậu lười ra nghe.

Điện thoại reo một hồi, ngừng.

Huyền Huyền vứt chăn, lật mình ghé vào giường.

Yên tĩnh là tốt, ngủ tiếp.

Đột nhiên, Huyền Huyền cảm giác có ai mở cửa phòng đi tới.

Huyền Huyền thảm thán, Tiểu Khả tàn hại Tiêu Xuân Hạ xong, lại tới tàn hại mình.

“Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt, Tiêu Xuân Thu tìm cậu.”

Huyền Huyền quay người, thấy Nguyệt Vũ ôm đôi mắt gấu mèo cầm điện thoại vô tuyến ngồi bên giường.

Huyền Huyền không kịp phản ứng, cậu chớp chớp mắt, bật thốt hỏi: “Anh thế nào ở đây?”

“Tôi tới qua ngủ ở phòng khách nhà cậu? Chăn là cậu đưa!”

Huyền Huyền lắc đầu, nhớ tới.

Người này tới qua lấy lý do nhà loạn, nhìn khó chịu ngủ không được chạy tới đây ngủ.

Vì khách phòng thời gian dài không người ở, chưa kịp thu dọn, Nguyệt Vũ không thể làm gì khác hơn ngủ ở phòng khách.

“Ừ.”

Tiêu Xuân Thu câu đầu tiên đã hỏi: “Huyền Huyền, Nguyệt Vũ thế nào ở nhà cậu?”

“Anh ta dọn tới sát vách nhà tôi, mới sáng sớm, có chuyện gì?”

“Đã không sớm, mắt trời lên cao, anh tôi bị Bạo Long Nữ nhà cậu bắt đi làm. Anh ấy thật thảm! Ai!”

Huyền Huyền trầm nghĩ: đạo hữu không chết bần đạo chết, Tiêu Xuân Hạ tự cầu phúc đi, tôi mặc kệ.

“Anh gọi tôi là để nói chuyện này?”

“Đương nhiên không phải, tới qua lại có hai người chết.” Tiêu Xuân Thu trầm giọng nói, “Tôi nghĩ hung thủ càng ngày càng tàn nhẫn lãnh khốc, một buổi tối giết hai người. Nửa tháng trước, hắn chỉ cách một ngày giết một người, thế nhưng hiện tại tấn cấp một buổi tối giết hai người, tiếp tục như vậy, người chết càng nhiều, đáng trách là, tới giờ ngoại trừ nhện trắng Nguyệt Vũ phát hiện, không có chút đầu mối, Thượng Quan Hiên tên kia đang bức tôi...”

Tiêu Xuân Thu liên miên cắn nhai oán giận.

Huyền Huyền liếc trắng, “Vậy anh muốn tôi giúp anh thế nào?”

“Hai thi thể tới qua phát hiện có chút không giống nửa tháng trước, tôi muốn cậu qua xem.”

“Không giống?”

“Ừ, hai người chết cũng là vì cắt hạ thể mất máu quá nhiều mà chết, thể nhưng trên người còn một ít vết thương kỳ quái.”

Huyền Huyền trầm mặc, “Tôi một hồi sẽ qua.”

Cúp điện thoại, Huyền Huyền đột nhiên nhớ tới Nguyệt Vũ thể nào không lên tiếng, nhìn lại, phát hiện anh ta ôm gối đầu ôm chăn mình ngủ say.

Huyền Huyền vươn tay đẩy một cái, không tự giác nhu hòa nói: “Uy, rời giường, anh không đi làm sao?”

Nguyệt Vũ lẩm bẩm một tiếng, mơ mơ màng màng nói: “Tôi buồn ngủ, tôi muốn xin nghỉ, em gái cậu thật khủng khiếp! Tôi sau này nhất định phải đóng cửa ngủ.”

Huyền Huyền bật cười, nhìn Nguyệt Vũ một hồi, rời giường rửa mặt chải đầu.

Khi bừng ra bữa sáng, Huyền Huyền kinh ngạc phát hiện Nguyệt Vũ đã quần áo chỉnh tề ngồi bên bàn, tuy người có chút không tinh thần, không ngừng ngáp.

Sóc chuột như chủ nhân, ngã trái ngã phải, xem ra buổi sáng chịu tàn hại không chỉ Nguyệt Vũ và Tiêu Xuân Hạ, sóc chuột cũng tránh không được.

“Anh đã nói muốn xin nghỉ?”

“Cậu không phải đi bệnh viện sao? Tôi tự nhiên đi theo.”

Huyền Huyền không nói gì.

“Tiểu Nguyệt, tôi muốn dọn qua.”

“Vậy nhà của anh làm sao? Lấy nuôi quỷ?”

“Lấy làm chỗ tị nạn.”

“Tị nạn?”

“Tôi nghĩ em gái cậu rất đáng sợ, khi tất yếu có thể tới sát vách tị nạn.”

Huyền Huyền hắc tuyến.

43. Quyển 2 - Chương 19

Tới bệnh viện, Nguyệt Vũ vốn định theo Huyền Huyền đi tìm Tiêu Xuân Thu, thế nhưng nửa đường bị mấy hộ sĩ như lang tỳ hổ lôi đi phòng phẫu thuật.

Huyền Huyền ôm sóc chuột nhìn Nguyệt Vũ một bước ba lần quay đầu biến mất trong tầm mắt.

Cậu nhẹ bần mũi sóc chuột, giọng nói: “Tao xem mày thắng thần đối chủ nhân đi.”

“Chi!”

“Tao làm chủ nhân mày thế nào?”

Sóc chuột quay đầu thoáng nhìn cái đuôi chưa mọc lông, không lên tiếng.

Đốt đuôi coi như xong, nếu có một ngày anh khó chịu, đốt hết lông trên người tôi, tôi chẳng phải thành con sóc xấu xí không lông trong lịch sử! Loại chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra.

Huyền Huyền cười khẽ, vui vẻ kéo đuôi nó, “Mày không háo sắc sẽ không trụi đuôi, đây là vấn đề của mày, không phải của tao.”

“Chi!”

Không phải vấn đề của tôi, mà là của chủ nhân!

“Cho nên mới bảo mày đối chủ nhân? Mày xem, chủ nhân hiện tại của mày vô lương tâm cỡ nào, luôn tặng mày cho người khác.”

Nhưng tặng người khác không có nghĩa không cần tôi.

“Nghĩ không ra mày rất trung tâm, không chơi với mày.” Huyền Huyền tính trẻ con nói.

...

Huyền Huyền lần đầu phát hiện giọng nói Tiêu Xuân Thu rất lớn, từ xa đã nghe anh bảo nổi.

“Thượng Quan Hiên, tôi không phải con nít!”

Một thanh âm trầm thấp lạnh lùng thốt: “Cái đó không liên quan tuổi tác, chỉ liên quan tố chất cá nhân, con nít còn biết học giỏi, cậu vì sao không? Đây chứng minh, cậu còn ấu trĩ hơn con nít!”

Tiêu Xuân Thu tức đến vẻ mặt đỏ bừng, hai mắt phun lửa trừng một người đàn ông vóc người thon dài, tản mát khí chất lạnh lùng.

“Cậu cho tôi giống cậu? Thủy tính dương hoa [1]! Bình đường đi nightclub câu tam đáp tứ!”

Tính cách Tiêu Xuân Thu không táo bạo, thế nhưng anh phát hiện mỗi lần đối mặt Thượng Quan Hiên người đàn ông tựa hồ vĩnh viễn không sòng gợn, mở miệng độc ác này, anh luôn trở nên như một phòng thuốc nổ tùy thời bộc phát, toàn thân đều là mùi thuốc súng.

“Người cậu nói tôi không biết.” Thượng Quan Hiên rất tuyệt đáp một câu.

Người ta cãi nhau cãi đến vui vẻ, Huyền Huyền cũng không đi quấy rầy, đứng một bên xem kịch.

“Cấp quan của tôi lớn hơn cậu, tôi nói là mệnh lệnh.”

“Cậu ý cao hơn tôi tí, lấy quyền đè người, tính cái gì anh hùng?”

“Thật ngại, chính là một tí như vậy, đủ để tôi đè cậu!”

“Cậu, cậu chờ! Xem chừng nào bị tôi đè!”

“Chờ khi cậu có thể đè tôi, giờ tôi ở trên, cậu ở dưới, nếu cậu kháng lệnh, tôi không cho cậu theo vụ án.”

“Xem như cậu lợi hại!”

“Cậu nhất định không được hành động một mình, tôi nói cậu nghe chưa?”

“Nghe.”

“Sẽ không vào tai trái, ra tai phải?”

Tiêu Xuân Thu cầm giận vươn tay che tai phải, “Cậu tha mãi chưa?”

Thượng Quan Hiên trong mắt lộ một tia tiểu ý không dễ phát hiện, xoay người rời đi.

Khi ngang qua Huyền Huyền, Thượng Quan Hiên nhìn thoáng, không dừng lại.

Tiêu Xuân Thu lúc này mới thấy Huyền Huyền, nghĩ tới mình vừa cùng Thượng Quan Hiên khắc khẩu, có chút xấu hổ.

“Cậu tới đây lúc nào?”

“Lúc anh nói với Thượng Quan Hiên, tôi không phải con nít.” Huyền Huyền học ngữ khí Tiêu Xuân Thu nói.

Tiêu Xuân Thu mặt nóng lên, trong lòng rửa Thượng Quan Hiên.

“Anh ta là thủ trưởng của anh?”

“Ừ.” Tiêu Xuân Thu không tình nguyện gật đầu.

“Tôi thấy anh ta rất quan tâm anh.”

“Quan tâm tôi? Đừng nói giỡn!”

Huyền Huyền cười cười, hỏi: “Anh và anh ta cãi cái gì?”

“Vì người chết đều là đàn ông, cậu ta không cho tôi hành động một mình, nhất định bắt tôi chỉ ít dẫn một người, nói đỡ để tôi bị thiên không ai cứu, cậu nói, miệng cậu ta độc không?”

“Đây là biểu hiện quan tâm anh.”

“Không cảm thấy. Không nói tiểu nhân này, thi thể để bên trong, chúng ta vào thôi.”

Tử trạng hai người chết không khác gì mười một người trước, duy nhất bất đồng là trên cánh tay, bên hông, đùi hai người có một vết thương.

Vết thương rất dài, thê nhưng không sâu. Nhìn sơ, tựa hồ là vết cắt lợi khí, mà nhìn kỹ lại không giống.

Huyền Huyền tìm một cây nhíp nhỏ, mở ra vết thương trên cánh tay một thi thể, gấp lên thứ gì.

Nhìn sợi lông tơ, Huyền Huyền bỗng nhiên nhớ tới con nhện trắng thấy ở chỗ Chung Tân.

Trên tám cái đùi thật dài của con nhện cũng có lông tơ nhỏ như vậy.

...

[1] Thuỷ tính dương hoa: có thể hiểu là phong lưu, bẻ hoa bắt bướm

44. Quyển 2 - Chương 20

Chung Tân buông điện thoại, lo lắng nặng nề.

Tiểu Linh thế nào không nghe điện thoại? Chẳng lẽ không ở nhà?

Cô ấy còn bệnh, hẳn không ra ngoài, đại khái xuống lầu mua gì, thế nhưng điện thoại di động cũng không nghe, có lẽ không mang?

Chung Tân tự nhủ.

Thấp thỏm một giờ, Chung Tân lần thứ hai gọi điện thoại.

Điện thoại vẫn không ai nghe, điện thoại di động cũng không có.

Chung Tân không yên lòng, dự định xin nghỉ về xem.

Anh lo lắng Lâm Linh có phải xảy ra chuyện gì.

Bầu trời mây đen rậm rạp, mới buổi chiều hai giờ, sắc trời đã âm trầm như đêm tối.

Mưa to từ trên trút xuống, trên đường đầy nước.

Chung Tân gọi một chiếc xe, đợi mưa vào xe nói địa chỉ với tài xế, xuyên qua cửa sổ nhìn thế giới mù mịt bên ngoài.

Trên đường hầu như không ai đi lại, xe cũng không nhiều, trong những cửa tiệm hai bên đường người bán hàng buồn chán ngồi chờ nhìn mưa, tốp năm tốp ba người đi đường đụt mưa đứng trước bởi hời.

Chung Tân lấy điện thoại gọi lại, điện thoại đầu kia truyền đến tiếng đô đô chậm rì rì, nhưng không ai nghe.

Chung Tân càng lo lắng, thời tiết như vậy Tiểu Linh hẳn không ra ngoài, thế nhưng vì sao không nghe điện thoại, sẽ không xảy ra chuyện gì đi?

Trong lo lắng bất an của Chung Tân, xe rốt cuộc tới.

Chung Tân thanh toán tiền, mở cửa nhanh bước vào nhà trọ.

Anh lau nước mưa trên mặt, lắc lắc nước trên dù, ấn thang máy.

Vừa chờ thang máy, Chung Tân ánh mắt theo thói quen nhìn quanh.

“Mạc tiểu thư?”

Chỗ cầu thang ngồi một cô gái quần áo đơn bạc ôm cánh tay.

Chung Tân nhận ra đó là cô gái ngày đó vào thẩm mỹ viện làm giải phẫu laser triệt lông, vì làm là laser triệt lông toàn thân, hơn nữa bề ngoài mỹ lệ, bộ lông quai dị tuyết trắng, Chung Tân sau khi giải phẫu cố ý xem qua tư liệu, biết cô gọi Mạc Mỹ Mỹ.

“Mạc tiểu thư? Cô cũng ở đây?” Thang máy tới, Chung Tân do dự một chút, đi về phía Mạc Mỹ Mỹ.

Mạc Mỹ Mỹ ngẩng đầu từ đôi gối, đôi ngươi sáng sửa yếu ớt nhìn Chung Tân.

Ánh mắt như vậy, cả người ướt đẫm hơi lộ cảnh xuân, khiến Chung Tân nhìn tim đập mạnh.

Anh không tự nhiên chuyển mắt, hỏi lại một câu: “Mạc tiểu thư cũng ở đây?”

Mạc Mỹ Mỹ lắc đầu, “Tôi chỉ đợi mưa.”

Nhìn Mạc Mỹ Mỹ mái tóc còn nhỏ từng giọt nước, Chung Tân ma xui quỷ khiến hỏi một câu: “Nhà tôi ở lầu sáu, cô muốn lên thay quần áo không?”

Lời ra khỏi miệng, Chung Tân đã hối hận.

Mình sắp kết hôn với Lâm Linh, lại dẫn một cô gái về, sợ sẽ gây hiểu lầm, nhưng ngẫm lại, mình chỉ dẫn

cô ấy về thay quần áo, không tính làm chuyện xin lỗi Lâm Linh, nghĩ vậy, Chung Tân thản nhiên.

Mạc Mỹ Mỹ nhìn Chung Tân hồi lâu, khiến tim Chung Tân bắt đầu đập nhanh, nhẹ nhàng gật đầu, “Cảm ơn!”

...

Trong phòng khách không có bóng Lâm Linh, Chung Tân nói với Mạc Mỹ Mỹ: “Cô trước ngồi, tôi vào tìm bộ đồ của bạn gái tôi cho cô.”

Chung Tân tìm một lần phòng ngủ và phòng tắm, không thấy Lâm Linh, anh thở dài, thế nhưng song song không khỏi lo lắng, Lâm Linh rốt cuộc đi đâu?

Chung Tân vào phòng ngủ tìm quần áo, vừa quay đầu, thấy Mạc Mỹ Mỹ phía sau, anh nhất thời hoảng sợ.

“Thật ngại, dọa đến anh, tôi thấy anh đi lâu vậy chưa ra, cho nên...”

“Không sao.” Chung Tân đưa đồ cho Mạc Mỹ Mỹ, nói: “Nhanh thay đi.”

Mạc Mỹ Mỹ tiếp nhận, nhưng không làm gì, ánh mắt rơi vào khuôn thủy tinh để ở đầu giường.

“Con nhện này thật đẹp!” Mạc Mỹ Mỹ thấp giọng khen.

Chung Tân cười cười, “Các cô bé đều không sợ nhện sao? Thế nào cô và bạn gái tôi giống nhau như vậy?”

Mạc Mỹ Mỹ nở nụ cười, ánh mắt ngưng tụ trên con nhện trắng giữa khuôn thủy tinh.

Không biết có phải Chung Tân lỗi giác không, anh nghĩ nụ cười của Mạc Mỹ Mỹ có chút thê thảm.

“Loại vật nhỏ này, tri ân đồ báo, thế nào khiến người sợ?” Mạc Mỹ Mỹ lẩm bẩm.

Con nhện cũng biết tri ân đồ báo? Các cô bé là thích huyền tưởng. Chung Tân nghĩ thầm.

Mạc Mỹ Mỹ liếc Chung Tân không cho là đúng, khoé miệng lộ tia cười nhạt.

Mạc Mỹ Mỹ vào phòng tắm thay đồ, Chung Tân lại tìm một lần phòng ngủ và phòng khách, không tìm được điện thoại di động của Lâm Linh, xem ra Lâm Linh cầm điện thoại di động ra ngoài.

Chung Tân vừa định gọi điện thoại, lúc này, truyền đến tiếng cửa chuyển động, Lâm Linh toàn thân ướn dầm sắc mặt tái nhợt đi tới.

...

R

45. Quyển 2 - Chương 21

Tiêu Xuân Thu ghé qua, hiếu kỳ hỏi: “Đây là gì?”

Huyền Huyền nhìn chăm chăm sợi lông trắng một hồi, “Lông nhện.”

“Lông nhện?”

Tiêu Xuân Thu tiếp nhận cây nhíp nhỏ trong tay Huyền Huyền, gấp ra một sợi lông tơ tuyết trắng mảnh như lông trâu trên vết thương bên hông và đùi thi thể.

“Vì cái gì có lông nhện trên vết thương?”

“Một con nhện lớn, dùng tám cái chân đè anh lại, trên đùi dính lông, là rất bình thường.”

Tiêu Xuân Thu sắc mặt đều xanh, anh nhìn Huyền Huyền, từng chữ một nói: “Cậu có thể dùng dùng ngữ khí bình thản nói chuyện kinh khủng như vậy không?”

Huyền Huyền nhún vai, “Kinh khủng sao? Không thấy.”

Suýt nữa đã quên, người trước mắt không phải người thường.

Tiêu Xuân Thu liếc thi thể, hoài nghi, “Có nhện lớn như vậy sao?”

Huyền Huyền nở nụ cười, “Sao không có?”

“Cậu đã thấy?”

“Không.”

Tiêu Xuân Thu không nói gì, “Cậu không thấy, vậy sao lại nói có nhện lớn như vậy? Không chút tinh thần khoa học?”

“Chức nghiệp của tôi khiến tôi tin trên đời này chuyện gì đều có thể xảy ra.”

Tiêu Xuân Thu hắc tuyến.

“Đi, tôi dẫn kẻ không kiến thức như anh đi tìm nhện.”

Tiêu Xuân Thu tự động quên ba chữ “không kiến thức”, vội hỏi: “Cậu biết loại nhện lớn này ở đâu? Vậy sao nói không thấy?”

“Tôi thấy bản thu nhỏ.”

“Bản-thu-nhỏ? Bất luận nhện nào đều có thể là bản thu nhỏ, nói không chừng ở một góc nào đó của bệnh viện cũng có một bầy.” Tiêu Xuân Thu tức giận nói.

“Vậy anh có đi không? Thượng Quan Hiên áp bức anh, bắt anh phá án trong thời gian hạn định, anh không nên tố khổ với tôi, càng không nên tìm tôi.”

“Đi, tôi đi.” Tiêu Xuân Thu ồn ào.

Lấy thái độ khoa học, Tiêu Xuân Thu không tin có loại nhện lớn như vậy, thế nhưng anh tin Huyền Huyền.

Tiêu Xuân Thu vừa ra, một kẻ giữ ngoài cửa lập tức tiến lên.

“Tiêu tổ trưởng.”

Tiêu Xuân Thu nhìn một cái, nhận ra là Đường Vân luôn đi theo Thượng Quan Hiên.

“Sao cậu ở đây?”

“Sếp để tôi đi theo anh.”

Tiêu Xuân Thu mặt tái đi, “Cậu ta thật coi tôi là con nít?”

Đường Vân mắt hiện một tia bốn cột, nghiêm trang nói: “Đây là ý sếp, không liên quan đến tôi.”

Tiêu Xuân Thu nổi giận, lập tức gọi một cú điện thoại.

“Tôi đã có người đi theo, cậu để Đường Vân trở về!”

“Ai đi theo cậu?”

“Cậu cần quản ai đi theo tôi, nói chung tôi không đi một mình là được.”

“Ai biết cậu nghe lời không, nếu một cái xoay người bị lạc xảy ra chuyện thì sao? Người của cậu không đủ cơ linh, người của tôi đi theo, tôi mới yên tâm.”

Thượng Quan Hiên nói xong, không đợi Tiêu Xuân Thu kháng nghị, cúp.

Tiêu Xuân Thu giật mình một hồi, giận sôi lên.

Cái gì gọi người không đủ cơ linh?

Anh nổi giận dùng dùng ấn lại số máy.

Tắt máy? Cưng nhiên có gan tắt máy?!

Tiêu Xuân Thu tức giận toàn thân phát run, hai mắt phun lửa trừng trừng điện thoại di động trong tay.

Thượng Quan Hiên cậu giỏi, đủ tuyệt đủ ngoan!

Huyền Huyền nhin cười, vỗ vỗ vai Tiêu Xuân Thu, “Đi thôi, nhiều người hỗ trợ tốt.”

“Không phải vấn đề này! Mà là cậu ta thực sự coi tôi là con nít, cậu ta nha! Cậu ta còn nhỏ hơn tôi một tuổi!” Tiêu Xuân Thu căm giận nói.

Huyền Huyền chớp chớp mắt, nhớ tới gương mặt lãnh khốc của Thượng Quan Hiên, thật nghĩ không ra anh ta còn nhỏ hơn Tiêu Xuân Thu.

Đường Vân kích động, móc điện thoại báo tin cho anh em.

Thượng Quan Hiên là một bí ẩn, tất cả những chuyện liên quan đến anh ta đám người Đường Vân biết cực ít, mọi người ở cảnh cục đối vị cảnh quan cổ tay sắt đầy màu sắc thần bí này vô cùng hiếu kỳ.

Thượng Quan Hiên nhỏ hơn Tiêu Xuân Thu một tuổi đối bọn họ mà nói là tin tức rất lớn.

Huyền Huyền nhìn thoáng Đường Vân hưng phấn bấm điện thoại, lại nhìn thoáng Tiêu Xuân Thu nghiêng rằng nghiêng lợi, trong óc bỗng nhiên toát ra một ý niệm: người của cảnh cục thật ý tứ, nhất định phải nói cho Tiểu Khả, không chừng ngày sau mình thoát ly khổ hải, không cần chịu tàn hại, ha ha...

...

46. Quyển 2 - Chương 22

Chung Tân vội lấy khăn thay Lâm Linh lau đi nước mưa trên mặt.

“Bệnh em chưa khỏi, chạy ra ngoài làm gì?” Chung Tân hơi tránh cứ nói.

Lâm Linh có chút hoảng hốt nhìn Chung Tân, miễn cưỡng nói: “Em nghỉ buồn, định ra ngoài một chút. Anh thế nào về?”

“Anh gọi điện thoại trong nhà và điện thoại di động không ai nghe, anh sợ em có chuyện, cho nên xin nghỉ.”

“Đúng rồi, anh vừa nãy gặp một vị khách dưới lầu, cô ấy toàn thân ướt đẫm, cho nên dẫn cô ấy về thay đồ.”

Lâm Linh khẽ ừ một tiếng, tránh khỏi Chung Tân vào phòng ngủ thay đồ.

Chung Tân đột nhiên nghĩ, lúc anh vào phòng tắm lấy khăn, thế nào không thấy Mạc Mỹ Mỹ? Cô ấy không phải thay đồ ở phòng tắm sao? Khi cô ấy vào phòng tắm, cửa là mở, cho nên trực tiếp vào, thế nhưng sau khi Mạc Mỹ Mỹ vào, không thấy đi ra?...

Chung Tân nghĩ lạnh gáy.

Đột nhiên, phòng ngủ truyền đến tiếng thét chói tai kinh khủng của Lâm Linh.

Chung Tân tâm kinh đảm chiến, vội chạy vào phòng ngủ.

Chung Tân chưa từng biết bạn gái dịu dàng của mình có khí lực lớn vậy, Lâm Linh một tay nắm vạt áo Chung Tân, thần tình trên mặt dọa người.

“Anh cầm con nhện kia đi đâu?!”

Chung Tân giật mình.

“Mau trả lời em!”

“Cái, cái gì con nhện?”

Lâm Linh hừ lạnh: “Anh đừng giả ngu với em? Con nhện trắng ở đầu giường!”

“Không phải vẫn đặt ở đó sao?”

Chung Tân vừa nói, vừa quay đầu, vị trí đầu giường trống không, khuôn thuỷ tinh đã biến mất.

Chung Tân có chút hồ đồ, “Anh vừa nãy còn thấy đặt ở chỗ cũ?”

“Vừa nãy? Vừa nãy là lúc nào?”

“Khi anh dẫn Mạc Mỹ Mỹ vào thay đồ.”

“Mạc Mỹ Mỹ đâu?!”

Tiếng kêu bén nhọn của Lâm Linh hầu như đâm thủng màng tai Chung Tân.

“Vào phòng tắm thay đồ.”

Lâm Linh đẩy Chung Tân ra, lao khỏi phòng ngủ.

Chung Tân ngồi bệt dưới đất, tim đập như sấm, anh lau mồ hôi trên trán, người vừa nãy thật là Lâm Linh?

Lâm Linh dùng sức đẩy cánh cửa phòng tắm.

Cánh cửa đập vào tường, phát ra tiếng nổ.

Trong phòng tắm không người, Lâm Linh gương mặt âm tình bất định.

Dò xét phòng tắm một hồi, Lâm Linh xoay người ra ngoài.

Cô về phòng ngủ từ dưới giường lấy ra một cái vali gỗ màu đen, cầm vài thứ, lại xoay người rời đi, thuy chung, đối Chung Tân ngồi dưới đất làm như không thấy.

“Tiểu Linh, em muốn đi đâu?” Chung Tân đuổi theo.

Lâm Linh thậm chí không quay đầu, mở cửa chính rời đi.

Cửa ở đó đẩy ra đẩy vào theo từng biên độ, Chung Tân gương mặt mờ mịt, ngốc lảng.

Người này thật là Lâm Linh anh quen hai năm? Vì sao xa lạ như vậy? Phảng phất hoàn toàn thay đổi.

Con nhện kỳ quái kia rốt cuộc có tầm quan trọng gì? Mạc Mỹ Mỹ thế nào đột nhiên biến mất?

.....

Rất nhiều nghi vấn, quỷ dị mà không có đáp án.

...

Khi ba người Huyền Huyền đội mưa tới, thấy là cửa chính đang mở, Chung Tân như bức tượng đứng giữa phòng khách.

“Người này là ai?” Tiêu Xuân Thu nhỏ giọng hỏi.

“Người có liên quan đến con nhện.”

Nghe vậy, Tiêu Xuân Thu phạm bệnh nghề nghiệp, lập tức từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên quan sát Chung Tân.

“Chung tiên sinh.”

Chung Tân phục hồi tinh thần, thấy Huyền Huyền thoáng kinh ngạc, “Huyền tiên sinh?”

“Ở đây tựa hồ xảy ra chuyện gì? Có trộm vào nhà?” Tiêu Xuân Thu hỏi.

“Vị này là?”

“Anh ta là bạn tôi, gọi Tiêu Xuân Thu.”

Chung Tân hồ nghi nhìn ba người, “Huyền tiên sinh có chuyện tìm tôi?”

Huyền Huyền suy nghĩ một chút, vào thẳng vấn đề nói: “Là vậy, tôi lần trước ở chỗ anh thấy một con nhện trắng, tôi nghĩ con nhện đó có vấn đề, cho nên muốn phiền Chung tiên sinh để tôi nhìn lại nó, không biết được không?”

Lại là con nhện đó?

Chung Tân nghĩ tới sau khi con nhện biến mất, Lâm Linh thất thường, kể cả việc Mạc Mỹ Mỹ và con nhện không thấy, giờ Huyền Huyền càng tìm nó, con nhện đó rốt cuộc là thứ quý hiếm gì? Vì sao bọn họ coi trọng như vậy?

Chung Tân ngẩng đầu, lấy lại bình tĩnh, “Rất xin lỗi, con nhện đó biến mất.”

47. Quyển 2 - Chương 23

Huyền Huyền nhíu, “Biến mất? Chung tiên sinh, có thể cho tôi biết con nhện đó là thể nào biến mất không? Bị người đánh cắp hay là...”

“Tôi không biết có phải bị người đánh cắp không, người và nhện đều biến mất?”

“Người, người nào?”

Giờ hồi tưởng lại, sự xuất hiện và biến mất đột nhiên của Mạc Mỹ Mỹ thuỷ chung lộ ra quỷ dị, Chung Tân nghĩ không rõ, Mạc Mỹ Mỹ rốt cuộc rời đi thế nào? Sau khi Mạc Mỹ Mỹ vào phòng tắm, anh vẫn ngồi ở phòng khách, rồi Lâm Linh về, anh vào lấy khăn mặt, lúc đó Mạc Mỹ Mỹ đã không còn trong phòng tắm, lẽ nào Mạc Mỹ Mỹ thừa dịp anh xoay người, tới phòng ngủ trộm con nhện trắng đào tẩu?

Thế nhưng phòng ngủ chỉ có một cửa sổ, Mạc Mỹ Mỹ chẳng lẽ từ cửa sổ rời đi? Khi trang trí nhà, Lâm Linh gọi người bịt lại, đổi chỗ khác, hướng đó chỉ có cửa sổ nhà bọn họ, còn lại là bức tường, căn bản không có gì để leo lên, nếu Mạc Mỹ Mỹ từ cửa sổ rời đi, là phải nhảy xuống, mà đây là lầu sáu, Mạc Mỹ Mỹ chỉ là một cô gái?

.....

Càng nghĩ càng kinh hãi, lòng bàn tay Chung Tân đều chảy mồ hôi.

“Là một vị khách của tôi, hôm nay tôi về gặp cô ấy ở dưới lầu, vì thấy cô ấy bị mưa ướt, cho nên dẫn lên thay đồ, sau Tiểu Linh cũng về, Tiểu Linh phát hiện con nhện biến mất, mà vị khách Mạc Mỹ Mỹ của tôi cũng đột nhiên biến mất.”

“Đột nhiên biến mất?”

“Tôi không thấy Mạc Mỹ Mỹ từ cửa chính rời đi, cũng không ở trong nhà.”

Tiêu Xuân Thu lập tức nói: “Muốn đi không nhất định từ cửa chính.”

“Thế nhưng, tôi nghĩ cách rời đi này không quá khả năng.”

“Cách rời đi này?”

“Từ cửa sổ nhảy xuống.”

“Đây là lầu sáu.” Đường Vân nói.

Tiêu Xuân Thu trầm mặc.

Huyền Huyền hỏi Chung Tân: “Mạc Mỹ Mỹ biết con nhện trắng?”

“Cô ấy theo tôi vào phòng ngủ, con nhện trắng để ở đầu giường, vừa vào đã thấy, cô ấy còn nói con nhện đó rất đẹp.”

“Tôi có thể vào phòng ngủ của anh xem sao?”

Chung Tân chần chờ một chút, “Có thể.”

Cửa sổ phòng ngủ là mở, vì mưa to, sàn nhà gần cửa sổ bị ướt.

Tiêu Xuân Thu nói: “Mạc Mỹ Mỹ rất rõ ràng từ cửa sổ rời đi.”

“Thế nhưng anh không thấy từ đây rời đi rất trắc trở?”

Tiêu Xuân Thu lộ đầu ra ngoài, hướng này chỉ có một cửa sổ nhà Chung Tân, nhìn xuống đều là tường, không có cửa sổ, ống nước các loại.

“Đích xác trắc trở, thế nhưng nếu Mạc Mỹ Mỹ như Bạo Long Nữ, sẽ không trắc trở.”

“Bạo Long Nữ? Ai?” Đường Vân hiểu kỳ hỏi.

“Là—— liên quan gì đến cậu, bát quái!”

Huyền Huyền một ánh mắt, Tiêu Xuân Thu lập tức quay đầu mắng Đường Vân.

Đích xác, đối người thường, từ đây rời đi không quá khả năng, thế nhưng nếu không phải người thường, vậy sẽ khác.

Tiêu Xuân Thu thuận tay đóng cửa sổ.

“Di? Đây là gì? Tơ trắng?”

Tiêu Xuân Thu bóc lên một sợi tơ màu trắng quấn trên ngón cái.

Huyền Huyền cầm qua nhìn, đó là một sợi tơ tuyết trắng trong suốt, một đầu tơ khác buộc trên cửa sổ.

Huyền Huyền kéo kéo, phát hiện loại tơ này cực kỳ mềm dẻo.

Nhìn sợi tơ trắng, Huyền Huyền bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề, lẽ nào Mạc Mỹ Mỹ dùng tơ trắng rời đi?

48. Quyển 2 - Chương 24

Huyền Huyền nhìn sợi tơ trắng trên tay trầm tư, cúi đầu, cậu thấy vali màu đen Lâm Linh lôi ra để trên đất.

“Đây là?” Thấy thứ bên trong, Huyền Huyền ngạc nhiên.

Tiêu Xuân Thu khom lưng đảo vài thứ trong vali, những cây đinh dài sắc bén, chủy thủ ánh xanh, còn có một người rơm đâm mấy cây đinh đỏ.

“Đây là của Tiểu Linh, hôm nay cô ấy lôi vali dưới giường ra, tôi mới biết có một vali như vậy, đây là gì?”

Huyền Huyền không trả lời, từ tay Tiêu Xuân Thu cầm qua người rơm, xoay người ra khỏi phòng ngủ.

Ba người Tiêu Xuân Thu hai mặt nhìn nhau, hoang mang không ngớt.

Huyền Huyền đứng ở phòng tắm, bốn phía nhìn một chút, quả nhiên, nữ quý kia không còn.

Cậu cúi đầu nhìn người rơm trong tay, trách không được nữ quý kia si si ngốc ngốc, thì ra hồn phách bị người giam giữ.

Người rơm này hiển nhiên là Lâm Linh làm, thế nhưng, Lâm Linh tựa hồ không biết tồn tại của nữ quý, đây có chút kỳ quái.

Huyền Huyền suy nghĩ một chút, về phòng ngủ, cầm cây đinh dài trong vali nhìn.

“Có thể nói cho tôi biết, đồ chơi này là gì không?” Tiêu Xuân Thu nhin không được hỏi.

Huyền Huyền nhìn Tiêu Xuân Thu một cái, bình thản nói: “Thất đường đinh, một thứ khiến anh vĩnh bất siêu sinh.”

Tiêu Xuân Thu và Đường Vân không khỏi lạnh run.

Chung Tân mặt mũi trắng bệch.

Huyền Huyền trầm tư một hồi, từ ba lô tùy thân lấy ra một phù giấy, đốt.

Một con cò lửa phá cửa sổ bay ra, chấn sí cao phi.

Huyền Huyền theo cò lửa nhảy xuống từ cửa sổ.

Tiêu Xuân Thu giật mình hai cái, không chút nghĩ ngợi, nhảy theo.

Đường Vân giật mình, trong đầu bỗng nhiên hiện lên gương mặt lạnh lùng của Thượng Quan Hiên, cậu đi theo tên ngu ngốc kia, nếu cậu ta xảy ra chuyện gì, hừ!

Đường Vân cũng giật mình, lập tức thanh tỉnh.

“Tiêu tổ trưởng, anh đợi đã!”

Đường Vân bám lấy khung cửa sổ, không chút do dự nhảy.

Chung Tân chân mềm nhũn, té trên đất.

Mình nhất định hoa mắt, nhất định!

Nước mưa bắn vào từ cửa sổ, nhắc nhở Chung Tân đây không phải giấc mộng.

Chung Tân lau mồ hôi, trong tay bỗng nhiên sờ phải thứ gì, cầm nhìn, là một cây đinh dài.

Thất đường đinh, một thứ khiến anh vĩnh bất siêu sinh.

Bất kỳ nhiên nhớ tới lời Huyền Huyền, Chung Tân vội quăng cây đinh, đứng lên, lao đảo ra khỏi phòng ngủ.

...

Mưa rơi ngày một lớn, giọt nước tắm ướt lưng.

Lâm Linh nhìn cửa tiệm giữa hôn ám lộ ra ngọn đèn, trên mặt hồ hững, không biết nghĩ gì.

Cô từng bước đi tới.

Ánh đèn đỏ trắng lam trước tiệm uốn tóc vì mưa to cọ rửa, vốn đầy bụi có vẻ rất mới.

Nước không ngừng nhỏ xuống theo tóc, Lâm Linh nhìn ngọn đèn chuyển động của tiệm uốn tóc, một chớp mắt thất thần.

Năm ấy, cô và cô ấy kinh doanh tiệm uốn tóc, đổ vào toàn bộ để dành, mộng tưởng sau khi kinh doanh lên quỹ đạo, có thể không cần vất vả, có thể qua ngày an nhàn, thế nhưng cô ấy phải bội cô, cầm chỗ tiền cô khổ cực tích góp nuôi tình nhân, nuôi một bầy nhện ghê tởm.

Tay nghề cô ấy rất tốt, rất nhiều khách vì tay nghề cô ấy mà tới, cô tuy không vui, thế nhưng không thể không tha thứ, tha thứ cô ấy hoa tâm, tha thứ nhện của cô ấy, thậm chí tha thứ cô ấy và tình nhân ở phòng của hai người, vì cô cần cô ấy. Thế nhưng——

Vừa nghĩ tới đám nhện như bàn tay đàn ông sờ lên người cô, tuy qua hơn hai năm, Lâm Linh vẫn ghê tởm, cô cắn chặt răng, lợi đều chảy máu.

Không thể tha thứ, cô muốn cô ấy và đám nhện ghê tởm, còn có đám đàn ông xấu xí kia xuống địa ngục, vĩnh bất siêu sinh!

49. Quyển 2 - Chương 25

Cái gương bị người đẩy ra, cửa động lộ ra ánh sáng.

Lâm Linh xiết chặt đinh dài bén nhọn trong tay, tận lực giảm nhẹ tiếng hít thở và tiếng bước chân, nhẹ tay nhẹ chân bước vào.

Trên cát trắng, bóng lưng một cô gái thon thả quỳ xuống đùa nghịch một bộ bạch cốt.

Lâm Linh từng bước tiếp cận cô gái, đinh dài trong tay chậm rãi giơ cao.

“Chị ơi, cẩn thận!” Một tiếng kêu sợ hãi vang lên.

Cô gái đang quỳ bỗng nhiên quay đầu, đinh dài loé hàn quang gần trong gang tấc.

Mạc Mỹ Mỹ không chút nghĩ ngợi, tay không bắt lấy, gấp chân nện bụng Lâm Linh.

Lâm Linh bị đá văng, bàn tay Mạc Mỹ Mỹ cũng bị đâm xuyên.

Lâm Linh cấp tốc bò lên, Mạc Mỹ Mỹ đồng dạng nhân cơ hội đứng dậy.

Mạc Mỹ Mỹ lãnh tỉnh nhỏ thất trường đinh đâm xuyên bàn tay.

“Chị, chị không sao chứ?” Giọng nữ vừa nãy lần thứ hai vang lên.

Lâm Linh nhận ra thanh âm này, cô ấy là người cô thích, cũng là kẻ phản bội cô.

“Mạc Lệ Lệ, cô đi ra cho tôi!” Lâm Linh lạnh lùng nói.

Bên cạnh Mạc Mỹ Mỹ mơ hồ hơn một cái bóng, chậm rãi, trở nên rõ ràng, là một cô gái mỹ lệ có vài phần tương tự Mạc Mỹ Mỹ, mặt tròn trái xoan, tể mi nhãn hạnh, tóc dài phiêu dật.

Mạc Lệ Lệ nhìn Lâm Linh, lập tức dời lực chú ý đến cánh tay bị thương của Mạc Mỹ Mỹ.

“Chị, tay chị!” Mạc Lệ Lệ thất thanh hô.

Mu bàn tay của Mạc Mỹ Mỹ có một cái động, dịch thể màu trắng từ trong chảy ra, da thịt gần vết thương nhúc nhích, chui ra một bầy nhện trắng bằng lông tay.

Lâm Linh kinh hãi, lui ra sau.

Mạc Mỹ Mỹ tựa hồ không thấy bầy nhện trắng rậm rạp trên mu bàn tay, sắc mặt thần tình bất biến, cô khom lưng nhặt lên khuôn thủy tinh đặt một bên, dùng thất đường đinh cắt mặt thủy tinh, từng cây một nhổ ra tể châm trên tám cái chân con nhện.

Nhổ ra tể châm thứ nhất, chân nhện giật giật, mỗi lần nhổ một cây, động tác giãy dụa của con nhện càng lợi hại.

Mạc Lệ Lệ bắt lấy tay Mạc Mỹ Mỹ, đã sắp khóc, cô cố sức lắc đầu, “Chị không cần!”

Mạc Mỹ Mỹ nhìn em gái, thần tình nhu hoà, lại vô hạn thê lương, “Tiểu Lệ, chị đã không còn đường lui.”

Mạc Lệ Lệ thất thanh khóc rống.

Lâm Linh kinh nghi bất định nhìn hai người.

Mạc Mỹ Mỹ gỡ xuống con nhện, đặt trên mu bàn tay bị thương, con nhện giật giật chân, không thấy nó chuyển động thế nào, ngấn ngủ vài phút, bầy nhện nhỏ từ miệng vết thương chui ra đã bị nó ăn.

Con nhện trắng hấp thụ miệng vết thương, bất động.

Lưng Lâm Linh cả người ứa mồ hôi, mồ hôi lạnh từng giọt nhỏ xuống thái dương, có chút ngứa, thế nhưng cô không dám vươn tay lau, cô ngưng thần nhìn chằm chằm Mạc Mỹ Mỹ.

Mạc Mỹ Mỹ nâng mắt nhìn cô, ở Lâm Linh xem đó là một đôi mắt sáng sủa, một đôi mắt tuyệt không giống nhân loại.

“Tiểu Lệ xin lỗi cô, cô giết nó, tôi có thể lý giải, thế nhưng cô dùng thất đường đinh giam giữ hồn phách nó khiến nó không thể đầu thai, càng dùng cách như vậy tù binh nhện chúa, hại thân thể Tiểu Lệ bị bầy nhện con không còn nhện chúa ước thúc ăn sạch, chỉ thừa bạch cốt, nếu tôi không tới tìm Tiểu Lệ, vậy nó chỉ có thể nằm trong không gian âm u chật hẹp này, đời đời kiếp kiếp. Đối lại là cô, cô có thể tưởng tượng cô độc và tịch mịch gặm người này sao, cảm giác hận không thể khiến mình điên lên này sao? Cô muốn thử một lần không?”

Mạc Mỹ Mỹ mỗi một câu như thanh đao sắc bén, hung hăng đâm vào thân thể Lâm Linh.

Cô bỗng nhiên không ức chế run lên.

Mạc Lệ Lệ vẫn khóc bất ngờ đoạt lấy thất đường đinh trong tay Mạc Mỹ Mỹ, điên cuồng lao về phía Lâm Linh.

“Cô hại chị tôi, tôi phải giết cô!”

Mạc Mỹ Mỹ nóng nảy, “Tiểu Lệ, em không thể giết cô ấy, bằng không em không thể đầu thai.”

...

ấy vC

50. Quyển 2 - Chương 26

Lâm Linh kinh khủng nhìn thất đường đinh đâm về mình, cô muốn tránh, lại phát hiện không thể động.

Cô nghĩ tuyệt vọng.

Thời khắc chỉ treo mảnh chuông, một con cò lửa vọt vào, liệt diễm hoả hồng khiến Mạc Lệ Lệ lui ra một bước.

Ôn độ nóng rực kích thích thần chí Lâm Linh, cô chặt vật lăn sang bên.

Cùng cò lửa một trước một sau chạy tới ba người.

Huyền Huyền thu lại cò lửa, ánh mắt giăng co giữa Lâm Linh cùng chị em Mạc Mỹ Mỹ.

Đường Vân lau nước mưa trên mặt, bắt cơ hội hỏi Tiêu Xuân Thu: “Tổ trưởng, người bạn này của anh là ai?”

“Bát quái!” Tiêu Xuân Thu cho Đường Vân một cái liếc trắng.

Đường Vân hiếu kỳ không thôi, thế nhưng Tiêu Xuân Thu không nói, anh không biết làm thế nào.

Ánh mắt Huyền Huyền rơi vào con nhện trắng trên mu bàn tay Mạc Mỹ Mỹ.

Theo ánh mắt Huyền Huyền, Tiêu Xuân Thu cũng thấy được, anh tròng to mắt, rất giống đời này chưa từng thấy con nhện như vậy, quái kêu: “Con nhện?! Con nhện trắng!”

Mạc Lệ Lệ nhìn ba người Huyền Huyền, lại nhìn Lâm Linh, vẻ mặt đề phòng.

Huyền Huyền nhìn cô một cái, nữ quỷ này đã bình thường.

Huyền Huyền nhìn Mạc Mỹ Mỹ, hỏi: “Những người đó đều là cô giết?”

Dưới ánh nhìn kinh hãi của Đường Vân và Tiêu Xuân Thu, Mạc Mỹ Mỹ vươn tay sờ con nhện trắng trên mu bàn tay, yếu ớt nói: “Đây là cách để tôi sinh tồn, tôi không có lựa chọn, nhện của tôi nhiều lắm.”

Nhện nhiều lắm?

Tiêu Xuân Thu và Đường Vân nghe như mây mù, căn bản không hiểu ý Mạc Mỹ Mỹ.

Mạc Lệ Lệ bỗng nhiên khóc.

Huyền Huyền thở dài một hơi, “Cô khuyên em gái cô không nên giết Lâm Linh, bằng không không thể đầu thai, trọn đời hoá cô hồn, thế nhưng cô giết nhiều người như vậy.”

Mạc Mỹ Mỹ cười cười, nụ cười bi thương: “Trong cơ thể tôi có hai nhện chúa, cân bằng đã bị đánh vỡ, tôi không hy vọng sống sót, nếu có thể để Tiểu Lệ một lần nữa đầu thai làm người, tôi không hối tiếc. Em ấy là thân nhân duy nhất của tôi.”

“Chị ơi, chị ơi...” Mạc Lệ Lệ từng tiếng khóc.

Mạc Mỹ Mỹ không nhìn Mạc Lệ Lệ, cô nói với Huyền Huyền: “Có thể cầu cậu một chuyện không?”

Huyền Huyền không trả lời liền, một lát sau, cậu nói: “Cô nói.”

“Giết tôi, còn có, giúp em gái tôi.”

Tiêu Xuân Thu và Đường Vân không khỏi trợn mắt, hầu như hoài nghi mình nghe lầm, có người cầu người khác giết mình.

Huyền Huyền trầm mặc, một lát cậu nói: “Tôi có thể giúp cô, thế nhưng không thể giúp em gái cô. Bản thân cô ấy có sát nghiệt, phán quan muốn phán thế nào, tôi không thể nhúng tay.”

Mạc Mỹ Mỹ giật mình, quay đầu nhìn Mạc Lệ Lệ.

Một lúc sau cô thấp giọng nói: “Cảm ơn cậu.”

Huyền Huyền đưa Mạc Mỹ Mỹ một đạo phù, quay đầu đối Tiêu Xuân Thu và Đường Vân nói: “Chúng ta đi.”

“Thế nhưng...”

Tiêu Xuân Thu nhìn thoáng Mạc Mỹ Mỹ cầm phù xuất thần, nhìn thoáng con nhện trên mu bàn tay cô, lại nhìn thoáng Lâm Linh đứng cạnh, một tay kéo Đường Vân còn chưa phục hồi tinh thần, theo Huyền Huyền ra khỏi mật thất.

...

Mưa còn rơi, thế nhưng đã nhỏ.

Trên đường xe và người đi lại bắt đầu nhiều.

Tiêu Xuân Thu nhin nhin, rốt cuộc nhin không được.

“Huyền Huyền, cậu tốt xấu giải thích giúp tôi, bằng không tôi về rất khó báo cáo kết quả?”

Huyền Huyền liếc nhìn anh, “Tôi nghĩ anh đã rõ.”

Tiêu Xuân Thu hắc tuyến, anh chỉ vào hai mắt mình, “Cậu thấy mắt tôi không? Ngoại trừ chấm hỏi là chấm hỏi?”

Nghe vậy, Đường Vân đứng cạnh phù một tiếng nở nụ cười.

Tiêu Xuân Thu liếc Đường Vân, tức giận nói: “Cậu cười cái thí, cậu còn mơ hồ hơn tôi!”

“Huyền Huyền tốt, cậu nhanh nói cho tôi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Huyền Huyền vươn năm ngón tay, trước mặt Tiêu Xuân Thu lắc a lư.

Gân xanh trên trán Tiêu Xuân Thu bạo nổi, Đường Vân nhìn không hiểu ra sao.

“Cậu lần này hình như không làm gì?”

“Tôi lãng phí hai tấm phù, toàn thân ướt đẫm, không biết bị cảm không?”

“Vậy cũng không cần thu mắc như vậy?”

“So với lần trước, tôi lần này bớt 500 đôla.” Huyền Huyền rất nhân từ nói.

Tiêu Xuân Thu bảo nãi, “Cậu có thể không đầu cơ không? Quả thực phá hư hình tượng của cậu trong lòng tôi!”

“Ngại quá, khiến anh thất vọng. Tôi tuy động tay động chân trên khuôn thủy tinh, nghe một ít đối thoại, thế nhưng chỉ mơ hồ biết chuyện này, còn vài thứ phải điều tra, mặc khác con nhện trong cơ thể chị em Mạc thị, tôi chưa làm rõ, phải ngày mai mới có thể cho anh giải thích hoàn chỉnh. Cách trả tiền như cũ, anh biết số thẻ của tôi.”

Tiêu Xuân Thu nâng mắt nhìn.

51. Quyển 2 - Chương 27

Mạc Mỹ Mỹ và Mạc Lệ Lệ vừa sinh ra đã yếu ớt hơn trẻ con bình thường, mẹ của hai người vì khiến con mình sống sót, mạo hiểm dùng cách tự dưỡng cổ, nuôi nhện trắng chúa trong cơ thể bọn họ nhằm giữ nguyên khí.

Nhện lớn dần theo chị em Mạc thị tỷ, sinh con đẻ trứng trong cơ thể cả hai.

Nhện chúa khổng chế nhện con sinh trưởng, một ngày số lượng nhện con vượt mức, hoặc hình thể uy hiếp địa vị, nhện chúa sẽ ăn nhện con, bảo trì số lượng cân đối.

Nhện cái tính dục nhiều hơn người thường, hai người ở khi giao hoan cần khổng chế tốt nhện trong cơ thể, không thể để nó thông qua giao hợp chạy vào cơ thể đối phương, bằng không đối phương chỉ có chết.

Khi kinh doanh tiệm uốn tóc với Lâm Linh, Mạc Lệ Lệ mượn cơ hội quen rất nhiều đàn ông tiêu bớt tính dục, đôi lúc quá mức thoải mái, cô không khổng chế tốt, giết mấy người.

Mạc Lệ Lệ giấu những người đàn ông đã chết trong mật thất, thả ra nhện trong thân thể, thôn phệ bọn họ.

Bí mật của Mạc Lệ Lệ trong lúc vô ý bị Lâm Linh biết, Lâm Linh là nữ đồng tính luyến, thích Mạc Lệ Lệ,

vì vậy không lưu ý Mạc Lệ Lệ có phải nữ nhện không.

Thế nhưng Lâm Linh không chịu được Mạc Lệ Lệ phóng đảng và cách sống tiêu tiền như nước, có một ngày, một tình nhân của Mạc Lệ Lệ cưỡng bức Lâm Linh ngủ say, Lâm Linh rốt cuộc không nhận được, giết gã đó.

Lửa giận khó nguôi Lâm Linh thừa dịp Mạc Lệ Lệ và người khác giao hoan không phòng bị, giết Mạc Lệ Lệ và tên đàn ông kia.

Sau khi giết Mạc Lệ Lệ, vì sợ Mạc Lệ Lệ biến thành quỷ giết mình, Lâm Linh dùng thất đường đinh đóng thi thể Mạc Lệ Lệ ở mật thất, thi cấm cố thuật.

Mạc Lệ Lệ vừa chết, nhện chúa trong cơ thể chạy ra, Lâm Linh cũng đóng nhện chúa, khảm vào khuôn thủy tinh.

Mạc Mỹ Mỹ vì thời gian dài không nhận được tin em gái, tới tìm Mạc Lệ Lệ.

Khi cô tìm được, thi thể Mạc Lệ Lệ đã bị nhện con không có nhện chúa khổng chế ăn chỉ còn bạch cốt.

Sau khi Mạc Mỹ Mỹ giải trừ cấm cố thuật của Mạc Lệ Lệ, phát hiện hồn phách em gái không đầy đủ.

Hồn phách không đầy đủ cho dù chuyển thể đầu thai, kiếp sau cũng chỉ có thể làm trẻ đàn độn.

Vì vậy Mạc Mỹ Mỹ đặt Mạc Lệ Lệ ở mật thất, dự định đi tìm hồn phách đã mất của Mạc Lệ Lệ.

Bây nhện con không có nhện chúa khổng chế trong hai năm, đã có nhện chúa mới, thế nhưng khi Mạc Mỹ Mỹ xử lý hài cốt Mạc Lệ Lệ không chú ý, chờ cô phát hiện, đã quá muộn, nhện chúa chạy vào cơ thể.

Nhất sơn bất năng dung nhị hổ, hai nhện chúa trong cơ thể Mạc Mỹ Mỹ không ngừng sinh con đẻ trứng, ý đồ khổng chế đối phương.

Mạc Mỹ Mỹ thống khổ không chịu được lại không cách nào, không thể làm gì khác hơn là tìm đàn ông, thừa dịp giao hợp độ nhện con quá nhiều trong cơ thể lên người bọn họ.

.....

Nguyệt Vũ bưng chén trà, mục trừng khẩu ngọc nhìn Huyền Huyền ôm bút ký rất nhanh gõ.

Một hồi lâu, anh hồ nghi hỏi: “Đây là gì?”

Huyền Huyền không ngẩng đầu: “Giải thích cho Tiêu Xuân Thu.”

“A?” Nguyệt Vũ có chút dại ra, “Có thể hỏi vấn đề không?”

“Hỏi đi.”

“Cậu từ đâu biết những việc này?”

Huyền Huyền ngẩng đầu, đẩy mắt kính, nhe răng cười.

“Có tiền có thể sai ma khiến quỷ, có chút quỷ đặc biệt bất quá, luôn thích núp lùm rình bí mật người khác, sau đó bán kiếm tiền.”

Nguyệt Vũ sợ hãi, vô thức nhìn quanh.

Huyền Huyền cúi đầu tiếp tục gõ, “Trong nhà thiết trí kết giới, yêu quái, quỷ hồn bình thường không dám lại gần, anh yên tâm.”

Nguyệt Vũ lúc này mới an tâm, sờ sờ sóc chuột, “May mà tao thông minh, dọn tới đây ở.”

“Chi!”

Huyền Huyền gửi mail, lại kiếm được 5000 đôla.

Gửi xong, Huyền Huyền vươn tay tới trước mặt Nguyệt Vũ.

Nguyệt Vũ không giải thích được nhìn cậu.

“Tiền thuê nhà, tất cả 3000.” Huyền Huyền liếc sóc chuột, bổ sung nói: “Sóc cũng phải giao, 300. Tổng cộng 3300, nói rõ, tôi chỉ thu đôla.”

Nguyệt Vũ và sóc chuột tròn tròn mắt.

52. Quyển 3 - Chương 1-1: Story 3: Mannequin (ma Nơ Canh) - Giản Giới

Chủ tiệm nho nhã anh tuần, ma-nơ-canh trông rất sống động, quần áo đặc biệt lại xinh đẹp, khiến rất nhiều cô gái đổ xô lao vào.

Song song với các cô gái lựa chọn quần áo, La Y lựa chọn người mẫu, anh cần bọn họ tới làm bạn với người vợ như hoa hồ điệp của anh, để cô ấy trở nên an phận thủ thường...

...

Giới thiệu nhân vật:

Huyền Huyền: thiên sư, có đôi mắt Bích sắc mỹ lệ. Tính cách lãnh đạm, sở thích thu thập động vật khả ái, thích khi dễ những người vào mắt, ví dụ Tiêu Xuân Thu.

Nguyệt Vũ: bác sĩ, mỹ nam quý tộc cổ điển, có một con sóc nhỏ khả ái.

Tiêu Xuân Thu: hình ảnh tính cách xung động.

Thượng Quan Hiên: thủ trưởng của Tiêu Xuân Thu, Tính cách lạnh lùng.

Dương Ngữ Cầm: một người đam mê cổ trang.

Diệp Tử Tiếu: người theo đuổi Dương Ngữ Cầm.

La Y: chủ tiệm trang phục anh tuần ôn hoà.

53. Quyển 3 - Chương 1-2

Mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều thích mộng tưởng, mộng mình có thể biến thành vương tử, công chúa; mộng mình có thể có một bút tài phú lớn, sinh hoạt tiêu dao; mộng mình có thể trở nên xinh đẹp, trẻ tuổi...

Dương Ngữ Cầm cũng thích mộng tưởng, bất quá mộng của cô hơi đặc biệt với người thường.

Cô thích Nghê Thường [1] cổ đại phiêu dật, huyền tưởng mình mặc một lần cổ trang phù hợp.

Cô vốn gọi Dương Hiểu Lan, thế nhưng cô nghĩ Hiểu Lan thiếu phong cách cổ, cố ý đổi thành Ngữ Cầm.

Xuyên qua thời không, Dương Ngữ Cầm không tin, vì vậy cô không có hy vọng không thực tế mình có thể xuyên qua thời không trở về cổ đại, cô chỉ hy vọng có một ngày cô có thể mặc được một bộ Nghệ Thường trong mộng tưởng.

Dương Ngữ Cầm không phải không nghĩ đi một ít studio chụp ảnh nghệ thuật, thế nhưng cô luôn nghĩ cổ trang studio cung cấp không cho cô cảm giác này.

Cô thường mua quần áo, thích chọn một ít trang phục cổ, nếu nhìn trúng một bộ, cho dù giá trên trời, cô cũng không nháy mắt mua, bất kể nỗ lực cái giá nào.

Cường nhiệt Dương Ngữ Cầm đánh cho cổ trang, là người khác không thể giải thích.

Đối điểm này, cô không để ý, vẫn tích cực tìm kiếm Nghệ Thường trong mộng tưởng.

Gần đây, nữ đồng sự ở công ty đều nghị luận một tiệm trang phục gọi “La Y”, nói trang phục chỗ đó rất đẹp.

Dương Ngữ Cầm khi ấy không quan tâm, vì yêu thích đặc thù của cô có thể nói không hợp với những nữ đồng sự yêu thích hàng hiệu, thế nhưng ngày đó, cô nghe một nữ đồng sự nói, tiệm La Y bán không phải phục sức hàng hiệu, mà là chủ tiệm tự thiết kế chế tác, tuy không phải hàng hiệu, thế nhưng chất vải, thủ công so hàng hiệu chỉ có hơn không có kém, chủ tiệm có thể căn cứ yêu cầu cá nhân thiết kế cho khách hàng, quần áo anh thiết kế mỗi một vị khách đều phi thường thoả mãn, quan trọng nhất là, chủ tiệm La Y là một người đàn ông anh tuấn.

Nói xong lời cuối, mấy nữ đồng sự khanh khách nở nụ cười.

Dương Ngữ Cầm không khỏi buồn cười, vì sao đàn bà nhắc tới đàn ông, phản ứng luôn nhiệt liệt như vậy.

Chủ tiệm có phải mỹ nam tử không phải Dương Ngữ Cầm quan tâm, cô quan tâm là La Y có thể theo yêu cầu của cô thiết kế ra Nghệ Thường trong mộng tưởng.

Yêu thích đánh cho cổ trang của Dương Ngữ Cầm không phải người thường có thể lý giải, nếu có cơ hội thực hiện, vô luận thấp cỡ nào, cô đều thử.

Nghĩ tới mộng tưởng của mình có thể thực hiện, Dương Ngữ Cầm có chút kích động, dự định sau khi tan tầm đi tiệm La Y xem.

Thời gian chờ đợi luôn dài dòng, Dương Ngữ Cầm không ngừng nhìn đồng hồ đeo tay, tan tầm vừa tới, cô như gió xoáy xông ra ngoài.

Ngay khi ra ngoài, đụng phải một nam đồng sự ôm công văn tìm mình.

Ném một câu: “Xin lỗi.” Dương Ngữ Cầm thoáng nhảy vào thang máy.

Diệp Tử Tiểu nhặt công văn lên, hỏi người cùng phòng Dương Ngữ Cầm, “Cô ấy làm gì vậy? Đi gấp thế?”

Những người đó lắc đầu.

Diệp Tử Tiểu có chút bất đắc dĩ, lẩm bẩm: “Tôi còn định hẹn cô ấy đi ăn.”

...

Khi Dương Ngữ Cầm thấy tiệm La Y, ánh mắt đầu tiên đã thích.

Không vì nguyên nhân gì, chỉ vì cái tên kia, tự thể mười phần phong cách cổ.

Bước vào, Dương Ngữ Cầm có chút kinh ngạc, vì tiệm La Y diện tích rất lớn, thoáng nhìn, phỏng chừng ít nhất năm trăm mét vuông.

Tiệm sạch sẽ sáng sủa, trang sức xa hoa, hỗn hợp phong cách nghệ thuật cổ đại và hiện đại.

Quần áo trong tiệm không giống những tiệm bình thường, ma nơ canh chỉ biểu diễn một bộ phận, còn lại dùng giá treo lên. Mỗi bộ quần áo trong tiệm La Y đều dùng ma nơ canh biểu diễn, vì vậy La Y tuy rất lớn, thế nhưng quần áo không nhiều.

Khách hàng trong tiệm rất nhiều, hai ba người thành quần lách qua các ma nơ canh, tìm kiếm đồ mình ưa thích.

Đạo một hồi, Dương Ngữ Cầm phát hiện một chuyện không thể tin tưởng.

Các ma nơ canh vóc người không tương đồng, quần áo trên người phẳng phất là vì ma nơ canh này lượng thân làm ra, mặc lên, có vẻ rất vừa, rất thích hợp kiểu tóc và khí chất, không chỉ như vậy, dưới chân mỗi ma nơ canh đều có một đôi giày đặc sắc.

Phối hợp tinh xảo, khiến Dương Ngữ Cầm có một loại ảo giác, các ma nơ canh đều đang sống.

Nếu không phải khách hàng chuyển động, Dương Ngữ Cầm thật không phân ra cái nào là thật, cái nào là giả.

Dương Ngữ Cầm vừa than thở, vừa di động giữa các ma nơ canh, hy vọng tìm được quần áo mình thích.

Đột nhiên, cô thấy một nữ tử đời Thanh vóc người xinh xắn, mặc kỳ trang, chân mang hoa bàn hài.

Mắt Dương Ngữ Cầm không thể dời đi.

Bên ngoài bỗng có người hỏi: “Tiểu thư thích kỳ trang?”

Dương Ngữ Cầm nhìn lại, một người đàn ông mặc trang phục hưu nhân, mỉm cười đứng sau mình.

Dương Ngữ Cầm lần đầu nghĩ có người có thể mặc trang phục hưu nhân đến hưu nhân như vậy, hoàn toàn biểu đạt phong lưu thanh thản.

“Anh là chủ tiệm La Y?”

La Y có chút kinh ngạc, anh quan sát Dương Ngữ Cầm, “Tôi thấy tiểu thư vẽ mặt cấp bách, hẳn là lần đầu tới, thế nào biết tôi?”

Dương Ngữ Cầm cười cười, “Tôi nghe đồng sự nhắc tới anh.”

“Thì ra là vậy. Tôi thấy tiểu thư luôn nhìn ma nơ canh này, tiểu thư thích kỳ trang?”

Dương Ngữ Cầm lắc đầu, “Tôi chỉ nghĩ ma nơ canh này rất có cảm giác đời Thanh.”

La Y cười, “Nghĩ không ra tôi nhìn lầm, tôi thấy cô có nét đẹp cổ điển, còn nghĩ cô thích y phục cổ đại, vốn bên kia có mấy bộ y phục cổ, cô có thể qua xem.”

Dương Ngữ Cầm ánh mắt sáng lên, kiềm chế vui sướng trong lòng, “Không, anh nhìn rất chuẩn, tôi rất thích y phục cổ đại, bất quá, tôi thích không phải kỳ trang đời Thanh. Tôi thích chính là điển sai lẽ y đời Đường phối với kim ngọc mai hoa phát kế đời Minh cộng thêm vân đầu Tống triều.”

La Y gật ra, “Phối khoá triều đại của cô thật lớn.”

“Vậy anh có thể giúp tôi thực hiện không?” Dương Ngữ Cầm phi thường trực tiếp hỏi.

La Y nở nụ cười, “Nếu tôi nói có thể?”

...

[1] Nghê Thường: một loại xiêm y có nhiều màu sắc như cầu vồng, có truyền thuyết thuật lại đây là một

loại y phục dùng trong vũ điệu “Nghê Thường Vũ Y” mỗi đêm rằm Đường Minh Hoàng và Dương quý phi uống rượu dưới trăng thưởng thức

Trong “Bích Câu kỳ ngộ” cũng có câu:

Đong đưa khoe thắm, đưa vàng,

Vũ y thấp thoáng, Nghê Thường thiết tha.

54. Quyển 3 - Chương 2

Trong lúc ngủ mơ, Huyền Huyền cảm giác có thứ gì như lông xù quơ quào trên mặt, cậu không tỉnh nguyệt mở mắt, thấy là cái đuôi xoã tung của sóc chuột.

Huyền Huyền lăm bắm nhéo cổ sóc chuột nhấc lên, cong ngón tay bắn mũi nó.

“Tiểu Khả số 2, thế nào thích quấy rầy người khác ngủ! Chủ nhân của mày là Nguyệt Vũ, đừng tới tìm tao.”

“Chi!”

“Rõ ràng có chủ, để làm chi bắt tao nuôi.”

“Chi!”

Sóc chuột mở đôi mắt đen nhỏ vô tội nhìn Huyền Huyền.

“Quên đi, chủ nhân của mày đang khổ cực lắm than, tao miễn cưỡng thu lưu mày.”

...

Không thấy Nguyệt Vũ ở phòng khách, Huyền Huyền có chút kinh ngạc.

Trong thời gian này, Huyền Diệu Khả đổi mục tiêu, Tiêu Xuân Hạ có thể tạm thời thả ra, mà Nguyệt Vũ bắt đầu cuộc sống “rực rỡ”.

Mới đầu, sóc chuột thấy chủ nhân tao ương, phi thường không đạo nghĩa chạy tới chỗ Huyền Huyền, khiến

Nguyệt Vũ hận ngứa hàm răng.

Mỗi ngày, Nguyệt Vũ đều bị đồng hồ báo thức hiệu Huyền Diệu Khả đặc biệt cứu tỉnh, ngáp không ngừng ngồi ở phòng khách chờ Huyền Huyền rời giường làm bữa sáng.

Huyền Huyền bình thường mười giờ mới dậy, thế nhưng từ khi biết Nguyệt Vũ chờ mình rời giường, cậu mỗi sáng miễn cưỡng dậy sớm hai giờ.

Huyền Huyền không chỉ một lần hỏi Nguyệt Vũ: “Anh không thể ăn sáng ở ngoài sao?”

Nguyệt Vũ mỗi lần đều lễ thẳng khí hùng trả lời: “Dù sao tôi đi làm lúc nào cũng được, tôi sợ cậu không ăn sáng, vì vậy phải giám sát cậu, nên biết không ăn sáng là thói quen không tốt!”

Huyền Huyền tức giận chỉ có thể giương mắt nhìn.

Thế nhưng rất kỳ quái, mặc dù là vậy, cậu vẫn như học sinh tiểu học tự giác dậy sớm làm bữa sáng.

Huyền Huyền nghĩ mình nhất định trúng tà.

Cửa phòng Nguyệt Vũ đối anh em Huyền gia là hình đồng hư thiết, ngày thứ ba Nguyệt Vũ bị Huyền Diệu Khả quấy rầy mới phát hiện việc này.

Một khoá và ba khoá không khác gì với Huyền Diệu Khả, Nguyệt Vũ nghĩ rất phiền muộn.

Bất đắc dĩ, anh buông tha ý niệm về nhà ngủ, ngược lại chiếm lấy khách phòng nhà Huyền Huyền.

Nếu trốn không thoát, không nên chống cự vô vị. Người phải hiểu được biến thông. Nguyệt Vũ nói với mình.

Thế nhưng mỗi lần ở bệnh y thấy Tiêu Xuân Hạ thần tình nhìn hả hê, Nguyệt Vũ đều nhịn không được nghiêng răng nghiêng lợi.

Đều là tên kia thiếu mị lực, làm hại mình bị Huyền Diệu Khả coi trọng!

Nhìn Nguyệt Vũ nằm trên giường hai tay đặt trước ngực, tư thế ngủ như công chúa, Huyền Huyền phi thường hiếu kỳ Nguyệt Vũ có phải tiếp thu giáo dục quý tộc, cư nhiên ngủ đều ưu nhã như vậy.

Huyền Huyền tư thế ngủ tuy không kém, thế nhưng không quy củ, cậu thích ôm gì mà ngủ, học không được tư thế đẹp như Nguyệt Vũ.

Nguyệt Vũ hô hấp đều đều, ngủ rất say.

Xem ra hôm nay Tiểu Khả chưa tới quấy rầy, thực sự khó được! Quên đi, không gọi, để anh ta ngủ lâu tí.

Huyền Huyền lui ra ngoài, tới trước phòng Huyền Diệu Khả gõ cửa.

Huyền Diệu Khả không thích ngủ quá sâu, thường rất sớm đã dậy.

Gõ một hồi, không ai đáp.

“Tiểu Khả, Tiểu Khả, em có không?”

Gọi hai tiếng, vẫn không ai.

“Tiểu Khả, anh vào đây.”

Đẩy cửa, phát hiện Huyền Diệu Khả không có, Huyền Huyền có chút kỳ quái, Tiểu Khả rất ít sớm vậy ra ngoài, chẳng lẽ có việc?

...

Khi Huyền Huyền làm bữa sáng, Nguyệt Vũ mặc áo ngủ từ trong phòng chạy ra, kích động thở dốc.

“Cậu, em gái cậu hôm nay cứ nhiên, cứ nhiên không tới chụp hình?!” Nguyệt Vũ kích động nói năng lộn xộn.

Huyền Huyền đồng tình nhìn anh, thằng bé đáng thương! Khó được một ngày an ổn đã hưng phấn như vậy! Xem ra lực ảnh hưởng của Tiểu Khả không phải bình thường.

“Em gái cậu đâu? Còn ngủ?” Nguyệt Vũ rút cuộc an tĩnh.

“Ra ngoài.”

“Úc.”

Nguyệt Vũ hoa chân múa tay chạy đi rửa mặt.

Huyền Huyền lắc đầu bật cười.

...

Nguyệt Vũ ngồi xuống, hăng hái bừng bừng hỏi: “Cậu hôm nay đi bệnh viện không?”

Huyền Huyền không giải thích được, “Tôi đi bệnh viện làm gì?”

“Đi làm với tôi, dù sao mỗi ngày cậu đều nhàn rỗi ở nhà.”

“Buồn chán.”

“Buồn chán? Buồn chán gì?”

“Đề nghị của anh buồn chán, bản thân anh buồn chán, người và việc ở bệnh viện càng thêm buồn chán.”

Huyền Huyền liên tiếp nói ra ba cái buồn chán.

Nguyệt Vũ khó hiểu, “Cậu rất khoa trương.”

Huyền Huyền vừa định nói, bỗng nhiên điện thoại reo, cậu không thể làm gì khác hơn đứng lên tiếp.

Buông điện thoại, Huyền Huyền quay đầu trừng Nguyệt Vũ.

Nguyệt Vũ co rúm, “Tiểu Nguyệt, ánh mắt của cậu thật khủng khiếp!”

“Đồ miệng quạ đen!”

“Cái gì miệng quạ đen? Tôi nói sai gì?”

“Đi thôi, tôi và anh đi bệnh viện.”

“A?” Nguyệt Vũ ngây người.

“Tiểu Khả bị thương.”

55. Quyển 3 - Chương 3

Khi Huyền Huyền và Nguyệt Vũ vào, Huyền Diệu Khả nửa ngồi trên giường bệnh trông mắt chăm chăm chân trái, Tiêu Xuân Hạ ngồi cạnh vẻ mặt bất đắc dĩ.

Thấy Huyền Huyền, Tiêu Xuân Hạ thật cao hứng, “Huyền Huyền, cậu tới khuyên Tiểu Khả, em ấy muốn gỡ thạch cao.”

“Anh ơi.” Huyền Diệu Khả ưỡn khuỷu gọi một tiếng, không nói nữa.

Nguyệt Vũ kinh ngạc, ấn tượng Huyền Diệu Khả cho anh quả thực có thể dùng hai chữ “bầu hân” hình dung, anh lần đầu thấy một mặt mềm yếu của cô.

Thần tình của Tiêu Xuân Hạ không khác gì Nguyệt Vũ, phỏng chừng bị Huyền Diệu Khả như đứa bé bị thương tìm kiếm an ủi với người thân nhất dọa nháy.

Huyền Huyền nhìn thoáng chân trái nhỏ nhắn bị thạch cao đánh một vòng của Huyền Diệu Khả, hỏi: “Đây là sao?”

Huyền Diệu Khả tựa hồ có chút khó mở miệng, ấp úng không biết nói gì.

Huyền Huyền không nề mặt, trầm giọng nói: “Tiểu Khả, em biết, anh luôn nói lời giữ lời.”

Huyền Diệu Khả rút cổ, nhỏ giọng nói: “Em cũng không biết bị cái gì làm.”

Nguyệt Vũ và Tiêu Xuân Hạ nhìn nhau, thập phần hiếu kỳ Huyền Huyền từng nói gì, có thể khiến Bạo Long Nữ biến thành mèo con.

“Không biết bị cái gì làm?” Huyền Huyền đề cao ngữ điệu.

“Em có một người bạn gần nhất không biết vì sao đau chân, đi bệnh viện không nhìn ra gì, không phải phong thấp, cũng không phải trật chân, thế nhưng chân cô ấy càng ngày càng đau, mấy ngày nay hầu như không thể đi lại, cô ấy rất sợ, sợ chân mình tàn phế, bác sĩ lại nói chân cô ấy không việc gì, càng kỳ quái là, cô ấy mỗi ngày tỉnh đều phát hiện mình nằm ở ngoài, cô ấy thập phần khẳng định khi ngủ là ngủ trong phòng, thế nhưng tỉnh lại là nằm trên sàn nhà bên ngoài.”

“Có thể là cô ấy mộng du?” Tiêu Xuân Hạ nói.

“Nếu thật mộng du, vậy chỉ có thể giải thích vì sao ngủ trên sàn nhà ở ngoài, không giải thích được chân cô ấy vì sao đau.”

“Tiểu Khả, anh hỏi là chân em thế nào gãy xương, em đừng giả ngu lừa anh.” Huyền Huyền cảnh cáo.

“Anh, anh thật không có tính nhẫn nại, chuyện luôn có nguyên nhân, em nói là nguyên nhân.”

Huyền Huyền không lên tiếng.

Nguyệt Vũ tiến tới bên tai Huyền Huyền thấp giọng nói: “Tiểu Nguyệt, cậu thật là người anh tốt, chỉ là cách quan tâm đặc biệt.”

Huyền Huyền liếc xéo.

Huyền Diệu Khả nói tiếp: “Bạn em bị dọa sợ, cô ấy biết em am hiểu thuật pháp, vì vậy gọi qua, xem có phải có gì không sạch sẽ. Em nhìn thoáng phòng ngủ cô ấy, không thấy quỷ, nhưng thật ra tủ để giày có một đôi giày rất đặc biệt, con gái bình thường hứng thú với giày và quần áo, em ngồi xuống nhìn, tay vừa chạm vào, chân trái như bị người dùng búa sắt hung hăng gõ, nếu không phải phản ứng nhanh lui ra, em phỏng chừng không phải gãy xương, mà là nát xương, cho nên, anh, anh không cần giận, em không phải cố ý không chiều cổ mình, chỉ là đột nhiên xảy ra, em căn bản không kịp phản ứng.”

Huyền Huyền trầm ngâm, hỏi: “Em có biết là cái gì tập kích em?”

Huyền Diệu Khả lắc đầu, “Lúc đầu em nghĩ là đôi giày, thế nhưng nhìn lại, không có dị thường gì, định nhìn kỹ, bạn em đã đưa em tới bệnh viện.”

Huyền Huyền nhíu.

Nguyệt Vũ chăm chăm chân trái Huyền Diệu Khả một hồi, bỗng nhiên nói: “Tiểu Khả muốn gỡ thạch cao là chính xác.”

Tiêu Xuân Hạ không hiểu tí nào, “Vì sao?”

Huyền Huyền ghé mắt, “Xương em ấy bị gãy, không phải nên tạm thời cố định?”

Nguyệt Vũ giải thích nói: “Là cần cố định, thế nhưng không nên dùng thạch cao, dùng thanh nẹp, thanh nẹp cố định có tính thông khí tốt, cũng tốt cho da. Cố định xong, dùng thảo dược đã sinh thoa ngoài da sẽ rất nhanh nối xương, dùng 3 đến 5 ngày khớp xương khép lại, bảo dưỡng chừng 15 ngày, đầu khớp xương cố định, có thể đi lại như thường.”

Huyền Diệu Khả đẩy Tiêu Xuân Hạ ra, khinh bỉ nói: “Cùng là bác sĩ, anh thật kém cỏi, còn khuyên em không nên gõ thạch cao.”

“Thuật nghiệp có chuyên môn, anh là bác sĩ tâm lý, không phải ngoại khoa.”

“Kỳ thực, trị liệu gãy xương, tôi đề cử dùng Trung y, tương đối nhanh.”

“Nhìn ở anh đưa ra đề nghị tốt, em quyết định sau này không quấy rầy anh.” Huyền Diệu Khả dùng ngữ khí thì ân nói.

Nguyệt Vũ khoé miệng co quắp, “Vây thật vô cùng cảm kích.”

“Bạn em đâu?” Huyền Huyền hỏi.

“Cô ấy còn ngồi ở hành lang, sắc mặt tái nhợt, phỏng chừng bị dọa không nhẹ.” Tiêu Xuân Hạ nói.

Huyền Diệu Khả bắt mãi dùng chân phải không sao đá Tiêu Xuân Hạ, “Anh vừa nãy gạt em, nói cô ấy đi rồi?”

Tiêu Xuân Hạ né tránh, “Anh là vì hình tượng của em, miễn cho em trong ngoài bắt nhất dọa người, vì thế để cô ấy ngồi bên ngoài.”

Huyền Diệu Khả dựng thẳng mày liễu, “Tiêu Xuân Hạ, anh muốn chết phải không?”

Tiêu Xuân Hạ cấp tốc thoát đi phạm vi công kích của Huyền Diệu Khả, tính trẻ con làm mặt quỷ.

Thế nhưng anh quên trên giường còn gối đầu, bị Huyền Diệu Khả dùng một cái gối ném trúng.

Huyền Huyền đối Tiêu Xuân Hạ lườm lấy “tử trận” nói, “Giúp tôi nhìn Tiểu Khả, đừng để em ấy lộn xộn. Tôi đi nhà cô bé kia xem.”

Tiêu Xuân Hạ cầm cái gối trên mặt, “Không thành vấn đề.”

“Anh, anh phải cẩn thận.” Huyền Diệu Khả lo lắng nói.

“Ừ.”

“Tiểu Nguyệt, chờ tôi chút, tôi cũng muốn đi!”

56. Quyển 3 - Chương 4

Huyền Huyền liếc Nguyệt Vũ, “Anh theo làm gì?”

Nguyệt Vũ ưỡn ngực, hào khí nói: “Bảo hộ cậu.”

“Vào!” Tiêu Xuân Hạ và Huyền Diệu Khả rất không nề tình nở nụ cười.

Sóc chuột cũng dùng ánh mắt cực độ hoài nghi nhìn chủ nhân mình.

Chủ nhân, hình như anh mới là người cần bảo hộ?

Huyền Huyền chăm chăm Nguyệt Vũ một hồi, chậm rì rì nói: “Bảo hộ tôi? Anh nghĩ tôi cần bảo hộ?”

Nguyệt Vũ mặt không đỏ, khí không suyễn, nói năng hùng hồn: “Mỗi người đều có ;úc cần bảo hộ.”

Huyền Huyền lông mi giật nhẹ, “Thế nhưng giờ không cần.”

“Cho nên tôi mới phải thời thời khắc khắc theo cậu, bằng không, khi cậu cần, không ai bên cạnh, vậy thế nào?”

“Anh có thể bảo hộ tôi cái gì?”

“Đôi khi tâm lý bảo hộ cũng là một loại bảo hộ.”

“Anh nghĩ tâm tôi bị thương?”

“Không, thế nhưng không thể trăm phần trăm bảo chứng sau này sẽ không.”

“Nga.” Huyền Huyền nhẹ nhàng nga một tiếng, không nhắc lại nữa, xoay người ra ngoài.

“Vậy cậu đáp ứng tôi theo cậu?” Nguyệt Vũ chờ mong hỏi.

Huyền Huyền không quay đầu, “Chân trên người anh, anh muốn đi đâu, tôi không xen vào, tuy tôi cảm thấy anh là muốn đi xem náo nhiệt.”

Nguyệt Vũ lòng đầy vui mừng, ném sóc chuột trên vai cho Tiêu Xuân Hạ, “Lại phiền anh giúp tôi trông nó.”

“Uy, tôi không phải bảo mẫu súng vật!” Tiêu Xuân Hạ kháng nghị.

Nguyệt Vũ có tai như điếc.

Sóc chuột bắt mẫn, chủ nhân anh đi phong lưu khoái hoạt, ném tôi vào bệnh viện thảm thiết phong sương lãnh điện, rất không phúc hậu!

Sóc chuột nhảy khỏi lòng Tiêu Xuân Hạ, lách qua chân Nguyệt Vũ, đuổi theo Huyền Huyền tới cửa, ba hai cái bò lên vai Huyền Huyền, vươn lưỡi lấy lòng liếm mặt Huyền Huyền, ô ô khê gọi.

Huyền Huyền sờ đầu nó, “Mày cũng muốn theo?”

Sóc chuột lập tức nịnh nọt gật đầu.

“Vậy đi, dù sao đã có một trói buộc, thêm một vật nhỏ cũng không có gì.” Huyền Huyền vô tình nói.

Trói buộc?

Nguyệt Vũ tự động quên từ này, phát tay với Tiêu Xuân Hạ và Huyền Diệu Khả, lấy một tư thế tiêu sái ngẩng đầu ưỡn ngực đi theo Huyền Huyền.

Tiêu Xuân Hạ vẻ mặt bất khả tư nghị, “Hộ sĩ bệnh viện hình dung cậu ta là quý tộc công tử cao quý, thể nhưng anh phát giác cậu ta gặp anh em, lập tức lột xác thành vô lại mặt dày.”

Huyền Diệu Khả trợn mắt, thầm nghĩ: đầu chỉ là vô lại, căn bản là con nít, mỗi ngày chỉ biết quẩn quít anh trai làm nũng, hết lần này tới lần khác động tác già mồm át lẽ, anh ta làm thập phần tự nhiên, muốn nói cố ý ra vẻ cũng không được.

“Tiêu Xuân Hạ, em khát, muốn uống nước táo.”

“Đã biết, nữ vương bề hạ.”

...

Trương Dư ôm chặt đôi tay, cuộn mình ngồi trên ghế ở hành lang, lạnh run.

Cô phảng phất không thấy ánh mắt hồ nghi vô cùng kinh ngạc của người ngoài.

“Cô là Trương tiểu thư?”

Một giọng nói dễ nghe khiến Trương Dư hoang mang lo sợ kinh hoàng không thôi phục hồi tinh thần, cô ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn cậu trai vóc người thon dài đeo kính mắt.

“Anh là?” Trương Dư nghi hoặc.

“Tôi là Huyền Huyền, anh Huyền Diệu Khả.”

Trương Dư nẩy lên hồ thẹn, cô gục đầu, “Xin lỗi, nếu không phải tôi, Tiểu Khả...”

Huyền Huyền vươn tay nắm bàn tay băng lãnh của Trương Dư, “Không phải tại cô, tôi muốn đi nhà cô xem, có thể sao?”

Ấm áp trên tay truyền đến, khiến Trương Dư chậm rãi trấn định.

“Thế nhưng tôi sợ——”

Nguyệt Vũ vịn vai Huyền Huyền, lộ ra nửa cái đầu, “Sợ gì? Tiểu Nguyệt của tôi rất lợi hại!”

Trương Dư nhìn hai người vô cùng thân thiết, có chút hoang mang.

“Vị này là?”

Nguyệt Vũ có nét đẹp cổ điển tuấn đạt cực dễ hấp dẫn ánh mắt người khác, Trương Dư không thể dời đi.

Tiểu Nguyệt của tôi?

Huyền Huyền liếc Nguyệt Vũ, “Một kẻ rảnh rỗi, Trương tiểu thư không cần để ý anh ta.”

Nguyệt Vũ tuyệt không chú ý mấy từ kẻ rảnh rỗi của Huyền Huyền, ưu nhã vươn tay, “Tôi là Nguyệt Vũ, bác sĩ ở đây.”

Bị mỹ nam tử như vậy nhìn, Trương Dư đỏ mặt, “Chào, chào anh.”

“Việc này không nên chậm trễ, Trương tiểu thư có thể dẫn chúng tôi về nhà cô sao.”

“Được, được.”

Nguyệt Vũ quay đầu nhỏ giọng với Huyền Huyền: “Tiểu Nguyệt, nhanh xong việc, cậu tới bệnh viện đi làm với tôi, được không? Một mình rất buồn chán.”

Huyền Huyền từ lỗ mũi hừ một tiếng, “Một mình? Các bác sĩ hộ sĩ xinh đẹp đại diện ân cần chẳng lẽ không phải người, đều là quỷ?”

Nguyệt Vũ cười không hảo ý, “Tiểu Nguyệt, cậu ăn dấm?”

Huyền Huyền đẩy ra thân thể cọt tọt, “Dấm? Bữa tối anh cứ ăn dấm, không cần ăn cơm.”

Nguyệt Vũ không phản bác, khoé môi nhếch lên nụ cười thoả mãn.

57. Quyển 3 - Chương 5

Chỗ Trương Dư ở là trung tâm thành phố, một nhà trọ nhỏ điển hình cho nhân sĩ độc thân thành phần trí thức.

Trương Dư lấy ra chìa khoá, tay có chút run, thử vài lần cũng mở không ra.

Huyền Huyền nói: “Tôi tới.”

Trương Dư thở dài một hơi, lập tức đưa chìa khoá cho cậu.

Nguyệt Vũ không khỏi hiếu kỳ, trong nhà rốt cuộc có gì, khiến Trương Dư sợ hãi như vậy.

Phòng khách giản dị mộc mạc, khiến không gian vốn dĩ không lớn của ngôi nhà có vẻ rộng rãi không ít.

Trương Dư đứng sau Huyền Huyền, do dự một hồi, mới dám vào.

Nguyệt Vũ nhìn chân Trương Dư, nói: “Trương tiểu thư, thứ tôi mạo muội hỏi một vấn đề?”

Trương Dư nhìn anh, “Anh hỏi đi.”

“Tôi nghe Tiểu Khả nói chân cô vô cớ đau, không thể đi lại, thế nhưng tôi xem cô hiện tại, không giống Tiểu Khả hình dung.”

Trương Dư giật mình, cô cúi đầu nhìn chân mình, giờ chân trái đã mất cái, không tin được, “Tôi, chân tôi hình như không đau.”

Huyền Huyền hỏi: “Chân cô bắt đầu lúc nào không đau?”

Trương Dư suy nghĩ một chút, “Tôi không biết, hình như là lúc Tiểu Khả chạm vào đôi giày.”

“Tôi có thể xem đôi giày đó không?”

“Có thể, đôi giày đó ở tủ để giày trong phòng ngủ.”

“Vậy phiền cô dẫn tôi đi.”

Trương Dư do dự, trên mặt mang theo sợ hãi, “Tôi không dám vào.”

“Như vậy, cô đứng ở cửa, tôi vào.”

Trương Dư vội vàng gật đầu.

Huyền Huyền đối Nguyệt Vũ muốn theo mình vào nói: “Anh đợi ở cửa.”

Nguyệt Vũ định kháng nghị, thế nhưng thấy thần tình nghiêm túc của Huyền Huyền, không thể làm gì khác hơn ngoan ngoãn nói: “Nga.”

Huyền Huyền vừa vào, đã cảm giác được một cỗ khí tức không tầm thường, sọc chuột trên vai cậu gắt gao dán cổ, không dám cử động.

Huyền Huyền trấn an sờ đầu nó, ánh mắt dò xét phòng ngủ.

Phòng ngủ có một cái giường hai người nằm, còn có một tủ quần áo lớn, bên cạnh đặt một cái tủ để giày rộng chừng một mét, cao một mét rưỡi.

Trong tủ để giày có rất nhiều giày, giày cao gót, giày thể thao, giày lưu nhân phân tầng mà đặt, trên cùng là một đôi hoa bàn hài đời Thanh theo đạo lý không nên xuất hiện ở tủ để giày của con gái.

Đời Thanh chú ý “kỳ hài” để gổ thêu hoa, từ hài tới đế, cao hơn ba tấc, bên dưới mở rộng, trước vuông sau tròn hoặc trước nhọn sau tròn. Vì mặt hài phía dưới, như hoa bàn hoặc mã đề, cho nên có danh xưng “hoa bàn hài” hoặc “mã đề hài”, loại hài này thịnh hành ở giới Mãn tộc quý tộc nữ tử.

Huyền Huyền chăm chăm đôi hoa bàn hài, mắt loé tinh quang.

Sóc chuột cẩn thận hoạt động, dùng móng vuốt nhỏ nín chặt áo Huyền Huyền.

Nguyệt Vũ ngoài cửa cũng thấy đôi hài, anh hiếu kỳ hỏi Trương Dư bên cạnh: “Đôi hài này là của cô?”

Trương Dư lắc đầu, “Đôi hài này là của chị tôi mua về.”

Đôi mắt xinh đẹp sau thấu kính của Huyền Huyền lộ ra ánh sáng lạnh lùng, đôi hài này có khí tức dã thú bị thương.

Nghĩ tới cái chân bị thương của Huyền Diệu Khả, Huyền Huyền xuất thủ không lưu tình, bấm quyết, đốt phù, kim quang chọt loé, hành văn liền mạch lưu loát.

Đột nhiên vang lên tiếng ngao thê lương khiến Nguyệt Vũ và Trương Dư ngoài cửa hết hồn.

“Tiểu Nguyệt!” Nguyệt Vũ một bước vọt vào.

“Đây là, đây là gì?”

Một giọt mồ hôi từ trán chảy xuống, Nguyệt Vũ kinh ngạc nhìn mãng xà đột nhiên xuất hiện thống khổ lăn lộn trên đất.

Sóc chuột chân nhuyễn, suýt ngã.

Huyền Huyền không trả lời, rút ra một tấm phù, đối mãng xà bị ai giã dựa bổ một kích cuối cùng.

Tiếng gào thét sắp chết của mãng xà khiến Trương Dư thần kinh căng thẳng, hét một tiếng, hôn mê bất tỉnh.

58. Quyển 3 - Chương 6

Mãng xà chiếm hơn nửa căn phòng trước khi chết hồi quang phản chiếu, co quắp vài cái, rồi cuộc bất động.

Nguyệt Vũ vừa thở dài một hơi, một khắc sau đôi mắt lần thứ hai trợn tròn, nhìn trên người mãng xà bốc lên khói xanh, hoá thành tro tàn.

“Thật, thật thần kỳ!” Nguyệt Vũ lú lười.

“Hiếm thấy mới thần kỳ.”

Huyền Huyền quay đầu nhìn thoáng Trương Dư té xỉu ở cửa, đối Nguyệt Vũ nói, “Ôm cô ấy lên giường.”

Nguyệt Vũ bất động.

Huyền Huyền không giải thích nhìn anh.

“Tiểu Nguyệt, tôi chưa từng ôm người.” Nguyệt Vũ nghiêm túc nói.

Huyền Huyền nhìn anh, chờ anh tiếp tục.

“Tôi cũng không muốn lần đầu ôm người, phải ôm một cô gái xa lạ không tính quen biết, cho nên——”

Huyền Huyền nhướng mày, “Cho nên——”

“Cho nên cậu trước để tôi ôm một cái.” Nguyệt Vũ hài lòng nói.

Thừa dịp Huyền Huyền giật mình, Nguyệt Vũ ôm lấy Huyền Huyền, cúi đầu dùng sức hôn lên mặt cậu.

Huyền Huyền định phát tác, Nguyệt Vũ đã buông ra, chạy đi ôm Trương Dư lên giường.

Nhìn Nguyệt Vũ cười như con nít, Huyền Huyền vừa tức vừa buồn cười.

Sóc chuột một lần nữa bò lên vai Huyền Huyền.

Chủ nhân, lần sau anh muốn ôm trước báo hiệu tôi, không cần hại tôi té xấu xí như vậy.

Nguyệt Vũ chạy về, cười tủm tỉm nói: “Vẫn là Tiểu Nguyệt ôm đã, mềm mại, thơm tho.”

Mềm mại, thơm tho? Coi cậu là quế hoa cao sao?

Huyền Huyền lười tranh luận với Nguyệt Vũ, trừng anh, ngồi xuống nhìn đôi hài.

Nguyệt Vũ ngồi cạnh, nói: “Vừa nãy tôi hỏi Trương Dư, cô ấy nói đôi hài này là chị cô ấy mua về.”

“Ừ.”

Huyền Huyền cẩn thận quan sát đôi hoa bàn hài trên tay.

Đôi hài xinh xắn đặc biệt, đoạn cầm phía trên dùng kim ti tuyến tú thành phượng hoàng đăng phi.

Nguyệt Vũ liếc đồng hồ trên đất, vừa định hỏi mãng xà khi nãy, bỗng nhiên Trương Dư trên giường sợ hãi kêu một tiếng, “Rắn, rắn! Có rắn!”

Huyền Huyền và Nguyệt Vũ quay đầu, chỉ thấy Trương Dư thần sắc kinh hoàng bò loạn trên giường, không ngừng thét chói tai có rắn.

“Trương tiểu thư! Tỉnh lại! Rắn đã chết.” Huyền Huyền trầm giọng nói.

Trương Dư quay đầu nhìn Huyền Huyền, hoài nghi, “Đã chết, thực sự đã chết.”

“Thực sự, cho nên cô không cần sợ.”

Trương Dư ngã ngồi trên giường, bắt lấy gối đầu ôm vào lòng, bất an nhìn quanh, rất sợ mãng xà chui ra từ góc nào.

Huyền Huyền chờ cô an tĩnh mới chỉ vào đôi hoa bàn hài trên tay hỏi: “Đôi hài này từ đâu ra?”

Trương Dư lấy lại bình tĩnh, “Hài này là chị tôi mua về.”

“Vậy cô biết chị cô mua ở đâu sao?”

Trương Dư lắc đầu, “Chị tôi công tác ở studio, vì định chụp một tập trang phục kỳ trang model, cho nên chị ấy cố ý mua một bộ kỳ trang trọn vẹn, đôi hài này là mua cùng, thế nhưng tôi không biết chị ấy mua ở đâu.”

“Vậy chị cô đâu?”

“Ra ngoài lấy cảnh.”

“Ra ngoài lấy cảnh?”

“Là vậy, vì nhu cầu công tác, rất nhiều lúc cần bố trí sân chụp, cho nên chị tôi định kỳ ra ngoài lấy cảnh.”

“Vậy chị cô đại khái lúc nào trở về?”

“Chị ấy——”

Nói phân nửa, Trương Dư đột nhiên sắc mặt trắng bệch, nhào tới đầu giường cầm điện thoại, dùng ngón tay run run nhấn một dãy số.

Trương Dư thất hồn lạc phách buông điện thoại trong tay.

“Làm sao vậy?” Huyền Huyền hỏi.

Trương Dư chậm rãi quay đầu nhìn Huyền Huyền, bỗng nhiên rơi lệ.

“Chị tôi, chị tôi chị ấy mất tích.”

“Cô trước đừng khóc, nói rõ mọi việc.”

Trương Dư nước nỡ nói: “Chị tôi ra ngoài lấy cảnh, thường chỉ một tháng, thế nhưng giờ đã ba tháng.”

“Cô không liên hệ với chị mình sao?”

“Chị tôi công tác không thích người quấy rầy, cho nên tôi chưa từng gọi điện thoại khi chị ấy công tác, hơn nữa chị ấy không phải lần đầu ra ngoài lấy cảnh, lần này thời gian tuy tương đối dài, thế nhưng tôi cho chị ấy... cho nên tôi...”

“Cô vì sao cho chị mình mất tích?” Nguyệt Vũ hỏi.

“Tôi vừa gọi điện thoại di động chị ấy, điện thoại chị ấy hết tiền, chị tôi tuy là công tác cuồng, thế nhưng làm việc rất cẩn thận, điện thoại không khả năng gặp chuyện hết tiền!”

“Có lẽ cô ấy nhất thời quên.” Nguyệt Vũ an ủi nói.

Trương Dư lắc đầu, “Chị ấy sẽ không quên.”

“Vậy cô hỏi studio chị cô công tác, cô ấy có liên hệ bên đó không?” Huyền Huyền đề nghị nói.

Trương Dư lau nước mắt, vội gọi điện thoại.

“Bọn họ nói chị tôi chưa từng gọi điện, chị ấy dự định một tháng sẽ về, bọn họ nói chị ấy đã thật lâu không đi làm, hơn nữa không xin nghỉ với ông chủ.” Trương Dư thần sắc thê lương, “Chị tôi nhất định xảy ra chuyện.”

“Đừng lo lắng, có lẽ chị cô có việc gì dừng trên đường.”

Trương Dư trầm mặc, nước mắt bắt đầu rơi.

Huyền Huyền nói: “Như vậy đi, tôi có một người bạn làm cảnh sát, chức vị khá cao, tôi nhờ anh ta giúp cô lưu ý có tin tức xấu của chị cô không.”

Trương Dư hết sức vui mừng, “Cảm ơn anh, tôi, tôi...”

“Cô cho tôi một bức ảnh chụp chị cô.”

Trương Dư từ ngăn kéo lấy ra một cuốn album, rút ra một bức ảnh đưa cho Huyền Huyền.

Cô gái trong ảnh chụp một thân kỳ trang, lạnh lợi đáng yêu, khoé mắt mỉm cười.

59. Quyển 3 - Chương 7

Huyền Huyền nhìn chân cô gái trong ảnh chụp, chân cô mang là đôi hoa bàn hài trên tay cậu.

Huyền Huyền trầm ngâm một hồi, hỏi Trương Dư: “Cô nói chân đau, vậy bắt đầu đau từ lúc nào?”

Trương Dư suy nghĩ một chút, “Đại khái nửa tháng trước.”

“Nửa tháng trước, cô có phải thử qua đôi hài này?”

Trương Dư kinh ngạc không thôi, “Ngày đó tôi thấy đôi hoa bàn hài, nghĩ rất đẹp, vì vậy thử mang một hồi, chân tôi đau có liên quan với đôi hài này?”

“Ừ.”

Sắc mặt Trương Dư thoáng chốc tái nhợt như giấy, “Chị tôi cũng thử qua đôi hài này, trách không được chị ấy luôn nói chân đau.”

“Cô mang đôi hài có phải nghĩ rất chặt, không vừa chân?”

Trương Dư gật đầu, “Thế nhưng đôi hài vốn nhỏ, không vừa chân là thường, cho nên tôi không quá lưu ý.”

Huyền Huyền lắc đầu, “Có kẻ may một tấm phù chú trong đôi hài, khi có người mang vào, mãng xà sẽ bắt đầu buộc chặt, cho nên chân cô càng ngày càng đau, cuối cùng chân bắt đầu nhỏ lại, trở nên vừa với đôi hài, đơn giản mà nói, mãng xà chỉ dùng để bó chân, khiến chân cô nhỏ lại.”

Trương Dư cả người lạnh run, hàm răng đánh vào nhau.

Nguyệt Vũ không giải thích được, “Thế nhưng cô ấy không phải chỉ thử? Không trường kỳ mang trên chân?”

“Chỉ cần mang vào, đều bị bắt bó chân.”

“Vậy chân Tiểu Khả là xảy ra chuyện gì?”

Huyền Huyền ánh mắt trầm xuống, “Trên người Tiểu Khả có khí tức khiến mãng xà hoảng sợ, rần một ngày nghĩ mình gặp nguy hiểm, sẽ chủ động công kích, Tiểu Khả phòng chừng là vậy mới biến thành gãy xương.”

Nguyệt Vũ nhìn thoáng mãng xà chỉ còn đồng tro trên đất, “Tiểu Nguyệt, cậu vì Tiểu Khả báo thù đủ triệt để.”

Huyền Huyền không nói gì.

Trương Dư nỗ lực lấy lại bình tĩnh, chứng thực hỏi: “Vậy tối nửa đêm từ trên giường ngủ tới sân nhà ngoài phòng cũng là mãng xà gây ra?”

“Không phải.”

“Vậy tối vì cái gì ngủ ở ngoài? Tôi đã thử dùng dây trói chân mình lúc ngủ, thế nhưng ngày thứ hai vẫn ngủ bên ngoài.” Trương Dư sợ hãi nói.

Huyền Huyền quan sát bài biện trong phòng, ánh mắt rơi vào vị trí để giường.

Nguyệt Vũ cũng nhìn về phía giường, “Giường này có chuyện?”

“Có chuyện không phải giường, mà là chỗ để giường.”

Trương Dư khấn trương, “Chỗ có chuyện? Có chuyện gì?”

Huyền Huyền không lập tức trả lời, đột nhiên hỏi: “Cô có phải đổi chỗ giường?”

Trương Dư ngạc nhiên, thành thật nói: “Vì tôi không thích giường hướng về phía cửa sổ, cho nên đổi chỗ.”

Huyền Huyền nói: “Cô đẩy giường về vị trí cũ, sẽ không sao.”

“Vì sao?” Trương Dư và Nguyệt Vũ không hện mà hỏi.

“Cô phá cửa nhà người ta, bọn họ giận, đương nhiên trêu cô.”

Trương Dư nhảy dựng, kinh khủng hỏi: “Tôi phá cửa gì? Giường để đây sẽ không ảnh hưởng mở cửa phòng?”

Huyền Huyền bỗng nhiên nở nụ cười, “Giường của cô vừa vặn chặn Quỷ Môn quỷ ra vào, làm hại bọn họ mỗi ngày chỉ có thể từ dưới giường chui ra, nhiều lần, bọn họ đương nhiên giận, vì thế vút cô ra sân nhà bên ngoài ngủ.”

Trương Dư há to miệng, hơn nửa ngày một câu không nói nên lời.

Nguyệt Vũ hiểu kỳ, “Quỷ Môn? Cái gì Quỷ Môn?”

“Ở đây là trung tâm thành phố, nhân khí thịnh, quỷ cũng thích náo nhiệt, tự nhiên thích ở đây, quỷ có cửa ra vào, vị trí để giường ánh nắng không chiếu tới, vừa lúc để bọn họ mở Quỷ Môn, ai thích mỗi ngày từ dưới giường chui ra? Bọn họ giận Trương Dư chặn cửa bọn họ, vì vậy trêu cô ấy.”

“Bọn họ nếu có thể kéo cô ấy ra ngoài ngủ, vì sao không trực tiếp đẩy giường?” Nguyệt Vũ không giải thích nói.

Huyền Huyền nói: “Quỷ có quy củ của quỷ, nếu bọn họ đẩy giường về vị trí cũ, đó là ảnh hưởng cuộc sống người khác, đây là trái quy định, anh ngấm lại, nếu giường trong phòng anh vô duyên vô cớ di động, anh có sợ không?”

“Thế nhưng lẽ nào vứt Trương Dư ra ngoài ngủ sẽ không khiến người sợ? Không ảnh hưởng cuộc sống cô ấy?” Nguyệt Vũ không hiểu.

Trương Dư cũng cảm thấy hoang mang, nhìn Huyền Huyền chờ cậu giải thích.

Huyền Huyền cười cười, “Giường bị di chuyển, rất rõ ràng là phòng có thứ gì quấy phá, thế nhưng vứt người ra sàn nhà bên ngoài ngủ, người thường chỉ hoài nghi mình mộng du, đây tính đùa dai, không xem như trái quy định.”

Nguyệt Vũ nở nụ cười, “Thật có thú.”

Trương Dư rất muốn cười, thế nhưng nghĩ tới phòng mình mỗi ngày có quỷ vào vào ra ra, cô không tự giác nổi da gà, thế nào cũng cười không được.

Huyền Huyền đối Trương Dư nói: “Cô không cần sợ, đẩy giường về vị trí cũ, bình thường sống là được, quỷ cũng có cách sống của quỷ, bọn họ sẽ không quấy rầy cô.”

Trương Dư không biết mình nên phản ứng thế nào, chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu.

60. Quyển 3 - Chương 8

Trước khi đi, Huyền Huyền cầm theo đôi hoa bàn hải.

Trương Dư vốn hận không thể ném nó, khi Huyền Huyền mở miệng hỏi, cô không tí nghĩ ngợi lập tức gật đầu.

“Tiểu Nguyệt, cậu muốn về hay cùng tôi đi bệnh viện?”

“Đi bệnh viện, tôi phải xem Tiểu Khả, sau đó tìm Tiêu Xuân Thu.”

“Thế nhưng——”

Huyền Huyền nhìn Nguyệt Vũ muốn nói lại thôi, tâm trạng kỳ quái, “Anh định nói gì?”

Nguyệt Vũ nói: “Cậu không phải mệt chết? Về nghỉ ngơi đi.”

“Mệt? Anh thế nào biết tôi mệt?” Huyền Huyền có chút kinh ngạc.

“Tuy trên mặt cậu không biểu lộ, thế nhưng tôi biết cậu mệt.”

Huyền Huyền dùng tay phải nâng má, cười khê: “Trực giác phán đoán? Lẽ nào thủ thuật của bác sĩ như anh đều bằng trực giác?”

Nguyệt Vũ không trả lời, vươn tay lấy kính mắt trên mũi Huyền Huyền, chỉnh chỗ ngồi, để cậu nằm xuống.

Huyền Huyền không cự tuyệt.

“Tôi lái chậm, cậu ngủ một hồi.”

Huyền Huyền nhắm mắt, “Ừ, đến bệnh viện gọi tôi.”

Nguyệt Vũ ôm qua sóc chuột ngồi trước ngực Huyền Huyền, đặt trên vai mình.

Xe chậm rãi chạy, ngoài cửa sổ, ánh nắng sau giờ Ngọ lẳng lặng chiếu xuống, khiến thành phố huyền ảo nhiễm một phần yên lặng hiếm có.

Nhìn thuy nham diêm tĩnh của Huyền Huyền, bóng ma nho nhỏ dưới lông mi, tưởng tượng thấy đôi mắt xinh đẹp sau khi mở có lãnh tĩnh và bao dung không phù hợp tuổi tác, Nguyệt Vũ bỗng đau lòng, anh vươn tay sờ sờ gương mặt Huyền Huyền, thì thào gọi hai tiếng, “Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt.”

...

Huyền Huyền bị đói tỉnh, cậu vượt cái bụng kêu réo, nhớ tới mình hôm nay không ăn trưa, trách không được đói như vậy.

Cậu ngồi xuống, quan sát bốn phía, phát hiện mình tựa hồ ở một căn phòng nghỉ.

Xuống giường mở cửa ra ngoài, ngoài cửa có một hộ sĩ trực ban.

Ngẩng đầu thấy Huyền Huyền, hộ sĩ nụ cười xán lạn, “Cậu tỉnh? Nguyệt bác sĩ đi phòng tư liệu tìm đồ.”

Huyền Huyền gật đầu.

“Nguyệt bác sĩ mua cơm trưa cho cậu, để trên bàn công tác, bên cạnh có lò vi ba, cậu hâm nóng đã có thể ăn.”

Huyền Huyền không biết nói gì, không thể làm gì khác hơn gật đầu, “Cảm ơn.”

“Không khách khí, đúng rồi, vì cậu ngủ, cho nên Nguyệt bác sĩ ôm cậu tới phòng nghỉ của anh ấy.”

Bàn tay vịn cửa của Huyền Huyền dừng lại, quay đầu nhìn hộ sĩ nụ cười như trước mắt lộ chờ mong, trong lòng hồ nghi, cô ấy tựa hồ đợi cậu nói gì, cô ấy đang nghĩ gì?

Suy nghĩ một chút, Huyền Huyền không thể làm gì khác hơn nói câu: “Cảm ơn.”

Nụ cười của hộ sĩ càng thêm xán lạn, “Người cần phải cảm ơn là Nguyệt bác sĩ.”

Huyền Huyền sờ sờ mũi, nghĩ hộ sĩ này có chút quái.

...

Khi cầm đôi hoa bàn hải đi tìm Huyền Diệu Khả, phát hiện Tiêu Xuân Thu và Đường Vân cũng ở.

“Sao anh tới đây?”

“Anh tôi nói Bạo Long Nữ bị thương, cho nên cố ý tới xem.”

Huyền Diệu Khả cắn một quả táo, rộng lượng nói: “Nhìn ở anh mua hoa quả, tiếng Bạo Long Nữ này em coi như không nghe.”

Tiêu Xuân Thu khó được phối hợp nói: “Tạ nữ hoàng bệ hạ ân điển.”

Huyền Diệu Khả vui vẻ, Huyền Huyền không khỏi buồn cười.

Huyền Diệu Khả hỏi Huyền Huyền: “Anh, làm xong?”

Huyền Huyền đặt đôi hoa bàn hải trên bàn, gật đầu.

Tiêu Xuân Thu ghé qua mở ra nhìn, “Hoa bàn hải? Huyền Huyền cậu từ đâu cầm ra đôi hải con gái như vậy?”

Huyền Huyền giả lờ nói một lần.

Tiêu Xuân Thu kinh dị, “Cư nhiên có chuyện như vậy.”

Huyền Diệu Khả bấu môi, thực sự mất mặt, cư nhiên bị một con mãng xà làm gãy xương.

Huyền Huyền hỏi Tiêu Xuân Thu: “Gần đây có vụ án mất tích cổ quái không?”

Tiêu Xuân Thu vươn tay tới trước mặt Huyền Huyền, cười như hồ ly, “Phí tình báo!”

Huyền Huyền hai tay ôm ngực, nheo mắt, “Phí tình báo?”

Tiêu Xuân Thu lễ thẳng khí hùng, “Đương nhiên! Thiên hạ không có bữa cơm miễn phí. Yên tâm, tôi thu không mắc, 100 đôla một lần.”

Huyền Huyền không để ý anh, quay đầu hỏi Đường Vân ngồi cạnh xem kịch: “Trong điện thoại di động của anh có số Thượng Quan Hiên không? Mượn dùng tí.”

Tiêu Xuân Thu một tay đoạt điện thoại di động trên tay Đường Vân, cảnh giác hỏi: “Cậu tìm Thượng Quan hồ ly làm gì?”

Huyền Huyền liếc nhìn anh, “Không có gì, tìm anh ta báo cáo thuộc hạ anh ta rõ như ban ngày đòi hối lộ, thuận tiện phiền anh ta tới mang anh về giáo dục lại.”

Tiêu Xuân Thu tức giận hầu như thổ huyết, chỉ vào Huyền Huyền, nói lắp không ngừng, “Cậu, cậu, cậu...”

“Tính cậu giỏi!” Tiêu Xuân Thu oán giận nói.

Huyền Huyền mỉm cười rất thiên sứ, “Cảm ơn lời khen!”

“Hừ!”

Đường Vân bội phục, Huyền Huyền này sần sần như lão đại, một câu hai lời có thể tức Tiêu tổ trưởng thành vậy! Sạch sạch!

“Được rồi, nghiêm túc trả lời vấn đề của tôi, tối đa lần sau tôi thu ít chút.”

“Đây là cậu nói.”

“Yên tâm, tôi không mắc chứng dễ quên.”

Tiêu Xuân Thu suy nghĩ một chút, “Vụ án mất tích cổ quái không nghe, gần đây nhưng có một người luôn chạy tới cảnh cục báo án nói bạn cậu ta mất tích, đồng sự chúng tôi tra qua, bạn cậu ta xin nghỉ bệnh với công ty một tháng, hình như đi đâu xem bệnh. Nếu nói mất tích, lại không chứng cứ.”

“Người kia vì sao nói bạn mình mất tích?”

Tiêu Xuân Thu gãi đầu, “Cái này tôi không rõ, cậu biết, tôi là tổ trọng án, chuyện tổ khác biết không nhiều.”

“Anh, anh vì sao đột nhiên quan tâm chuyện này?” Huyền Diệu Khả hiểu kỳ hỏi.

“Trương Dư hoài nghi chị cô ấy mất tích.”

61. Quyển 3 - Chương 9

“Trương Tiệp mất tích?” Huyền Diệu Khả kinh ngạc, “Xảy ra chuyện gì?”

“Trương Dư nói chị cô ấy ba tháng trước nói cái gì ra ngoài lấy cảnh một tháng, thế nhưng hiện không về, cũng không có bất luận tin tức gì, gọi điện thoại di động, lại nói hết tiền.”

Huyền Diệu Khả trầm ngâm, “Trương Tiệp không giống người không giao đãi, lẽ nào thực sự xảy ra chuyện?”

“Bây giờ không thể xác định Trương Tiệp có phải mất tích không.”

Huyền Huyền đưa bức ảnh Trương Tiệp cho Tiêu Xuân Thu, “Hỗ trợ lưu ý chút có tin tức cô gái này không.”

“Không vấn đề.” Tiêu Xuân Thu đáp ứng.

Đường Vân bát quái ghé qua nhìn ảnh chụp, “Đây là ảnh nghệ thuật sao? Cô gái này mặc như Thanh triều cách cách.”

“Cậu không cảm thấy cậu hỏi rất dư thừa? Vừa nhìn đã biết ảnh nghệ thuật.” Tiêu Xuân Thu tức giận nói.

“Được rồi, lại nói tiếp, cậu thế nào đi theo tôi, chuyện nữ nhện lần trước đã xong, nhanh về chỗ Thượng Quan Hiên, không nên đi theo tôi, phiền!”

Đường Vân vô tội nói: “Thế nhưng lão đại không nói không cần theo tổ trưởng, tôi làm sao dám? Anh sợ lão đại, tôi càng sợ!”

Tiêu Xuân Thu nổi giận, “Ai nói tôi sợ Thượng Quan hồ ly!”

Đường Vân rút lui cổ, xem xét thời thế, lập tức không gì sánh được thành khẩn nói: “Tôi nói sai, hẳn là lão đại sợ tổ trưởng.”

“Đây là sự thật!” Tiêu Xuân Thu cường điệu.

“Dạ, dạ, dạ.”

Đường Vân âm thầm lau mồ hôi, lão đại giáo dục: mèo nhất định phải thuận lông, không thể ngược lông, bằng không xác định bị quào mấy cái, lão đại thực sự rất dự kiến trước!

Huyền Diệu Khả cầm đôi hoa bàn hài xem xét bỗng nhiên di một tiếng, “Các anh nhìn, trên mặt hài hình như có chữ viết.”

“Anh, anh nhìn, ở đây.”

Huyền Huyền tiếp nhận đôi hoa bàn hài trên tay Huyền Diệu Khả, nghiêm túc nhìn kỹ, trên thân phượng hoàng do kim ti tuyến tú thành dùng một loại ti tuyến hạnh hoàng sắc tú ra hai chữ nhỏ “La Y” Triện thể.

“La Y? Tên có cảm giác như con gái.” Tiêu Xuân Thu nói.

Đường Vân gật đầu tán thành, “Nhìn đôi hài này chế tác tinh xảo như vậy, không khả năng con trai làm.”

Huyền Huyền nói: “La Y tên có chút đặc biệt, hẳn không nhiều người dùng tên này.”

Tiêu Xuân Thu nói: “Tôi trở về tra xem có bao nhiêu người dùng.”

“Cũng tốt.”

Đường Vân nói: “La Y và Trương Tiệp có thù sao? Vì sao phải may một tấm phù chú trong hài?”

Tiêu Xuân Thu liếc trắng, “Tôi còn muốn biết đáp án hơn cậu.”

“Tôi về cảnh cục, Huyền Huyền, giúp tôi nói với anh tôi một tiếng.”

“Ừ.”

“Anh, em không muốn ở bệnh viện, em muốn về nhà.”

Huyền Huyền suy nghĩ một chút, “Chân em thương không nghiêm trọng, về nhà tĩnh dưỡng cũng tốt, dù sao có Nguyệt Vũ.”

Huyền Diệu Khả cười, “Rốt cuộc phát hiện tác dụng của người kia.”

“Chúng ta chờ Nguyệt Vũ tan tằm, ngồi xe anh ta về.”

Huyền Diệu Khả nhìn lên Huyền Huyền, hé miệng cười trộm.

“Em cười gì?”

“Anh, anh muốn đi tìm Nguyệt Vũ, đúng không?”

Huyền Huyền gõ đầu Huyền Diệu Khả, “Ít ngồi đó phán đoán buồn chán.”

Huyền Diệu Khả che đầu, nói thầm: “Anh, anh không thành thật.”

“Không thành thật là em, chân bị thương còn nhích tới nhích lui.”

Huyền Diệu Khả ôm cánh tay Huyền Huyền lắc a lư, “Anh ơi.”

Huyền Huyền sờ đầu em gái, giảm nhẹ thanh âm, “Làm sao?”

“Em biết anh muốn đi tìm Nguyệt Vũ, anh đi đi, em buồn chán sẽ tìm Tiêu Xuân Hạ, anh ta làm bác sĩ tâm lý rất rảnh.”

“Em nha, đừng lẩn qua lẩn lại người ta, thật không biết em vì sao thích chụp hình người ta rồi thay hình đổi dạng như vậy.”

“Được rồi, anh, anh đừng giáo huấn em, em sau này không chụp là được.” Huyền Diệu Khả tận lực cầu xin.

“Anh xem em là lẩn qua lẩn lại đủ rồi, cho nên mới sáng khoái đáp ứng anh.”

“Anh!” Huyền Diệu Khả bất mãn.

Huyền Huyền nở nụ cười, “Anh cung cấp cho em một chỗ tốt để em lần qua lần lại.”

Huyền Diệu Khả hai mắt toả sáng, thì ra anh trai cũng có lúc xấu.

“Thực sự? Ở đâu?”

“Chỗ công tác của Tiêu Xuân Thu —— cảnh cục.”

“Ha ha, đề nghị tốt. Đường Vân vừa nãy không sai.”

...

Đường Vân đánh hắt xì, chà xát tay, oán giận: “Bệnh viện thế nào lạnh vậy?”

Tiêu Xuân Thu nói: “Không cách nào, ở đây người chết nhiều.”

Đường Vân đánh lạnh run, “Tổ trưởng, anh có thể nói êm tai chút không?”

“Êm tai chút? Bệnh viện âm khí nặng, quỷ nhiều.”

Cuối cùng, Tiêu Xuân Thu bổ sung một câu: “Huyền Huyền nói.”

Đường Vân lại đánh hắt xì, nghĩ lạnh hơn.

62. Quyển 3 - Chương 10

Huyền Huyền đẩy cửa vào, hộ sĩ ngồi sau bàn cúi đầu nhìn điện thoại di động ngẩng lên thấy Huyền Huyền, lập tức rút điện thoại xuống, nâng mặt cười với Huyền Huyền, “Cậu tới tìm Nguyệt bác sĩ? Anh ấy trong phòng làm việc.”

Huyền Huyền nghĩ nụ cười của hộ sĩ rất xán lạn, khiến cậu có ảo giác cô gái này và em gái mình là đồng loại.

Tôn Tử viết: tri kỷ tri bỉ, bách chiến bách thắng.

Huyền Huyền nghĩ mình cần hiểu rõ hộ sĩ này, miễn tới lúc tao ương còn ngây thơ không biết.

“Cô là trợ thủ của Nguyệt Vũ?”

“Đúng vậy, tôi là Lý Hồng Mai, Nguyệt bác sĩ là bác sĩ giỏi, lúc trước tôi phải phá tan tầng tầng trắc trở mới bắt được chức trợ thủ này.”

“Tôi là Huyền Huyền, là...”

Lý Hồng Mai có chút hưng phấn, “Tôi sớm biết cậu gọi Huyền Huyền, ngày Nguyệt bác sĩ hôn cậu tôi đã biết.”

Huyền Huyền cứng đờ, khắc sâu cảm nhận một sự thật: bát quái truyền bá quả nhiên lấy tốc độ ánh sáng.

“Bọn tôi đuổi theo Tiêu bác sĩ hỏi thật lâu, anh ta mới chịu nói.”

Anh giỏi lắm Tiêu Xuân Hạ! Uống công tôi bảo Tiểu Khả sau này không cần quấy rầy anh! Huyền Huyền hận.

Lý Hồng Mai không chú ý thần tình cứng ngắc của Huyền Huyền, cô giờ điện thoại di động, nâng má say sưa nói: “Tiểu Lâm các cô ấy nói Nguyệt bác sĩ nhất định tình lộ nhấp nhô, thế nhưng tôi nghĩ sẽ không, hình ảnh Nguyệt bác sĩ ôm cậu rất ấm áp, hai người tiến hành tới bước nào? Có thể tiết lộ tí không?”

Huyền Huyền nhìn ảnh chụp mình nhắm mắt nằm trong lòng Nguyệt Vũ trên điện thoại di động, lại nhìn Lý Hồng Mai chờ đợi, giờ khắc này, cậu phi thường bội phục ý niệm chột phát của mình, xem, đây không phải cơ hội cứu lại danh dự.

“Đây là vừa chụp?”

“Rất có cảm giác đúng không?” Lý Hồng Mai như hiển vật quý hỏi.

Mắt Huyền Huyền chợt loé, cười không đáp, gõ cửa phòng Nguyệt Vũ, đẩy cửa vào.

Một khắc đóng lại, Huyền Huyền nghe Lý Hồng Mai kinh hô: “Thế nào không thấy, điện thoại mát này! Ảnh chụp bảo bối của tôi, vốn định cho đám người Tiểu Lâm xem...”

Huyền Huyền co rút khoé miệng, đôi khi vì đạt được mục đích, chọn dùng thủ đoạn phi thường là tất yếu.

Nguyệt Vũ ghé trên bàn ngủ.

Sóc chuột cuộn mình chôn bên cánh tay anh.

Nhìn đôi chủ nhân và sủng vật này, Huyền Huyền cười khẽ.

Lông đuôi bị đốt của sóc chuột đã mọc lại, thế nhưng chưa dài như trước, nhìn qua như bị người dùng kéo cắt.

Mắt Huyền Huyền lộ ánh sáng nghịch ngợm, vươn tay đè lại cái bụng phập phồng của sóc chuột.

Ấm áp, mềm mại, bóp thật đã!

Trong lúc ngủ mơ lơ tai sóc chuột động vài cái, vô thức rụt người về phía Nguyệt Vũ.

Huyền Huyền thấy ngộ, lại duỗi tay kéo đuôi sóc chuột.

Sóc chuột đại khái giận, giấu đuôi dưới bụng.

“Phốc xuy!” Huyền Huyền nhin không được nở nụ cười.

Cậu cười, giật tỉnh Nguyệt Vũ.

Huyền Huyền áy náy, “Đánh thức anh sao?”

“Tiểu Nguyệt? Cậu tới lúc nào?”

“Vừa nãy.”

Nguyệt Vũ ngáp.

“Đúng rồi, cậu không phải định tìm Tiêu Xuân Thu?”

“Không cần, anh ta tới thăm Tiểu Khả, tôi tiện đường nói luôn.”

Nguyệt Vũ lại ngáp một cái, nâng mắt nhìn Huyền Huyền nghiêng tức nhìn mình, không khỏi kinh ngạc, vươn tay sờ mặt, hồ nghi hỏi: “Mặt tôi dính gì sao?”

Huyền Huyền thoáng đỏ mặt, rủ mi.

“Không, chỉ là đột nhiên nghĩ anh đôi khi rất giống sóc chuột.”

“Tôi giống Tiểu Hoa?”

“Ừ, đều gốc hồ hồ, rất khả ái.”

Đối tán thường không phải tán thưởng của Huyền Huyền, Nguyệt Vũ dở khóc dở cười.

63. Quyển 3 - Chương 11

Gió từ khe cửa lén lộ nửa đầu, nghịch ngợm thổi bay rèm, ánh nắng màu vàng nhân cơ hội quấy phá, từng tia chiếu trên sàn nhà bằng gỗ.

Địa Cầu như một chiếc đồng hồ báo thức cổ xưa, tuân theo chuyển động hằng cổ, tia nắng bất tri bất giác thay đổi vị trí.

Tĩnh lặng sau giờ Ngọ, tựa hồ thời gian cũng chậm dần bước chân.

Huyền Huyền ôm sóc chuột nằm trên ghế sofa lật xem tạp chí y học, Nguyệt Vũ bên cạnh ôm chồng bệnh án nghiêm túc ghi chép.

Sóc chuột nhìn hai người an tĩnh đọc sách, xem bệnh án, nghĩ hơi buồn chán, lại nhìn ngón tay thon dài xinh đẹp của Huyền Huyền, tựa hồ rất ngon miệng, oai đầu chăm chăm một lúc, lao qua ôm ngón tay cậu gặm.

Trên ngón tay có thứ gì kéo lực chú ý của Huyền Huyền, cậu nheo mắt nhìn sóc chuột đem ngón tay mình làm đồ chơi.

Nhìn sóc chuột gặm đến hài lòng, Huyền Huyền nổi lên ý xấu, cậu buông tạp chí trong tay, dùng tay kia xoa chân sau sóc chuột.

Sóc chuột buồn chán mừng rỡ Huyền Huyền chơi với nó, nhả ra ngón tay gặm trong miệng, xoay người lao về phía tay kia của Huyền Huyền.

Huyền Huyền vui vẻ, cố ý nâng tay, không cho sóc chuột cắn.

Sóc chuột nhảy lên, bám lấy khuỷu tay Huyền Huyền.

Huyền Huyền phải, định vút sóc chuột xuống.

Sóc chuột dùng tứ chi quẩn cánh tay, cả người treo trên đó.

Huyền Huyền kéo nó xuống, gỡ bụng nó.

Sóc chuột dùng tứ chi đập đập tay Huyền Huyền, ý đồ chạy thoát ma trảo.

Huyền Huyền một tay đè lại sóc chuột, một tay bắt lấy đuôi quơ lên mũi nó.

Sóc chuột liên tiếp hất xì.

Huyền Huyền cười ha ha, gõ đầu sóc chuột, đắc ý nói: “Đầu hàng chưa?”

Sóc chuột bị khơi dậy hiếu thắng, thừa dịp Huyền Huyền phân thần, dùng tư thế có chút xấu xí thoát khỏi khống chế, theo cánh tay Huyền Huyền bò lên vai cậu, giơ móng vuốt nhỏ túm tóc Huyền Huyền.

Huyền Huyền nào dung nó thực hiện, thân thể bật xoay, sóc chuột trượt chân lăn xuống, nhanh như chớp lăn mấy vòng trên đất, phi thường không may đụng vào chân bàn, nhân mạo kim tinh.

Nhìn sóc chuột hừ hừ nửa ngày không dậy, Huyền Huyền nằm trên sô pha cười ngã.

Nguyệt Vũ đứng lúc đỡ lấy Huyền Huyền cười suýt lăn xuống sô pha, anh lần đầu thấy mặt trẻ con của Huyền Huyền, mắt hầu như không thể dời.

Sóc chuột ai oán quỳ rạp trên đất, tiểu nhân đắc chí!

Huyền Huyền cười đủ, bước qua ôm sóc chuột giả chết trên đất lên.

Huyền Huyền sờ đầu sóc chuột: “Thằng nhỏ đáng thương! Đụng ngất chưa?”

Nguyệt Vũ cười hỏi: “Chảy máu sao, cần tôi dùng kim may cho nó hai đường không?”

Sóc chuột hắc tuyến, đồ chủ nhân trọng sắc khinh “sủng”? Tôi thực sự nhìn lầm anh!

Huyền Huyền định trêu cợt sóc chuột, bỗng nhiên điện thoại di động reo.

“Ủy?”

“Người kia lại chạy tới cảnh cục báo án, cậu tới xem không?”

Huyền Huyền nhìn đồng hồ trên tay, suy nghĩ một chút: “Tôi lập tức tới.”

“Vậy tôi để đồng sự giữ cậu ta lại.”

“Cảm ơn!”

“Khó được cậu khách khí như vậy, chuyện lạ có thật!” Đầu kia điện thoại Tiêu Xuân Thu chế nhạo, “Cứ vậy đi, bye!”

“Bye!”

“Tiêu Xuân Thu?” Nguyệt Vũ hỏi.

“Ừ, tôi phải đi cảnh cục một chuyến, lát nữa anh giúp tôi đưa Tiểu Khả về.”

“Được. Cậu lái xe tôi đi đi.”

“Vậy anh và Tiểu Khả thế nào?”

Nguyệt Vũ cười giảo hoạt, “Có Tiêu Xuân Hạ.”

Huyền Huyền lặng im một chút, nở nụ cười.

Cậu bấn mũi sọc chuột, “Muốn đi theo sao?”

Sọc chuột quay đầu nhìn Nguyệt Vũ, dị thường quả quyết cấp tốc bỏ lên vai Huyền Huyền, vứt bỏ chủ nhân.

“Không lương tâm!” Nguyệt Vũ nói thâm.

...

64. Quyển 3 - Chương 12

Huyền Huyền xa xa đã thấy Tiêu Xuân Thu và Thượng Quan Hiên không biết tranh luận gì.

Cậu không khỏi buồn cười, thế nào mỗi lần gặp hai người luôn cãi nhau.

Xung quanh tựa hồ cúi đầu khổ công, thế nhưng Huyền Huyền thấy thế nào cũng nghĩ bọn họ vĩnh tai tuý thời chú ý “tình hình chiến đấu” mới nhất của hai người kia.

Đường Vân thấy Huyền Huyền, qua chào cậu.

“Lão đại và Tiêu tổ trưởng đang tiến hành tranh luận thường lệ, nhất thời nửa khắc sẽ không đình chiến, tạm thời để tôi chiêu đãi cậu, muốn uống nước lọc hay nước trái cây?”

“Nước trái cây? Có mùi gì?”

“Chỉ có một loại, nước chanh.” Đường Vân lên nhìn Thượng Quan Hiên đạm nhiên đứng nghe Tiêu Xuân Thu kháng nghị, nhỏ giọng bổ sung một câu: “Thức uống yêu thích của lão đại chúng tôi, bằng không, sẽ không xuất hiện ở đây, cậu chỉ có thể chọn uống nước lọc.”

Huyền Huyền có chút kinh ngạc, cậu liếc Thượng Quan Hiên như thiên niên băng sơn, muốn tìm ra dấu vết liên quan giữa người này và nước chanh.

Đường Vân hắc hắc hai tiếng, “Có phải không thể tin? Bí mật này là Tiêu tổ trưởng tuôn ra, khi nghe được, chúng tôi quả thực có thể dùng khiếp sợ hình dung...”

Bên kia Thượng Quan Hiên hữu ý vô ý liếc bên này, Đường Vân nhất thời đứng ngồi không yên, cười khan vài tiếng, ném một câu: “Tôi đi rót nước cho cậu.” Bỏ trốn mất dạng.

Huyền Huyền mỉm cười, ở đây quả thực thú vị như tưởng tượng, đáng tiếc chân Tiểu Khả bị thương, bằng không nhất định cao hứng thấy chỗ náo nhiệt này.

Nhận thấy hành động của Thượng Quan Hiên, Tiêu Xuân Thu cũng nhìn về phía bên này, anh vừa thấy Huyền Huyền, lập tức vứt bỏ Thượng Quan Hiên, lao tới.

Một khắc đó, Huyền Huyền thấy trong mắt Thượng Quan Hiên toát ra ánh sáng có tính địch ý.

Nghiền ngẫm cười, Huyền Huyền bình tĩnh đi về phía Tiêu Xuân Thu.

Huyền Huyền hảo hữu vươn tay, “Huyền Huyền, lần trước gặp một lần ở bệnh viện.”

“Thượng Quan Hiên.”

Tượng trưng nắm tay một cái, chưa kịp buông, Tiêu Xuân Thu một phát xoá sạch tay Thượng Quan Hiên, đối Huyền Huyền nói: “Không cần quen loại người bá đạo không nói lý này.”

Thượng Quan Hiên trên mặt không biểu tình, không phản bác, ưu nhã thu hồi tay.

“Cậu là đại sư thu phí đắt đỏ cậu ta thường động bên mép?”

“Không sai.” Huyền Huyền hào phóng thừa nhận.

“Thượng Quan Hiên, cậu thật nhiều chuyện!” Tiêu Xuân Thu tàn bạo trừng Thượng Quan Hiên.

“Lẽ nào cậu không nhiều chuyện? Cậu không nói, tôi thế nào biết cậu ta là tư sản.”

“Cậu, tôi—— tôi không chấp nhận với tiểu nhân như cậu! Huyền Huyền, cậu đừng nghe cậu ta!”

Huyền Huyền nghiêm túc nói: “Anh ta cũng không nói lung tung, tôi đích xác thu phí rất đắt.”

“Huyền Huyền, cậu thế nào cùng cậu ta——”

Thượng Quan Hiên nói: “Sau này thu đắt hơn, miễn cho cậu ta nhiều tiền ăn chơi dăng điểm.”

Tiêu Xuân Thu phát hỏa, “Thượng Quan Hiên! Cậu nói ai ăn chơi dăng điểm? Cậu nghĩ tôi là cậu sao? Cậu nghĩ tôi không biết mấy bình nước chanh trong phòng làm việc của cậu từ đâu ra? Không phải cậu câu tam đáp tứ về!”

“Nga!” Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

Bàn dân vốn định nghị luận, thế nhưng bị ánh mắt băng lãnh của Thượng Quan Hiên đảo qua, lập tức cúi đầu, không dám hé răng.

“Đó là tôi mua cho cậu.”

“Úc!” Mọi người kinh dị.

“Cậu lừa ai?”

“Lừa cậu.”

Huyền Huyền nhìn bàn dân chờ mong xem kịch, cuối cùng có chút lương tâm, đúng lúc ngăn lại Tiêu Xuân Thu, “Anh ta rõ ràng giỡn anh, anh thế nào nhảy vào?”

Tiêu Xuân Thu cảnh giác, nhìn bốn phía gục đầu làm bộ bận rộn, lại nhìn Thượng Quan Hiên mắt hiện tiểu ý khả nghi, ghen nửa ngày, nửa chữ không nói nên lời, túm Huyền Huyền nổi giận dùng dùng bỏ đi.

65. Quyển 3 - Chương 13

“Anh đời trước có thù với Thượng Quan Hiên sao? Thế nào mỗi lần gặp đều thấy hai người khắc khẩu?” Huyền Huyền buồn cười hỏi.

Tiêu Xuân Thu liếc trắng, “Đâu ra mỗi lần? Cậu chỉ gặp hai lần?”

“Anh lừa ai? Nhìn phản ứng những người kia chỉ biết hai người khẳng định ba ngày cãi nhỏ, năm ngày cãi lớn.”

Tiêu Xuân Thu nhất thời đỏ mặt, có chút chật vật.

“Tôi không nghĩ bị người chê cười, thế nhưng cậu xem giọng điệu cậu ta, rõ ràng là tìm cãi.”

“Một cây làm chẳng nên non.”

“Thấy cậu ta, tôi nhìn không được cho cậu ta một bạt tai.”

Huyền Huyền bật cười.

“Thích hợp khắc khẩu coi như cách sống khỏe mạnh.” Tiêu Xuân Thu vì mình tìm lý do.

“Nhưng các anh đã qua cái tuổi đó.”

“Cậu là tới giỡn tôi sao?” Tiêu Xuân Thu tức giận nói.

Huyền Huyền nhún vai, “Là hai người rất buồn cười. Đúng rồi, nước chanh kia thật là anh uống? Thế nào vừa nãy Đường Vân nói với tôi Thượng Quan Hiên thích uống?”

Tiêu Xuân Thu vẻ mặt bất đắc dĩ, “Cậu lúc nào bát quái buồn chán như vậy?”

“Người đều có lòng hiếu kỳ.”

“Tên kia tuy cả ngày mặt lạnh, đáng tiếc hết lần này tới lần khác có kẻ thích, mỗi ngày tặng nước chanh, cậu ta không uống, căn cứ tôn chỉ bảo vệ môi trường không nên lãng phí, tôi cố giúp cậu ta. Cũng không biết là gã thần kinh không bình thường nào chơi, cứ nhiên tặng Lãnh Diện Hồ nước chanh? Theo tôi thấy, tặng thùng băng mới chuẩn xác.”

Huyền Huyền cảm thấy hứng thú, nhin không được hỏi: “Thật là mỗi ngày đều tặng?”

“Ừ, mưa gió không đổi, không nhiều không ít, mỗi ngày ba bình, có hai bình là của tôi.”

“Thượng Quan Hiên không đối biểu thị bất luận ý kiến gì?”

“Không.”

“Nước chanh này anh ta uống?”

“Rất ít, cậu ta tựa hồ không thích uống các loại nước trái cây, chỉ là đôi khi thấy tôi uống sẽ giành với tôi.”

“Giành với anh?”

Huyền Huyền rất khó tưởng tượng Thượng Quan Hiên sẽ làm ra chuyện ấu trĩ như vậy.

“Chính cậu ta không uống, mỗi ngày nhận rồi đẩy cho tôi, thế nhưng lúc tôi uống, cậu ta lại nhỏ mọn, giành với tôi. Điển hình quỷ hẹp hòi giả vờ trang nhã!”

Tiêu Xuân Thu oán giận Thượng Quan Hiên rất sâu, khó được có người bộc lộ, triệt để dùng đòn phun sạch.

Nghe xong, Huyền Huyền bỗng nhiên nở nụ cười.

Thấy Huyền Huyền cười đến cổ quái, Tiêu Xuân Thu nghi hoặc, “Cậu cười gì?”

“Không, chỉ là bỗng nhiên nghĩ kỳ thực Thượng Quan Hiên đối anh không sai.”

Tiêu Xuân Thu dừng lại, nhú mày suy nghĩ một chút, “Hoàn hảo.”

Huyền Huyền ngoài ý muốn, “Còn nghĩ anh sẽ nói rất kém cỏi.”

“Cậu ta đối tôi không tính kém, không cần mắng cậu ta.” Tiêu Xuân Thu thành thực nói.

“Anh khiến ấn tượng tôi dành cho anh có chút thay đổi.” Huyền Huyền cười nói.

“Cậu nói vậy, lẽ nào ấn tượng của tôi lúc trước rất kém cỏi?”

“Không phải, chỉ là giờ mới phát hiện anh kỳ thực rất đáng yêu.”

Tiêu Xuân Thu dở khóc dở cười, “Tôi nói cậu có phải nhìn quen sóc chuột của Nguyệt Vũ, ai cũng thấy đáng yêu.”

“Có thể.”

...

Diệp Tử Tiểu rất bất an, Dương Ngữ Cầm đã nửa tháng không tin tức.

Anh tới cảnh cục xin giúp đỡ, thế nhưng cảnh sát điều tra xong nói không khả nghi.

Không sai, Dương Ngữ Cầm có xin nghỉ với công ty, thế nhưng...

Diệp Tử Tiểu nói không rõ thế nhưng gì, anh chỉ biết Dương Ngữ Cầm không phải xin nghỉ đi khám bệnh, cô là mất tích...

Nhìn cảnh sát không kiên nhẫn ghi chép trước mặt, Diệp Tử Tiểu cũng không nhịn được, anh ngữ khí cực kém nói: “Tôi nói rất nhiều lần, Ngữ Cầm mất tích.”

“Tiên sinh, chúng tôi làm việc là cần chú ý——”

“Tôi biết! Tôi biết! Cảnh sát các anh luôn nói những lời sáo rỗng không thực tế, chứng cứ, chứng cứ, nếu mỗi một việc các anh đều cần chứng cứ mới hành động, người đã sớm chết, thậm chí đi đầu thai lại!”

Cảnh sát nhịn không được, kiểm tính nói: “Tiên sinh, chúng tôi đã điều tra, không có dấu hiệu biểu hiện người bạn của anh mất tích.”

“Tốt, vậy anh nói cho tôi biết, Ngữ Cầm đi đâu?” Diệp Tử Tiểu chất vấn.

“Tiên sinh, thành phố nhiều người như vậy, chúng tôi không thể biết hành tung mỗi người.”

“Các anh đã không thể nói ra hành tung của Ngũ Cầm, vậy không phải chứng minh cô ấy mất tích?”

Đối mặt Diệp Tử Tiểu không nói lý, tính nhẫn nại của cảnh sát hoàn toàn biến mất, đang định phát tác, bỗng nhiên vai bị vỗ.

“Tiêu tổ trưởng?”

66. Quyển 3 - Chương 14

Diệp Tử Tiểu nghi hoặc bất định nhìn hai người trước mắt, cảnh sát vừa nãy gọi một trong hai người là tổ trưởng, tổ trưởng xem như chức vị tương đương cao, lẽ nào vấn đề của anh đã được coi trọng?

“Các anh tin tôi đi, Ngũ Cầm thật sự mất tích.” Diệp Tử Tiểu sốt ruột nói.

Huyền Huyền và Tiêu Xuân Thu nhìn nhau, Huyền Huyền hỏi: “Ngũ Cầm là ai của anh? Tên đầy đủ gọi là gì?”

“Dương Ngũ Cầm, chúng tôi là đồng sự.”

“Chúng tôi tra qua, Dương Ngũ Cầm xin nghỉ bệnh một tháng.”

“Cô ấy là xin nghỉ bệnh một tháng, thế nhưng tôi biết đó không phải cô ấy xin.”

Tiêu Xuân Thu lật xem hồ sơ vừa đưa, “Giấy xin nghỉ không phải chính tay Dương Ngũ Cầm viết sao, đồng sự chúng tôi tìm người thẩm tra đối chiếu bút tích, không phát hiện giả tạo.”

Huyền Huyền hỏi: “Anh vì sao nói Dương Ngũ Cầm mất tích? Có thể cho chúng tôi một lý do sao?”

Diệp Tử Tiểu mím chặt môi, cúi đầu không nói.

“Diệp tiên sinh, anh không nói lý do của anh, chúng tôi cho dù muốn giúp, cũng giúp không được, tạm thời coi như Dương Ngũ Cầm mất tích, nếu anh không cung cấp đầu mối, theo thời gian trôi qua, nguy hiểm của cô ấy càng tăng, anh đã khẳng định cô ấy mất tích, chắc chắn thập phần quan tâm cô ấy, anh sớm nói ra nguyên nhân, chúng tôi có thể miễn đi lòng vòng, từ mặt nào đó mà nói, nguy hiểm của cô ấy càng giảm.” Huyền Huyền nghiêm túc.

Tiêu Xuân Thu bên cạnh có chút bối phục, nhìn không ra bình thường không thích nói Huyền Huyền biết ăn nói như vậy.

Thần tình trên mặt Diệp Tử Tiểu bắt đầu dao động, lại trầm mặc một hồi, nói: “Tôi đang theo đuổi Ngũ Cầm.”

Một câu thành linh, khiến Huyền Huyền và Tiêu Xuân Thu có chút sững sờ.

Diệp Tử Tiểu nói tiếp: “Tôi và Ngũ Cầm khi bé là hàng xóm, rất sớm quen nhau, bắt quá, vì công tác biến động, tôi theo cha mẹ rời đi, mấy tháng trước, tôi vào công ty công tác, chúng tôi coi như có duyên, gặp lại, tuy qua hơn mười năm, thế nhưng tôi liếc mắt đã nhận ra, cô ấy vẫn không thay đổi, vẫn cho tôi cảm giác hiền lương dịu dàng, là người vợ lý tưởng của tôi, nếu xuất hiện người khiến mình tâm động, tôi tự nhiên không buông tha, phải biết, gặp một người thích hợp với mình rất khó, đôi khi khuynh tất cả đời cũng không gặp được. Tôi thẳng thắn nói ra cảm giác của mình với cô ấy, hy vọng cô ấy có thể làm bạn gái tôi, cô ấy nói sẽ suy nghĩ, hai ngày sau cho tôi câu trả lời. Ngày đó tan tầm tôi đi tìm, cô ấy lại có việc gấp, tựa hồ không nhớ được. Tôi nghĩ cô ấy bận gì, định ngày mai hỏi, thế nhưng ngày thứ hai cô ấy đã xin nghỉ.”

Tiêu Xuân Thu ngắt lời: “Thứ tôi đường đột, có phải cô ấy lo lắng xong, không muốn làm bạn gái anh, cũng cũng không muốn anh thương tâm, cho nên cố ý né tránh.”

Diệp Tử Tiểu lắc đầu, “Chúng tôi đã nói, nếu không thể làm người yêu, vẫn sẽ làm bạn.”

“Rất nhiều lúc người yêu làm không được bạn cũng làm không xong.”

“Cho dù cô ấy không muốn làm bạn, cũng không cần né tránh, còn xin nghỉ bệnh một tháng, anh nghĩ hợp lý sao?”

Xác thực không hợp lý. Tiêu Xuân Thu trầm ngâm.

“Vậy anh vì sao không tin là cô ấy xin nghỉ bệnh?” Huyền Huyền hỏi.

“Tôi buổi sáng trò chuyện với cô ấy, không giống bị bệnh.”

“Có thể đột phát?”

“Được, tôi không bài trừ đột phát, thế nhưng không ai biết cô ấy đi bệnh viện nào? Còn có, tôi căn bản không liên lạc được với cô ấy, tôi cố ý đi bộ nhân sự tìm địa chỉ gia đình, tới cửa báo phỏng, thế nhưng cha mẹ cô ấy nói không có tin tức, rất không bình thường. Dù cô ấy đột phát muốn ra ngoài giải sầu, cũng không cần không nghe điện thoại, thậm chí không nạp tiền?”

Huyền Huyền ánh mắt chợt loé: “Không nạp tiền?”

“Tôi gọi cho cô ấy đều nói hết tiền.”

Huyền Huyền nhớ kỹ, điện thoại di động của Trương Tiệp cũng hết tiền, hai người này có liên quan sao?

67. Quyển 3 - Chương 15

“Diệp tiên sinh, anh đêm đó gọi cho Dương Ngữ Cầm? Có phải đã biểu hiện hết tiền?”

”Không, đêm đó tôi gọi cho Ngữ Cầm, cô ấy vẫn nghe điện thoại, khi đó tôi nghe giọng cô ấy rất hưng phấn, tôi định hỏi cô ấy kết quả suy nghĩ, cô ấy lại nói có việc, chút nữa sẽ gọi lại cho tôi.

Thăng tới hừng đông một giờ sáng, cô ấy cũng không gọi lại, tôi có chút lo lắng, tuy đã muộn, tôi vẫn gọi qua, điện thoại bận, tôi tận hai giờ mới ngủ, trong thời gian đó, tôi gọi năm lần, đều biểu hiện bận, tôi để lại tin nhắn, nói chờ điện thoại cô ấy, khi ngủ tôi vẫn mở điện thoại, thế nhưng không đợi được, thậm chí không có tin tức, ngày thứ hai về công ty công tác, mới biết cô ấy xin nghỉ bệnh, tôi lại gọi, thì biểu hiện hết tiền.”

Huyền Huyền tiếp nhận hồ sơ từ tay Tiêu Xuân Thu, rất nhanh xem qua.

Căn cứ điều tra, giấy xin nghỉ của Dương Ngữ Cầm là tự tay viết, khoa giám chứng xác định, xác thực là bút tích của Dương Ngữ Cầm, cũng vì điểm này, cảnh sát nghi khả năng Dương Ngữ Cầm mất tích không lớn, cho nên không đặc biệt quan tâm.

Huyền Huyền chăm chăm giấy xin nghỉ suy tư một lát, hỏi: “Diệp tiên sinh, công ty các anh xin nghỉ có quy định cách thức không?”

“Hẳn là có, bình thường chúng tôi xin nghỉ đều hỏi bộ nhân sự lấy một tờ đơn xin nghỉ.”

Huyền Huyền đẩy giấy xin nghỉ trong tay tới trước mặt Diệp Tử Tiểu, “Tờ giấy báo bệnh này của Dương Ngữ Cầm là dùng cách thức của các anh sao?”

Diệp Tử Tiểu lắc đầu.

“Vậy giấy xin nghỉ của Dương Ngữ Cầm là tự cầm tới công ty hay gọi người giúp mang tới?”

“Hẳn là sáng hôm đó cô ấy cầm tới.”

“Hẳn là?”

“Tôi hỏi qua, giấy báo bệnh là đặt trên bàn chủ quản phòng cô ấy, chủ quản nói trước khi tới, giấy báo bệnh đã đặt ở đó, tôi cũng hỏi đồng sự phòng Ngữ Cầm, các cô ấy đều nói sáng hôm đó không gặp Ngữ Cầm, cho nên tôi nghĩ hẳn là cô ấy để giấy xin nghỉ trên bàn chủ quản.”

Nghe xong, Tiêu Xuân Thu cũng hiểu vụ này có chút huyền, anh hỏi: “Công ty các anh có ca-mê-ra không?”

“Có, bắt quá, nếu anh muốn xem ghi hình sáng hôm đó, tôi có thể nói không cần.”

“Vì sao?”

“Tôi đã xem ghi hình tối hôm đó và sáng ngày thứ hai, Ngữ Cầm ngày đó tan tầm xong rời đi, ngày thứ hai không xuất hiện trong phạm vi ca-mê-ra.”

Tiêu Xuân Thu không khỏi nhìn lại Diệp Tử Tiểu, người này xem ra thực sự rất quan tâm Dương Ngữ Cầm, bằng không sẽ không tốn nhiều thời gian và tinh lực đi thăm dò những thứ này.

“Phạm vi ca-mê-ra?”

“Chỗ công ty chúng tôi là building thương vụ, thang máy và hàng lang đều gắn ca-mê-ra, tôi không thấy Ngữ Cầm xuất hiện.”

“Nói vậy, sáng hôm sau Dương Ngữ Cầm không về công ty.”

“Vậy giấy báo bệnh xuất hiện giải thích thế nào?”

Tiêu Xuân Thu đáp không ra.

Huyền Huyền hỏi: “Anh vừa nói hàng lang gắn ca-mê-ra, ngoài cửa chính công ty các anh có ca-mê-ra không?”

“Có, ghi hình tôi đều xem, ngoại trừ đồng sự công ty chúng tôi ra vào, không có nhân vật khả nghi.”

“Anh điều tra rất chi tiết.”

“Tôi chỉ muốn biết Ngữ Cầm đi đâu.”

Huyền Huyền hỏi tường sự việc Trương Tiệp và Dương Ngữ Cầm mất tích từ đầu đến đuôi, không có manh mối, cậu dùng ánh mắt hỏi Tiêu Xuân Thu.

Tiêu Xuân Thu lắc đầu, nói với Diệp Tử Tiểu: “Diệp tiên sinh anh về trước đi, vị này chúng tôi sẽ theo dõi.”

Diệp Tử Tiểu bất động, anh chăm chăm Tiêu Xuân Thu một lát, “Các anh là nghiêm túc theo dõi, hay chỉ có lệ?”

“Tôi sẽ tự mình vào việc, anh yên tâm.” Tiêu Xuân Thu hứa hẹn nói.

Diệp Tử Tiểu lúc này mới an tâm, nửa tháng lo lắng, nôn nóng dần giảm bớt.

Buông lỏng mình, uể oải không thể ức nổi lên trên mặt, Diệp Tử Tiểu thấp giọng nói: “Cảm ơn, cảm ơn anh tin tôi.”

“Anh không cần lo lắng, tôi tin bạn anh sẽ không sao.” Tiêu Xuân Thu an ủi nói.

Diệp Tử Tiểu lắc đầu, cười khổ.

...

Sau khi Diệp Tử Tiểu rời đi, cảnh sát Tiểu Thường vừa nãy giúp Diệp Tử Tiểu ghi chép chạy lại.

“Tiêu tổ trưởng, anh thế nào đột nhiên hứng thú với vụ mất tích này? Diệp Tử Tiểu tới cảnh cục nhiều lần, đều trực tiếp tìm sếp bọn tôi, sếp bị anh ta phiền, cố ý phái tôi và Vạn Niên Thanh điều tra, thế nhưng không tra ra gì, phỏng chừng Dương Ngữ Cầm khả năng thật xin nghỉ bệnh.”

“Các cậu không cảm thấy Dương Ngữ Cầm xin nghỉ có chút không hợp lẽ thường?”

“Là khả nghi, thế nhưng vụ này hoàn toàn không có manh mối, không thể nào hạ thủ.” Tiểu Thường nhut chí.

Đích xác, vụ này như đom đóm trong đêm đen, có lúc thấy huỳnh quang tùy thời sẽ tắt, thế nhưng nháy mắt, gì cũng không rõ, không thấu.

Tiêu Xuân Thu giơ hồ sơ trong tay, hỏi: “Hồ sơ này cho tôi mượn dùng, được không?”

“Được.”

“Cảm ơn, tôi đi trước.”

Chờ không thấy bóng Tiêu Xuân Thu, Tiểu Thường đột nhiên nghĩ mình hình như bị xem nhẹ, vừa nảy hỏi Tiêu Xuân Thu thế nào đột nhiên hứng thú với vụ này, anh ta không trả lời.

Tiểu Thường hận, người Lãnh Diện Hồ dẫn, quả nhiên đều giả hoạt!

68. Quyển 3 - Chương 16

“Cậu nói, giấy xin nghỉ của Dương Ngữ Cầm là ai cầm tới?”

“Ca-mê-ra chỉ có thể quay người thường, đối quỷ hồn và kẻ có đạo hạnh chỉ như hình đồng hư thiết, rất khó xác định là ai cầm giấy xin nghỉ.”

“Không thể dùng lễ thường suy đoán, vậy chẳng phải càng vướng tay vướng chân?” Tiêu Xuân Thu thở dài.

Huyền Huyền gật đầu, “Ngày mai rảnh không? Tôi định đi chỗ công tác của Dương Ngữ Cầm, thân phận của anh tương đối dễ làm việc.”

Tiêu Xuân Thu suy nghĩ một chút, “Được, lúc nào?”

“Mười giờ sáng mai.”

“Cậu có thể dậy sao? Bình thường không phải giờ này mới rời giường?”

“Tôi hiện tại mỗi ngày tám giờ dậy.”

Tiêu Xuân Thu rất kinh ngạc, “Ai lợi hại vậy? Có thể đem trị bệnh nướng của cậu?”

Bên tai Huyền Huyền có chút đỏ, “Tự tôi.”

“Cậu?” Tiêu Xuân Thu lắc đầu, “Không tin!”

“Tôi quản anh tin không, tôi đi.”

“Cậu chợt dạ.” Tiêu Xuân Thu như phát hiện đại lục mới, cười ha ha.

Huyền Huyền phát tay áo, không nói, xoay người rời đi.

Quen Huyền Huyền hai năm, Tiêu Xuân Thu lần đầu thấy cậu thẹn quá hoá giận, anh vẫn bị Huyền Huyền chèn ép, khó được có cơ hội pha trò, trêu chọc Huyền Huyền, thế nào chịu cười ba tiếng bỏ qua, không biểu đạt chút tâm tình tiểu nô lệ trường kỳ đọng lại sao được?

Tiêu Xuân Thu không về phòng làm việc, mà ôm hồ sơ Dương Ngữ Cầm đuổi theo.

...

Huyền Huyền mở cửa, mặt không biểu tình nhìn Tiêu Xuân Thu cười như xuân hoa xán lạn cực kỳ chói mắt phía sau.

“Anh cười đủ chưa? Cẩn thận rách cằm.”

Tiêu Xuân Thu tâm tình tốt, tuyệt không tính toán miệng độc của Huyền Huyền, cố chen vào.

Thấy Tiêu Xuân Hạ ngồi trên sofa gọt táo, Tiêu Xuân Thu ngẩn ra, “Anh, anh thế nào ở đây?”

“Anh vừa đưa Tiểu Khả về, em thế nào tới?”

“Em——” Cảm nhận uy hiếp vô thanh phía sau của Huyền Huyền, Tiêu Xuân Thu lau mồ hôi, “Em có vài việc muốn thảo luận với Huyền Huyền.”

Liếc nhìn phòng khách, không thấy Nguyệt Vũ, Huyền Huyền hỏi Huyền Diệu Khả: “Nguyệt Vũ đâu? Không về với hai người sao?”

“Trong bếp nấu cơm.”

Huyền Huyền trượt chân, xoay người, hoài nghi mình nghe lầm, “Anh ta? Nấu cơm?”

Huyền Diệu Khả gật đầu, “Tiểu Hạ không biết nấu cơm, em cũng không, mà bọn em đều đói bụng, vì vậy anh ta phải nấu.”

Huyền Huyền nhăn mày, “Anh ta biết nấu?”

Huyền Diệu Khả trừng mắt, “Anh ta chưa nói không biết, vào đó một lúc, không nghe tiếng lạ, cho nên hẳn ứng phó được.”

Huyền Huyền không nói gì thêm, bước nhanh tới nhà bếp.

Tiêu Xuân Thu vừa ngồi xuống cạnh Tiêu Xuân Hạ, vừa vươn dài cổ về phía nhà bếp, “Nguyệt Vũ thấy thế nào cũng giống loại quân tử viễn ly bào trù, thứ cậu ta nấu mọi người dám ăn?”

Huyền Diệu Khả nói: “Bọn em không trông cậy anh ta có thể nấu ra thứ gì mỹ vị, cho nên không dự định ăn.”

Tiêu Xuân Thu kinh ngạc, “Vậy hai người vì sao bắt cậu ta đi nấu?”

“Không, thuần túy là muốn biết một người nhìn qua không biết nấu cơm sẽ nháo ra chê cười gì.” Tiêu Xuân Hạ cười nói.

Tiêu Xuân Thu nhìn Tiêu Xuân Hạ cười hả hê, trố mắt không thôi.

Anh vươn tay nắm cằm Tiêu Xuân Hạ, tỉ mỉ quan sát một phen, kỳ quái nói: “Là vỏ ngoài của anh không sai, thế nhưng vì sao nghĩ linh hồn không giống?”

Tiêu Xuân Hạ hất rớt tay anh, “Anh từ trong ra ngoài đều là anh em?”

“Anh, anh chừng nào trở nên xấu xa như vậy? Cư nhiên chờ xem Nguyệt Vũ chê cười?”

Tiêu Xuân Hạ từ lỗ mũi hừ một tiếng, “Em dám nói em không muốn xem Nguyệt Vũ chê cười?”

Tiêu Xuân Thu ghen lời.

“Chó chê mèo lắm lông.”

Lúc này, từ nhà bếp truyền tiếng kinh hô của Huyền Huyền: “Trời ơi, anh đang nấu cái gì?”

69. Quyển 3 - Chương 17

Tiêu Xuân Thu chạy ào vào nhà bếp, Tiêu Xuân Hạ vì đỡ Huyền Diệu Khả, chậm hơn.

Vừa tới gần, lập tức nghe thấy mùi hương kỳ dị.

Không thể nói rõ mùi gì, nghe có cảm giác thoải mái, phẳng phất giật lại ký ức màu sắc xưa cũ, lại phẳng phất không ngừng hoà tan thời gian hôm nay, lại như thương mang không biết rời xa tương lai.

Chỉ tính khẩu vị, sẽ khiến người nghĩ là nhân gian mỹ vị, thế nhưng khi thấy thành phẩm, Tiêu Xuân Thu lập tức tan thành mây khói, khoé miệng co rút, sững sờ một chữ không nhổ ra được.

Một nồi cháo lớn đủ mọi màu sắc sôi trào, cuộn cuộn, vui vẻ nổ bong bóng.

Nguyệt Vũ như hải tử làm sai chuyện co quắp đứng bên, Huyền Huyền một hồi trừng màu sắc quỷ dị trong nồi, một hồi trừng Nguyệt Vũ.

“Nấu gì vậy? Thơm quá—— đây là gì?!”

Huyền Diệu Khả và Tiêu Xuân Hạ rớt mắt, giật mình nhìn vật chất trong nồi.

Nguyệt Vũ lén nhìn Huyền Huyền, nhỏ giọng nói: “Cháo cầu vòng.”

“Cháo cầu vòng?”

Đám người Tiêu Xuân Thu lần đầu nghe có loại cháo tên này.

Tiêu Xuân Hạ nuốt nước miếng, nhìn chỗ cháo màu đỏ, màu đen, màu lục, màu vàng, màu tím hỗn tạp, đồ dẫn hỏi: “Cầu vòng hình như không có màu đen?”

“Cầu vòng ban đêm.” Nguyệt Vũ đặc biệt nghiêm túc trả lời.

Cơ thịt trên mặt đám người Tiêu Xuân Thu co giật, không biết biểu tình gì.

Huyền Huyền hít sâu một hơi, lãnh tĩnh hỏi: “Anh bỏ gì vào? Thế nào màu sắc phong phú như vậy?”

“Cà chua, khoai tây, đậu xanh, cà trái, bột vừng, hồi hồn hương.” Nguyệt Vũ thành thật cung khai.

Huyền Huyền lại hít sâu một hơi, “Anh thế nào nghĩ tới nấu cái này?”

Nguyệt Vũ rất nhanh liếc xem Huyền Huyền giận không, thành thật nói: “Khi bé bà ngoại nấu cho tôi ăn một lần, vì ấn tượng khác sâu, cho nên nấu.”

“Hồi hồn hương là bà ngoại anh để lại?” Huyền Huyền lại hỏi.

“Đúng vậy, cậu thế nào biết?” Nguyệt Vũ kinh ngạc.

Huyền Huyền thật sâu nhìn anh một cái, đỡ trán, thở dài.

Huyền Diệu Khả cố sức ngửi, “Tuy màu sắc kinh khủng, thế nhưng càng ngửi càng thơm, anh, có thể ăn sao?”

Nguyệt Vũ nhìn thần sắc Huyền Huyền muốn trách cứ lại không đành lòng, cẩn thận hỏi: “Thứ này không thể ăn sao? Thế nhưng tôi khi bé từng ăn một lần?”

“Bà ngoại anh là người thế nào?” Huyền Huyền đột nhiên hỏi.

Mọi người hồ đồ, không biết Huyền Huyền vì sao hỏi vấn đề này.

Đám người Tiêu Xuân Thu dùng ánh mắt vây quanh Nguyệt Vũ.

“Linh môi.”

Linh môi?

Anh em Tiêu gia lập tức hiện lên hình ảnh một lão thái bà đầu đầy tóc bạc, vẻ mặt nhăn nhú, hốc mắt lõm sâu lộ ra tinh quang, ngón tay như cành khô.

Huyền Huyền xoay người tắt bếp, rút giẻ lau, bưng nồi cháo đi.

Mọi người mặc danh kỳ diệu, nhìn Huyền Huyền bưng nồi đi về phía cửa chính.

“Tiểu Nguyệt, cậu muốn đi đâu?” Nguyệt Vũ lúng túng hỏi.

“Xử lý thứ này, đừng theo.”

“Tôi mở cửa cho cậu.”

“Không cần.”

“Tháp!” một tiếng, khoá trên cửa mở, Huyền Huyền bưng nồi ra ngoài.

Tiêu Xuân Thu ngoáy lỗ tai, không xác định hỏi Tiêu Xuân Hạ, “Anh, vừa nãy Huyền Huyền nói đi xử lý nồi cháo?”

“Ừ.”

“Thế nhưng, trực tiếp đổ vào bồn cầu không phải được rồi, cậu ta bưng nồi cháo ra ngoài? Không phiền sao?”

Chớp mũi chảy xuống mồ hôi hột, Tiêu Xuân Hạ không được tự nhiên nói: “Có thể là Huyền Huyền nhất thời nào chập mạch. Ha hả...”

Tuy hình như không khả năng.

Huyền Diệu Khả cầm tạp chí cố sức gõ đầu Nguyệt Vũ, trừng mắt, “Anh rốt cuộc nấu cái gì?”

Anh em Tiêu gia nhất trí quay đầu nhìn Nguyệt Vũ.

Nguyệt Vũ vô tội nhìn lại, anh cũng không biết?

70. Quyển 3 - Chương 18

Huyền Huyền tay không trở về, Tiêu Xuân Thu đôi người xoay a tròn, thử thăm dò hỏi: “Cậu ném luôn nồi?”

“Đồ người chết dùng, anh muốn sao?” Huyền Huyền tức giận nói.

“Đồ người chết dùng?”

Mọi người trong mắt đều là dấu chấm hỏi.

Huyền Diệu Khả nhin không được hỏi: “Anh, nồi cháo đó có vấn đề?”

“Đó là nấu cho quý ăn, mọi người muốn ăn sao?”

Ba người Tiêu Xuân Thu run lên, rất ăn ý dùng ánh mắt dị dạng nhìn Nguyệt Vũ.

Nguyệt Vũ bị bọn họ nhìn sợ, nhỏ giọng biện bạch: “Tôi khi bé đích xác từng ăn, bà ngoại sẽ không hại tôi.”

Tiêu Xuân Hạ suy nghĩ một chút, không giải thích hỏi: “Cà chua, khoai tây, đậu xanh, cà trái, bột vừng nấu chung với nhau hẳn không sao?”

“Anh, anh đã quên một thứ, hồi hồn hương. Hơn nữa, ngấm lại, màu của cháo không đúng, cà chua, khoai tây, đậu xanh, cà trái, bột vừng nấu chung với nhau, màu có thể nào phân rõ? Dựa theo lẽ thường, nhiều ít sẽ trộn lẫn, thế nhưng nồi cháo vừa này không có.”

Tiêu Xuân Thu nói xong, Huyền Diệu Khả, Tiêu Xuân Hạ nghĩ tới vấn đề này, đích xác không bình thường.

“Hồi hồn hương của cậu là thứ gì?” Anh em Tiêu gia nhất trí hỏi Nguyệt Vũ.

“Không biết, bà ngoại tôi để lại.”

Anh em Tiêu gia quay đầu tìm Huyền Huyền duy nhất biết đáp án, lại phát hiện Huyền Huyền không thấy.

“Huyền Huyền đâu?” Tiêu Xuân Thu hỏi Huyền Diệu Khả ngồi trên sofa sửa móng tay.

“Nhà bếp, nấu cơm.”

Tiêu Xuân Thu định chạy đi hỏi, Huyền Diệu Khả không mặn không nhạt nói: “Đừng nói em không nhắc anh, anh em đang đói bụng, anh tốt nhất không nên quấy rầy anh ấy, bằng không, bảo chứng thưởng anh một cái muối.”

Tiêu Xuân Thu trượt chân, một lát, anh nói: “Nguyệt Vũ đi nhà bếp.”

“Anh ta và anh không cùng trình độ.”

Tiêu Xuân Thu hoang mang, “Có ý gì?”

“Ý trên mặt chữ.”

Tiêu Xuân Thu nhìn Huyền Diệu Khả cúi đầu dùng kiềm cắt móng tay không định nói rõ, ngược như mèo quào, hỏi Tiêu Xuân Hạ, “Anh, anh biết ý gì không?”

Suy nghĩ một chút, Tiêu Xuân Hạ nói: “Huyền Huyền dễ dàng tha thứ Nguyệt Vũ, nhưng không dễ dàng tha thứ em.”

...

Huyền Huyền nhìn thoáng Nguyệt Vũ đứng ở cửa bếp, không nói.

Nguyệt Vũ lết tới, tự giác cầm rau xanh để cạnh, rửa rau.

Yên tĩnh một hồi, Nguyệt Vũ nói: “Bà ngoại sẽ không hại tôi.”

“Bà ngoại anh không nói cho anh cách dùng hồi hồn hương sao?”

“Tôi không kịp gặp nhìn bà lần cuối. Thế nhưng, tôi khi bé đã từng ăn món cháo đó, cậu vừa nãy nói đó là cháo cho quý ăn, tôi lại không phải quý?”

“Lúc đó có phải có Quý lễ?”

“A?”

“Tôi nói khi anh ăn món cháo đó có phải có Quý lễ?”

“Hình như có, tôi khi đó rất bé, nhớ không rõ.”

“Hồi hồn hương, nếu quên đường về, có thể dẫn anh đi một đoạn, tôi nghĩ bà ngoại anh nhất định là người cực kỳ thiện lương, bằng không sẽ không nấu loại cháo này dẫn đường cho quý. Cháo anh ăn, tôi nghĩ không bỏ hồi hồn hương, có lẽ khi ăn, anh nghe thấy mùi hồi hồn hương.”

“Hồi hồn hương người không thể ăn sao?” Nguyệt Vũ hiếu kỳ hỏi.

“Không phải không thể, chỉ là bị quý quán thân.”

Nguyệt Vũ lạnh run, “May cậu về sớm, nồi cháo đó cậu xử lý thế nào?”

“Khó được anh nấu, vậy làm một lần đại thiện nhân, đưa người ta ăn.”

“Người ta là chỉ quý sao?” Nguyệt Vũ cầu chứng.

Huyền Huyền liếc trắng, “Biết rõ còn hỏi.”

...

Tiêu Xuân Hạ nhìn Tiêu Xuân Thu từ nhà bếp lui về, sắc mặt không thể nào tốt, quan tâm hỏi: “Thế nào? Em nghe trộm được chuyện gì kinh khủng? Hồi hồn hương là gì?”

Tiêu Xuân Thu không trả lời, chăm chăm Tiêu Xuân Hạ một hồi, đột nhiên chán nản nói: “Anh, rất không công bằng!”

Tiêu Xuân Hạ không hiểu ra sao. “Cái gì không công bằng?”

Tiêu Xuân Thu vẻ mặt đả kích, “Nguyệt Vũ và Huyền Huyền mới quen hơn tháng, thế nhưng Huyền Huyền đối cậu ta đặc biệt tốt, hữu vấn tất đáp, đối lại là em, vui thì trả lời, không vui thì liếc, phân biệt đối xử, phân biệt đối xử, không công bằng, không...”

Tiêu Xuân Thu nói phân nửa, từ nhà bếp truyền ra thanh âm lạnh lùng của Huyền Huyền: “Tiêu Xuân Thu, anh còn gào, tôi đá anh ra ngoài!”

Tiêu Xuân Thu câm họng, chỉ nhà bếp, chỉ mình, lại chỉ sóc chuột ngồi trên sô pha, tức giận bất bình.

Tiêu Xuân Hạ dở khóc dở cười.

Huyền Diệu Khả không đồng tình nhìn Tiêu Xuân Thu, “Sớm nói, các anh không cùng trình độ. Tự tìm đả kích, đáng đời!”

71. Quyển 3 - Chương 19

Vừa thấy Huyền Huyền dút tay vào túi đứng cạnh bể phun nước, Tiêu Xuân Thu không khỏi nghĩ tới đái ngộ bất bình tới qua.

Anh ba bước chỉ dùng hai bước vọt tới trước mặt Huyền Huyền, trừng mắt nhìn cậu.

Huyền Huyền nhìn anh một cái, xoay người rời đi.

“Uy, cậu đi đâu?”

“Còn có thể đi đâu? Đương nhiên tra vụ Dương Ngữ Cầm.”

Tiêu Xuân Thu chạy tới, “Cậu không thấy tôi đang phẫn nộ sao?”

“Không thấy.”

“Vô tình.”

“Anh ngày đầu biết tôi sao?”

“Là vì không phải ngày đầu biết mới nghĩ cậu bắt công, cậu nói, cậu hôm qua có phải thiên vị Nguyệt Vũ?”

“Tôi hôm qua làm chuyện gì khiến anh nghĩ tôi thiên vị Nguyệt Vũ?”

“Cậu ta hỏi cậu trả lời, tôi hỏi cậu không trả lời.”

“Anh tối qua có hỏi tôi sao?”

“Ách.” Tiêu Xuân Thu nghẹn lời, tỏ vẻ nghĩ mình hình như không có hỏi Huyền Huyền.

“Thế nhưng, Tiểu Khả nói tôi vào bếp quấy rầy cậu, cậu sẽ thưởng tôi một cái muối, Nguyệt Vũ vào, cậu không thưởng cậu ta.”

“Anh có vào bếp không? Tôi có thưởng anh không?”

“Không.”

“Không nên coi chuyện chưa xảy ra như sự thực.”

Tiêu Xuân Thu á khẩu không trả lời được.

Anh biết mình bị Huyền Huyền nhiễu loạn, thế nhưng hết lần này tới lần khác không tìm được chỗ cãi.

“Đường Vân hôm nay thế nào không đi theo anh?”

“Thượng Quan Hiên biết tôi và cậu tra án, gọi Đường Vân không cần đi theo.”

Huyền Huyền nhướn mày.

Thượng Quan Hiên là kết luận mình sẽ bảo hộ Tiêu Xuân Thu? Yên tâm vậy.

Tiêu Xuân Thu có chút hoang mang, “Vì sao tôi đi với cậu, cậu ta không tìm người đi theo, cậu không cảm thấy có chút kỳ quái?”

“Tuyệt không kỳ quái.”

“Thế nào không kỳ quái? Tôi nghĩ gần nhất cậu ta cực kỳ lo lắng tôi gặp chuyện không may, cho nên gọi Đường Vân đi theo tôi. Trước đây, tôi đều một mình tra án, thế nào không thấy cậu ta như bà già quần này quần nọ, chẳng lẽ, thật xảy ra chuyện gì, cậu ta gạt tôi?”

Huyền Huyền không để ý Tiêu Xuân Thu lẩm bẩm, tuy có chút hồ nghi, thế nhưng đây là chuyện của Thượng Quan Hiên, cậu không cần nhúng tay.

...

Hỏi vài câu người cùng phòng Dương Ngữ Cầm, không hỏi ra kết quả, Tiêu Xuân Thu không khỏi nhụt chí.

Dương Ngữ Cầm công tác hơn hai năm, thế nhưng ở công ty không có bạn bè đặc biệt thân mật.

Huyền Huyền suy nghĩ một chút, hỏi: “Dương Ngữ Cầm rất khó ở chung sao?”

“Cũng không phải khó ở chung, chỉ là cô ấy thuộc một loại, có thể giới của mình, chúng tôi không hợp với cô ấy. Cho nên chỉ là đồng sự bình thường.”

“Ngày đó Dương Ngữ Cầm có gì dị thường không?”

“Nói dị thường, là vừa tan tầm cô ấy đã đi.”

Lúc này, điện thoại di động của Tiêu Xuân Thu reo.

Nói cho Huyền Huyền một tiếng, Tiêu Xuân Thu ra ngoài tiếp điện thoại.

Huyền Huyền hỏi tiếp: “Cô ấy trước đó có nghe điện thoại kỳ quái gì không?”

Một nữ viên chức ngồi cạnh Dương Ngữ Cầm suy nghĩ một chút, không xác định nói: “Hình như không.”

Huyền Huyền nhíu mày, vụ này tựa hồ không có manh mối.

Nghe xong điện thoại Tiêu Xuân Thu đẩy cửa vào, Huyền Huyền thấy sắc mặt anh khác thường, vì vậy hỏi:

“Cảnh cục có chuyện?”

Tiêu Xuân Thu không trả lời, nói với các nữ viên chức: “Cảm ơn sự hợp tác của các cô, chúng tôi đã hỏi xong, các cô có thể quay lại công tác.”

Các nữ viên chức nhìn nhau, lục tục đứng lên.

Huyền Huyền không nói gì.

Chờ mọi người rời đi, sắc mặt Tiêu Xuân Thu có chút âm trầm, anh lên tiếng nói: “Vừa nãy có người tới cảnh cục báo án, nói có người mất tích.”

Huyền Huyền ngồi thẳng thân thể, chậm rãi đợi.

“Cũng là xin nghỉ một tháng, thế nhưng không về, sau đó, điện thoại di động báo hết tiền. Hơn nữa, lần này cùng lúc nhận ba vụ án mất tích.”

Huyền Huyền lông mày nhăn càng chặt.

Một người, có thể nói ngoài ý muốn, thế nhưng nhiều người, đã không phải ngoài ý muốn.

“Tôi phải về cảnh cục, cùng đi không?”

Huyền Huyền gật đầu.

Vừa định đi, có người gọi lại.

Huyền Huyền quan sát cô gái trước mắt, nhận ra là người ngồi cạnh Dương Ngữ Cầm.

“Có chuyện gì?”

“Tôi vừa nghĩ tới một việc, không biết giúp được không.”

“Mời nói.”

“Tôi nhớ ngày đó chúng tôi có nhắc tới tiệm La Y, Ngữ Cầm tựa hồ rất hài lòng, không biết có phải hứng thú với quần áo chỗ đó không, sau khi tan tầm cô ấy khả năng tới đó, nói không chừng La Y đã gặp cô ấy. Phải biết, con gái hay có quần áo mình thích, đôi khi sẽ chạy đi mua.”

“La Y?”

“Là tên tiệm, chủ tiệm cũng gọi tên này.”

Huyền Huyền và Tiêu Xuân Thu không hẹn nhớ tới đôi hoa bàn hài tú hai chữ La Y.

“La Y là tiệm thế nào?” Tiêu Xuân Thu hỏi.

“Tiệm này bán đều là trang phục chủ tiệm tự thiết kế, vì rất đặc sắc, cho nên rất nhiều người tới mua.”

“Tiệm có bán giày sao?” Huyền Huyền hỏi.

“Có, bắt quá rất ít.”

Hỏi nữ viên chức địa chỉ tiệm, nói cảm ơn, Huyền Huyền và Tiêu Xuân Thu rời khỏi building thương vụ.

“Hiện về cảnh cục, hay đi tiệm La Y?” Tiêu Xuân Thu hỏi.

“Anh nói đi?”

“Đi tiệm La Y.”

72. Quyển 3 - Chương 20

“Hoan nghênh quang lâm!”

Huyền Huyền và Tiêu Xuân Thu một bước vừa vào, một người đàn ông lập tức nghênh tiếp.

Tiêu Xuân Thu đánh giá người đàn ông một thân khí tức nho nhã nụ cười đầy mặt trước mắt, chưa kịp mở miệng, anh ta đã giành trước: “Tiệm tôi chỉ bán nữ trang, hai vị có phải——”

Huyền Huyền nói: “Em gái tôi nhìn trúng một bộ ở đây, vì chân bị thương, không tiện đi lại, em ấy lại rất thích nó, thế nhưng lần trước thiếu tiền, cho nên hôm nay nhất định bắt tôi đi mua.”

La Y cười gật đầu, “Thì ra là thế, không biết cô ấy nhìn trúng bộ nào?”

Huyền Huyền nhìn thoáng cửa tiệm đầy ma-nơ-canh, “Chỗ của anh ma-nơ-canh nhiều lắm, có chút hoa mắt, tôi có thể chậm rãi tìm không?”

“Đương nhiên có thể, hai vị tự tiện.”

“Anh là chủ tiệm La Y?”

La Y quay đầu, “Không sai, tiên sinh——”

“Em gái tôi nói anh khí chất nho nhã rất dễ nhận ra, quả thế.” Huyền Huyền cười nói.

La Y ngẩn ra, cười nói: “Cảm ơn lời khen của cô ấy.”

Nhìn La Y bắt chuyện khách khác, Tiêu Xuân Thu tiến tới bên tai Huyền Huyền nhỏ giọng nói: “Nhìn không ra cậu rất biết nói dối.”

“Đây không gọi nói dối, gọi linh hoạt ứng biến.”

Tiêu Xuân Thu cười cười, không nhắc lại.

“Không thể không nói, tiệm này đích xác rất đặc sắc.” Tiêu Xuân Thu vừa lướt qua ma-nơ-canh đứng cạnh, vừa nói, “Phái đẹp tới đây khẳng định điên cuồng tiêu tiền.”

Huyền Huyền không nói.

Tiêu Xuân Thu nói tiếp: “Những ma-nơ-canh này làm rất thật, hơn nữa mỗi con khác nhau, thật ý tứ.”

Nhất thời hiếu kỳ, Tiêu Xuân Thu vươn tay chạm vào một ma-nơ-canh mặc đồ công chúa Âu Châu thời Trung cổ.

“Di? Cảm xúc không giống plastic, Huyền Huyền, cậu sờ, đây là chất liệu gì?”

Gọi vài tiếng, không nghe Huyền Huyền trả lời, Tiêu Xuân Thu nghĩ kỳ quái, nhìn lại, phát hiện Huyền Huyền đang nhìn một ma-nơ-canh phía xa trầm mặc không nói.

Đi theo ánh mắt, Tiêu Xuân Thu suýt kêu lên.

Đó là một cô gái mặc kỳ trang đời Thanh, chân mang hoa bàn hài, xảo tiểu thiện hề, cô gái này Tiêu Xuân

Thu từng gặp, là Trương Tiệp.

Huyền Huyền định bước tới, La Y bỗng nhiên xuất hiện.

“Em gái cậu nhìn trúng bộ kỳ trang này?”

Huyền Huyền nhìn La Y, “Em gái tôi muốn tham gia hoạt động cosplay, định giả thành cách cách đời Thanh.”

“Vì một hoạt động mà mua kỳ trang, tựa hồ không thoả đáng, còn không bằng thuê.” La Y cười nói.

“Không cách nào, em gái tôi đặc biệt xoi mói, không thích mặc quần áo người khác đã mặc. Bộ này bao nhiêu tiền?”

“Bộ này là bản mẫu, nếu cậu muốn mua, phải nửa tháng mới được, kỳ trang có rất nhiều chỗ thêu.”

“Anh tự làm?”

“Đó là đương nhiên, mỗi bộ ở đây đều do tôi tự làm.” La Y tự hào nói.

“Thời gian không thành vấn đề, cosplay một tháng sau mới bắt đầu. Đúng rồi, tôi tựa hồ thấy ma-nơ-canh này ở đâu, trong ấn tượng hình như ở một studio, cô gái này là nhân viên công tác chỗ đó, ma-nơ-canh của anh làm rất thật, hầu như giống cô ấy như đúc.” Huyền Huyền dùng ngữ khí khen ngợi nói.

“Cậu cũng biết Trương Tiệp?” La Y kinh ngạc.

“Tôi không biết tên cô ấy, lần đó tôi giúp em gái đi lấy ảnh chụp, gặp cô ấy một lần.”

“Trương Tiệp mua một bộ kỳ trang ở chỗ tôi, cô ấy rất thích hợp mặc kỳ trang, cho nên tôi hỏi chụp một bức ảnh nghệ thuật, nhờ người ấn nó làm tượng sáp.”

“Đây là tượng sáp?” Tiêu Xuân Thu nhin không được vươn tay chạm vào ma-nơ-canh bên cạnh.

Trong mắt La Y hiện một tia không hài lòng, “Tiên sinh, tượng sáp ở đây không thể chạm vào.”

Tiêu Xuân Thu giả vờ vô tri, “Vì sao không thể?”

“Làm một tượng sáp như vậy rất đắt tiền, cho nên phải cẩn thận bảo dưỡng.”

“Xin lỗi, tôi không biết.”

La Y quay đầu hỏi Huyền Huyền: “Tiên sinh là xác định làm một bộ kỳ trang?”

Huyền Huyền gật đầu.

“Mời hai mươi ngày sau tới lấy.”

“Cần đặt cọc sao?”

“Không cần, lúc đó cậu thoả mãn trả tiền cũng không muộn.”

Huyền Huyền cười cười, “Hiện rất ít người làm ăn như anh.”

La Y cũng cười, “Tuy vậy có phiêu lưu lỗ vốn, bắt quá tôi tin tay nghề của mình.”

“Anh rất tự tin.”

“Đó là đương nhiên. Người không tự tin không được.” La Y tràn đầy cảm xúc nói một câu.

73. Quyển 3 - Chương 21

“Cậu tin lời La Y không?” Tiêu Xuân Thu hỏi.

“Không.”

“Vì sao?”

“Tiệm nhiều ma-nơ-canh như vậy, nếu mỗi một cái đều là tượng sáp, phải tốn bao nhiêu tiền? Cho dù quần áo La Y bán rất đắt, cũng thu không đủ chi.”

“Thế nhưng cậu không thể bài trừ, La Y rất có tiền.”

Huyền Huyền liếc Tiêu Xuân Thu, “Anh không phải tìm người điều tra La Y sao? Thế nào không hỏi kết quả.”

Tiêu Xuân Thu kinh ngạc vạn phần, hầu như có thể tính kinh hách, “Cậu thế nào biết tôi tìm người điều tra La Y? Khi tôi gọi điện, cậu rõ ràng đi toilet? Lẽ nào cậu có thuận phong nhỉ?”

Huyền Huyền dùng ánh mắt “anh rất ngốc” nhìn Tiêu Xuân Thu, lấy tay gõ đầu mình, “Lẽ nào tôi không biết đoán? Đôi hoa bàn hải kia, cộng thêm lời nữ viên chức, tôi không tin anh không hoài nghi La Y, y cá tính nôm nóng của anh, khẳng định trước tìm người dò đây.”

Tiêu Xuân Thu lặng im nhìn Huyền Huyền không nói.

Huyền Huyền vươn tay lắc a lư trước mặt anh, “Choáng váng?”

“Huyền Huyền.” Tiêu Xuân Thu đột nhiên nắm tay Huyền Huyền, cảm động nói: “Hôm nay tôi phát hiện cậu lý giải tôi hơn anh tôi, không bằng, làm em trai tôi đi?”

Huyền Huyền mắt không chớp, “Được, một tháng 3000, tôi là anh trai anh.”

Thiên Đường và Địa Ngục thì ra rất gần, Tiêu Xuân Thu cảm thán.

“Cậu có thể không đầu cơ như vậy không?”

“Đây không phải đầu cơ, là sống thật.”

“Được, tôi không nói lại cậu, mỗi lần đều vậy.”

“Còn không hỏi Thượng Quan Hiên kết quả?”

Tiêu Xuân Thu lần thứ hai kinh hách, “Cậu cả tôi tìm Thượng Quan Hiên đều đoán được?”

“Các anh bằng lòng không bằng mặt, cần hiệu suất tốt, tự nhiên tìm Thượng Quan Hiên nhanh nhất.”

Tiêu Xuân Thu ghen khuất, nửa ngày, mới phun ra một câu: “Yêu quá!”

...

“La Y, tính cách hướng nội, có chứng tự bế nhẹ, vợ Quách Hiểu Phân, là một người thích giao tiếp, có thể nói là hoa hồ điệp [1], từ tính cách mà nói, hai người không hợp nhau, không biết vì sao thành vợ chồng. Hiện tại La Y sống một mình, vợ không biết tung tích. Có người nói, Quách Hiểu Phân vì tài phú của La Y mới gả, La Y mặc dù tự bế, lại là nhà thiết kế trang phục cao cấp. Hết rồi, tạm thời chỉ tra được vậy.”

Cúp điện thoại, Tiêu Xuân Thu hồ nghi, “Kỳ quái, dựa theo khi nãy tiếp xúc, La Y đâu có chứng tự bế?”

Huyền Huyền không trả lời ngay, một lát sau, cậu nói: “Người sẽ thay đổi.”

“Theo tư liệu Đường Vân cung cấp, vợ La Y không biết tung tích, hàng xóm nói vô cùng có khả năng chạy theo trai.”

Huyền Huyền liếc Tiêu Xuân Thu, “Nghĩ không ra người cảnh cục anh thật bát quái.”

Tiêu Xuân Thu nghiêm trang nói: “Đây không gọi bát quái, đây gọi xúc giác mẫn duệ. Đôi khi một ít tin tức rất nhỏ là đầu mối phá án.”

Huyền Huyền lườm tranh cãi với anh, phát tay nói: “Tôi phải đi.”

Tiêu Xuân Thu ngoài ý muốn, “Cậu không cùng tôi về cảnh cục hỏi ba vụ án mất tích sao?”

“Không được, tôi phải về nấu cơm cho Tiểu Khả.”

Vừa nghe có cơm ăn, Tiêu Xuân Thu cũng không về cảnh cục, cơm nước căn-tin cảnh cục sao so được tay nghề Huyền Huyền, không đi cợ cơm là đồ ngu.

“Tôi muốn qua nhà cậu ăn.”

“Trả tiền mua đồ, tôi cho anh đi.”

“Cậu đã rất có tiền, thế nào còn nhẫn tâm bóc lột quỹ nghèo như tôi?”

“Anh nghèo? Tôi là tên khát cái.”

“Tham tiền! Bất quá, cậu thật là người anh tốt, tôi làm em cậu được không.”

“Anh lớn hơn tôi.”

“Tôi làm anh là được.”

“Anh đây trá hình bắt tôi làm em, vừa nãy đã nói, một tháng 3000 tôi là anh.”

“Cậu có thể không thông minh như vậy không?”

“Không thông minh sẽ bị Thượng Quan Hiên ăn sạch như anh.”

Tiêu Xuân Thu không hé răng, qua một hồi, cắn răng nói: “Thượng Quan Hiên, tôi hận cậu, để Huyền Huyền có cơ bốn tôi.”

...

[1] Hoa hồ điệp: có thể hiểu là phụ nữ lẳng lơ

74. Quyển 3 - Chương 22

“La tiên sinh, hôm nay về sớm vậy?” Quản lý chú Trương nhiệt tình chào hỏi La Y.

La Y mỉm cười gật đầu, “Hôm nay nhận đơn hàng nhiều, cho nên về trước.”

“Đi làm mệt sao?”

“Không mệt, công tác của cháu rất vui. Chú Trương, muốn uống bia không?”

Chú Trương sờ bụng bia của mình, thèm nhỏ dãi.

La Y cười cười, từ túi mua đồ lấy ra hai chai bia đưa cho chú Trương.

Chú Trương từ chối: “Tôi không thể lấy, cậu mỗi lần đều đưa tôi bia, lại không cần tiền, tôi thế nào không biết ngượng?”

La Y cười nói: “Vậy lần này chú đưa cháu tiền là được.”

“Tốt tốt.”

Chú Trương vừa lấy tiền đưa La Y, vừa cần nhằn: “Cọp mẹ nhà tôi chê bụng tôi bự, cấm tôi uống bia, cậu cũng biết, rượu và thuốc lá đều là yêu thích của đàn ông, tôi bị bà ấy ép bỏ thuốc, hiện cả rượu cũng không cho uống, ngày thật khổ, ai!”

La Y mỉm cười nghe, không ngắt lời.

Chú Trương khẩn cấp uống một ngụm bia, thở phào nhẹ nhõm: “Thống khoái! Nhờ có cậu nhiều lần mời tôi uống bia, để tôi giải thèm. La tiên sinh, không phải tôi nói, điều kiện như cậu, muốn kiểu đàn bà gì không có, tội gì uỷ khuất mình.”

La Y vô tình cười, “Cháu lên trước.”

Nhìn bóng lưng La Y, chú Trương thở dài: “Đàn ông tốt như vậy, vì sao tử thủ một gốc cây, hơn nữa là một gốc đặc biệt không xong, thật nghĩ không ra!”

...

“La tiên sinh, đã về?”

Ra thang máy, vừa vặn gặp một hàng xóm định ra ngoài.

La Y cười chào hỏi, “Định ra ngoài sao?”

“Phải nha, đi mua đồ nấu cơm.”

Chần chờ một chút, hàng xóm nói: “La tiên sinh, thứ tôi đường đột, chị nhà vẫn chưa về sao?”

“Không phải, cô ấy vẫn ở nhà.”

Ở tầm mắt kinh ngạc của hàng xóm, La Y mở cửa vào.

Hàng xóm lắc đầu, “Ai, thứ đàn bà như vậy, đáng giá vì ả thất hôn lạc phách sao? Khiến mình thành không bình thường, người tốt như vậy, thật đáng thương!”

...

La Y đóng cửa, để đồ trong tay xuống, khom lưng hôn người đàn bà trên sofa.

“Thân ái, anh đã về, hôm nay ngồi cả buổi, nhất định mệt, đói bụng chưa, anh đi nấu cơm, rất nhanh có thể ăn. Không cần giận!”

La Y lại hôn ả, xoay người đi về phía nhà bếp, ngang qua một tượng sáp làm được phân nửa đứng ở góc

phòng khách, La Y cười nói: “Đứng một ngày, cô cũng đói bụng đi? Tôi đi nấu cơm, chờ tí, chúng ta hôm nay ăn spaghetti.”

Lệ một giọt chảy xuống từ viền mắt, ánh mắt tượng sáp tràn đầy kinh khủng.

“Thế nào khóc?” La Y ôn nhu lau nước mắt, thở dài: “Vì sao các cô không ai nguyện ở cùng cô ấy, cô ấy lúc trước thích náo nhiệt, không chịu một mình, luôn tìm người theo, giờ cô đơn, các cô không thể nhường cô ấy sao? Bất quá, nửa tháng nữa, cô sẽ làm tốt, cô không muốn, vậy đổi người khác, dù sao cô ấy là người có mới nói cũ. Một tháng đổi một tình nhân, tôi cũng quen.”

Nước mắt tượng sáp lần thứ hai chảy, một giọt nhỏ trên tay La Y.

“Đừng khóc, đừng khóc, cô có gì cứ nói?”

Đôi mắt tượng sáp chớp một cái, tràn đầy khẩn cầu.

La Y vươn tay xoa một cái ở yếu hầu tượng sáp, “Nói đi, cô muốn nói gì?”

Dương Ngữ Cẩm khóc, kinh khủng đau khổ khẩn cầu: “Cầu anh, thả tôi đi, tôi muốn về nhà, ô ô ô...”

Một câu chưa dứt, La Y lại xoa một cái ở yếu hầu.

Anh thần sắc cuồng nộ, tàn bạo tát Dương Ngữ Cẩm, “Các cô luôn muốn rời đi, luôn chọc giận tôi!”

Dương Ngữ Cẩm bị tát khoé miệng chảy tơ máu, mặt sưng lên.

La Y đau lòng, mềm nhẹ vuốt mặt Dương Ngữ Cẩm, hối hận nói: “Tôi không muốn đánh cô, cô vì sao luôn đòi đi, tôi không tốt với cô sao? Không tốt sao?...”

Hàm răng Dương Ngữ Cẩm run cầm cập, sợ hãi không ngừng lan tràn.

“Cô lạnh sao? Không cần sợ, cô thích nhất không phải đền sai lễ y đời Đường? Tôi sắp làm xong, tôi may dây tí, cô sẽ không lạnh, lúc đó tôi giúp cô chải mai hoa phát kế đời Minh, mặc vào vân đầu Tống triều, như vậy cô nhất định rất đẹp! Ai nha, suýt quên nấu cơm, tôi đi trước, nấu xong lại thảo luận với cô.”

La Y cầm nguyên liệu vào nhà bếp.

Dương Ngữ Cẩm nghĩ như bị chôn trong hầm băng, tuyệt vọng, khủng hoảng hầu như khiến cô điên cuồng.

Ai tới cứu tôi, cứu tôi...

...

75. Quyển 3 - Chương 23

“Anh, anh thế nào ở đây? Bệnh viện đóng cửa sao?”

Vừa mở cửa đã thấy Tiêu Xuân Hạ ngồi trên sofa gọt táo, Tiêu Xuân Thu suýt cho thời gian quay ngược về tối qua.

“Em thế nào lại tới? Cảnh cục đóng cửa sao?”

Tiêu Xuân Hạ đáp lễ.

Tiêu Xuân Thu ha hả cười, “Em tới cạo cạo.”

Tiêu Xuân Hạ cũng ha hả cười, “Anh cũng tới cạo cạo, tiện đường thăm Tiểu Khả.”

Huyền Huyền lười quản bọn họ, cầm một túi lớn vào bếp.

Huyền Diệu Khả bóp cổ Tiêu Xuân Hạ, âm thầm nói: “Trên đời không có bữa cơm miễn phí, các anh không trả tiền hoá thực, vậy mời cút.”

Tiêu Xuân Hạ không để ý kéo tay Huyền Diệu Khả, nghiêm túc giáo dục: “Tiểu Khả, không nên động tiền bên mép, bằng không, người theo đuổi em sẽ bị dọa chạy.”

Huyền Diệu Khả mày liễu dựng thẳng, “Cút!”

Tiêu Xuân Thu kéo Tiêu Xuân Hạ sang bên, hạ giọng hỏi: “Anh, nói thật, anh thế nào tới? Chẳng lẽ anh thích Bạo Long Nữ?”

Tiêu Xuân Hạ liếc trắng, “Ăn, thuần tuý ăn, cơm bệnh viện ăn chán.”

Tiêu Xuân Thu bán tin bán nghi.

Tiêu Xuân Hạ không để ý anh, cầm táo gọt xong đưa cho Huyền Diệu Khả.

Anh, anh đã rơi vào tay giặc, đáng thương anh còn không tự giác, ai!

Tiêu Xuân Thu thở dài.

...

Cơm vừa bưng ra, Nguyệt Vũ đã mở cửa vào.

“Cậu thật biết chọn giờ, không sớm không muộn, đúng lúc.” Tiêu Xuân Thu nói.

Nguyệt Vũ cười nói: “Mùi tôi linh.”

...

Khi ăn, Nguyệt Vũ hỏi: “Đúng rồi, chuyện Trương Tiệp tiến triển thế nào?”

“Cơ bản có thể xác định người hiềm nghi.” Tiêu Xuân Thu nói.

“Người hiềm nghi? La Y?” Huyền Diệu Khả suy đoán.

“Đúng.”

“Vậy anh vì sao không áp dụng hành động? Còn thời gian ăn.”

Coi như quen Trương Tiệp một lần, Huyền Diệu Khả hy vọng có thể sớm ngày tìm được cô.

“Đầu mối hữu hạn, anh không muốn đả thảo kinh xà.”

“Em còn sợ đả thảo kinh xà?”

“Anh, cũng là anh lý giải em, em dự định cơm nước xong tới nhà La Y.”

“Dùng thủ đoạn phi pháp?”

“Anh, không cần nói khó nghe vậy, là linh hoạt ứng biến.”

“Em phải cẩn thận.”

“Biết.”

Huyền Diệu Khả cắn đũa, đột nhiên nói một câu: “Nghĩ không ra anh em các anh hữu ái như vậy.”

“Đâu so được anh em em, nhìn Huyền Huyền không quản một nhọc về nấu cơm cho em là biết.” Tiêu Xuân Thu khoa trương nói.

“Đó là tự nhiên, anh em thương em.” Huyền Diệu Khả đắc ý dạt dào.

Nguyệt Vũ vẫn luôn lưu ý Huyền Huyền, thấy cậu cau mày không hé răng, không khỏi thân thiết hỏi: “Tiểu Nguyệt, cậu thế nào không nói?”

Nghe vậy, đám người Tiêu Xuân Thu cũng ngừng lại.

Huyền Huyền ngắc đầu, “Tôi càng nghĩ càng thấy La Y không giống người sống.”

Giật mình một chút, Tiêu Xuân Thu không giải thích hỏi: “Không giống người sống, ý gì?”

“Là anh ta không phải người.”

“Anh ta là quỷ?”

“Anh ta cho tôi cảm giác không giống quỷ, cũng không giống người.”

“Nửa người nửa quỷ? Vậy tính là gì?”

“Quái vật.” Huyền Diệu Khả nói.

Động tác gấp thức ăn của Tiêu Xuân Thu dừng lại, “Quái vật?”

“Không phải người, cũng không phải quỷ, đó là quái vật.”

“Hơn nữa.” Huyền Huyền chậm rãi nói, “Tôi nghĩ chúng ta đã kinh động La Y, nói không chừng anh ta hiện

đã biến mất.”

...

Cơm nước xong, rửa sạch chén, La Y từ phòng ngủ kéo ra hai cái vali to dài, cẩn thận ôm người đàn bà trên sofa, nhẹ nhàng để vào một cái.

Anh vươn tay vuốt tóc ả, thì thầm nói: “Thân ái, chúng ta phải chuyển nhà.”

Si ngốc nhìn ả một hồi, La Y đứng dậy, tới trước mặt Dương Ngữ Cầm, nghiêm túc hỏi: “Cô đi cùng chúng tôi sao?”

Cúi đầu một lát, La Y nói tiếp: “Tôi nghĩ cô nhất định không muốn, bắt quá cũng tốt, đã hơn một năm, cô ấy vẫn ngoan ngoãn bên tôi, nói vậy thói quen tịch mịch đi, hơn nữa, tôi sau này ở cùng cô ấy, cô ấy hẳn không cần người theo, cô không đi cùng chúng tôi cũng được, miễn cho cô ấy ghen.”

Nói xong, La Y mỉm cười.

Rất kỳ quái, giờ khắc này, Dương Ngữ Cầm bỗng nghĩ người trước mắt rất đáng thương.

La Y không để ý Dương Ngữ Cầm, xoay người gài lại vali, quay đầu nói với Dương Ngữ Cầm: “Cô không cần sợ, hẳn rất nhanh có người tới dẫn cô đi, tôi phải đi, mấy ngày nay, cảm ơn cô làm bạn.”

Dương Ngữ Cầm ánh mắt cấp thiết.

La Y vươn tay xoa yết hầu cô một cái.

Có thể mở miệng, Dương Ngữ Cầm lập tức hỏi: “Anh muốn đi đâu?”

La Y cười cười, “Cô quan tâm tôi đi đâu? Tôi cũng không biết? Người kia nhất định biết bí mật của tôi, tôi nghĩ sống những ngày an tĩnh, cho nên tôi phải đi. Kỳ thực, tôi vừa nãy gạt cô, quần áo của cô muốn tôi đã làm xong, để ở phòng công tác, cô tự đi lấy đi, đáng tiếc không đợi được cô mặc nó, bắt quá hẳn rất hợp thân, cho nên tôi yên tâm. Được rồi, nhờ cô nói với người kia một tiếng, quần áo của em gái cậu ấy tôi không làm được.”

Nói xong, La Y kéo cái vali to dài chứa người đàn bà đi.

Dương Ngữ Cầm muốn gọi lại, thế nhưng nói không nên lời, mắt mở trừng trừng nhìn La Y kéo vali biến mất.

Dương Ngữ Cầm đột nhiên rất thương tâm, lệ từng giọt chảy dọc, nhỏ trên đất, hình thành vũng nước.

...

76. Quyển 3 - Chương 24

“Biển, biển mất? Thế nào biển mất?”

“Tìm không được là biển mất.”

Tiêu Xuân Thu gãi tóc, rên lên: “Huyền Huyền, cậu có thể nói rõ chút không? Không nói rõ, sẽ chết người!”

Huyền Diệu Khả cười, “Anh, cho anh ấy thống khoái đi, quý gọi thế này, ảnh hưởng nghiêm trọng khẩu vị.”

“Tôi nghĩ La Y nhất định tìm chỗ trốn, chúng ta muốn tìm anh ta rất khó.”

“Cậu không phải có thể dùng thủ đoạn phi thường tìm người? Tỷ như nói hạc giấy, hỏi quý các loại?”

“Tôi vừa nói, La Y không phải người, cũng không phải quý, sinh vật không rõ giới hạn nếu có ý trốn, tôi chỉ có thể nói một câu —— không cần hy vọng.”

“A! Cậu thế nào giờ mới nói?”

“Xin lỗi, tôi vừa nghĩ tới vấn đề này.”

Tiêu Xuân Thu ai oán nhìn Huyền Huyền miệng nói xin lỗi, trên mặt lại không chút thần sắc hổ thẹn.

“Vậy chúng ta có thể làm gì?”

“Tôi nhà La Y, có lẽ có thể tìm được gì.”

...

Nhìn cửa phòng mở rộng trước mắt, Tiêu Xuân Thu nâng mắt nhìn, “Huyền Huyền, đồ miệng quạ đen, thật bị cậu nói trúng.”

Huyền Huyền nhún vai, bước vào.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Dương Ngữ Cầm nghe tiếng người, cô mở mắt, thấy hai người đàn ông xa lạ.

Cô hò hét, cứu tôi, cứu tôi...

Tiêu Xuân Thu dạo quanh phòng, liếc thấy tượng sáp đứng ở góc phòng khách.

“Huyền Huyền, cậu xem, ở đây cũng có tượng sáp, lẽ nào những tượng sáp này đều do La Y làm?”

Huyền Huyền đi tới, nhìn thoáng, đôi người co rút, “Người này còn sống.”

“Sống?”

“Anh không nhận ra người này sao?”

Tiêu Xuân Thu xoa mắt, thất thanh kêu: “Dương Ngữ Cầm!”

Huyền Huyền đẩy ra kẻ như quỷ gọi bên tai, dạo quanh Dương Ngữ Cầm, suy tư.

“Lát nữa có lẽ hơi đau, cô ráng nhịn.”

Dương Ngữ Cầm chớp mắt, biểu thị đã biết.

Mặc kệ thế nào, Dương Ngữ Cầm chỉ muốn kéo thân thể từ tượng sáp ra, không cần đứng vậy một ngày một đêm, chân cô đã hoàn toàn không cảm giác.

“Cô ấy không chết? Cậu định thế nào?” Tiêu Xuân Thu tụ lại.

Huyền Huyền vươn tay sờ vật chất trên người Dương Ngữ Cầm, rắn chắc song co dãn, không biết là gì.

“Anh tìm một cái chăn hoặc cầm khăn tắm tới.”

“Làm gì?”

“Cô ấy không mặc đồ, miễn cho lát nữa mở ra vỏ bọc bị xấu hổ.”

Tiêu Xuân Thu nhìn tượng sáp trần truồng, tới phòng ngủ lấy một cái chăn đơn.

Huyền Huyền bắt chăn lên người Dương Ngữ Cầm, làm thủ quyết: “Lâm binh đầu giả giai liệt tại tiền, phá!”

Theo một tiếng vỡ tan, dưới chân Dương Ngữ Cầm hơn một đồng màu trắng.

Dương Ngữ Cầm cả người chết lặng, một ngày không chỗ dựa, không tự chủ được ngã xuống.

Tiêu Xuân Thu nhanh tay lẹ mắt đỡ cô, ôm tới sofa nằm.

Huyền Huyền vươn tay vỗ yếu hèn một cái, Dương Ngữ Cầm lập tức rên rỉ, cô nghĩ người mình như bị nghìn vạn con kiến cắn xé, đau ngứa không thôi.

“Gọi xe cứu thương.”

Không cần Huyền Huyền nói, Tiêu Xuân Thu sớm gọi cấp cứu, tiện đường báo cho Diệp Tử Tiểu.

...

Diệp Tử Tiểu còn lẹ hơn cứu hộ, anh vừa thấy Dương Ngữ Cầm lập tức lao tới.

Huyền Huyền nhanh tay kéo anh lại, “Nếu không muốn cô ấy ngày sau tàn phế, anh tốt nhất không nên tùy tiện động vào!”

Diệp Tử Tiểu ngây người một lúc, gật đầu.

“Cô ấy thế nào? Sẽ không sao đi?”

“Hỏi bác sĩ.”

Diệp Tử Tiểu gấp đến độ như kiến bò trên chảo, loạn chuyển quanh Dương Ngữ Cầm.

“Em không sao, đừng, đừng lo.” Dương Ngữ Cầm gian nan nói một câu.

Diệp Tử Tiểu viên mắt đỏ lên, ngây ngốc đứng đó.

“Cô có thấy La Y?” Tiêu Xuân Thu nắm chặt cơ hội hỏi.

“Đi, rồi.”

Tiêu Xuân Thu thất vọng, quả nhiên đi!

Sau khi nhân viên cứu hộ nâng Dương Ngữ Cầm đi, Tiêu Xuân Thu xoay người phát hiện Huyền Huyền không thấy, không khỏi kỳ quái.

Gọi hai tiếng, tiếng Huyền Huyền truyền ra từ căn phòng bên trái.

Tiêu Xuân Thu nghe tiếng vào, thấy Huyền Huyền đứng trước một tượng thạch cao.

“Không phải đâu, ở đây còn có một?”

“Cái này đã chết thật lâu, lại là một nam nhân.”

77. Quyển 3 - Chương 25

Người được phát hiện trong tượng thạch cao là La Y, chính xác mà nói, là thi thể La Y.

Căn cứ báo cáo khám nghiệm tử thi, La Y là bị bóp chết.

Tượng sáp ở tiệm La Y, sau khi đập nát mỗi một cái đều có thi thể, những thi thể này vì bị loại vật chất tự sáp phi sáp bao lấy, cắt đứt với không khí, cứ nhiên khó được không hư thối, Trương Tiệp nằm trong số những người tử vong.

Huyền Huyền thử qua rất nhiều cách vẫn không tìm được La Y, vợ anh Quách Hiểu Phân cũng bốc hơi nhân gian, hoàn toàn không thấy bóng.

Vốn nghĩ tất cả sẽ là điều bí ẩn, nhưng sau từ miệng Dương Ngữ Cầm biết được chân tướng.

La Y có chứng tự bế, không thích giao lưu với người, bình thường công tác cũng là thông qua internet liên hệ ngoại giới.

Một người không thích nói, không thích giao tế, lại có người vợ hồng lâu phóng đảng.

Quách Hiểu Phân nhìn trúng tài phú của La Y mới gả cho anh, điểm này La Y rất rõ, thế nhưng anh yêu vợ, cho dù biết Quách Hiểu Phân yêu là tiền, biết ả kỳ thực là một người đàn bà không trinh tiết, anh vẫn lún sâu, không thể tự thoát.

Quách Hiểu Phân hầu như một tháng đổi một tình nhân, dùng tiền như nước, cầm tiền La Y sống cuộc sống xa hoa.

Quách Hiểu Phân mỗi tháng có hai ba ngày ở nhà với La Y, cô tuy hoa tâm, lại chưa từng dẫn trai về nhà.

Đối La Y, cô có tình cảm không nói nên lời, cô sợ người chồng cả ngày im lặng, đôi khi nghĩ xin lỗi anh.

La Y rất dễ thoả mãn, Quách Hiểu Phân có thể an tâm mỗi tháng cùng anh hai ba ngày, anh đã thoả mãn, về phần phóng dang hoa tâm, anh coi như không biết, lựa chọn trầm mặc.

Bất đắc dĩ, trầm mặc của anh khiến Quách Hiểu Phân cảm thấy sợ, cô càng ngày càng không chịu được cuộc sống với La Y, mỗi tháng hai ba ngày cùng anh, luôn khiến cô hít thở không thông.

Quách Hiểu Phân hy vọng ngày an tĩnh hạnh phúc, mà không phải loại ngày lo lắng hãi hùng lúc ẩn lúc hiện như treo vách núi này.

Ác hướng đâm biên sinh Quách Hiểu Phân và tình nhân mưu hại La Y, giết La Y xong, Quách Hiểu Phân đề nghị dùng thạch cao phong thi thể, đây là cách huỷ thi diệt tích không sai, vì vậy hai người phong thi thể La Y.

Đêm đó, khi cả hai vui vẻ trên giường, Quách Hiểu Phân bị La Y biến thành quỷ hù chết.

Tình nhân của cô bị dọa hôn mê, La Y nhân cơ hội chiếm lấy thân thể kẻ kia, vì rất chán ghét khuôn mặt, La Y đổi mặt mình về.

La Y biến Quách Hiểu Phân thành tượng sáp, đặt trong nhà làm bạn với mình, vì sợ người vợ hoa tâm cảm thấy tịch mịch, cho nên mở một tiệm trang phục, vừa giúp khách hàng làm quần áo song song tìm một số cô gái anh xem là thuần lương về làm thành tượng sáp cùng Quách Hiểu Phân, hy vọng cô sống chung với những cô gái thiện lương này lâu ngày cũng trở nên thuần lương.

Mỗi một cô gái bị La Y bắt, La Y sẽ cẩn thận giúp các cô xin nghỉ, khiến điện thoại di động hết tiền, sau đó nói cho các cô bất hạnh của mình, nỗi khổ của mình.

Khi bình thường, La Y là một người ôn nhu không thể ôn nhu hơn, thế nhưng khi không bình thường, anh cực độ hung tàn, hạ thủ giết người tuyệt không nương tay.

.....

“Kẻ đáng trách tất có chỗ đáng thương.”

Sau khi biết chuyện, Huyền Diệu Khả nói một câu.

“La Y thâm tình đến biến thái vạn vạn.”

Huyền Huyền không nỗ lực tìm kiếm La Y nữa, cậu nói với Tiêu Xuân Thu, “Theo tôi thấy, La Y hẳn tìm một chỗ, chôn mình và thi thể Quách Hiểu Phân.”

Tiêu Xuân Thu mặt trắng như giấy, “Vậy tôi tìm cái gì báo cáo kết quả công tác?”

“Nếu anh rảnh, có thể tới một số vùng ngoại ô phong cảnh xinh đẹp, nói không chừng đào ra La Y.” Huyền Huyền không phụ trách nhiệm nói.

Tiêu Xuân Thu mặt đều tái, “Đồ biến thái!”

...

Huyền Diệu Khả vươn tay xoa cái chân rết cuộc không cần bị cao được bao, đột nhiên nhớ tới một vấn đề.

“Anh, suýt quên hỏi anh.”

“Ừ?”

“Anh lần trước không phải tới cảnh cục? Ở đó vui không?”

Nhìn đôi mắt lấp lánh của Huyền Diệu Khả, Huyền Huyền nở nụ cười, “Ở đó có hồ ly, có thỏ, có mai hoa lộ, có rất nhiều động vật đáng yêu, em nói vui không?”

“Nga ha ha...”

...Hoàn

78. Quyển 4 - Chương 1-1: Story 4: Đào Hoa Phiến (quạt Hoa Đào) - Giản Giới

Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa...

Hắn hứa ở khi hoa đào nở đẹp nhất sẽ thú nàng vào cửa, nhưng mà, nàng chờ đến lại là tin tức hắn thành thân với nữ nhân khác.

Nhìn hắn cầm đi cây quạt hoa đào nàng dùng máu mình tô điểm, nàng nở nụ cười, nuốt một hơi cuối cùng...

.....

Trước khi đưa người đó cây quạt hoa đào, anh không biết nó mang đến là hoạ diệt môn, nhìn người đó cả người đầy máu ngả trước mặt, anh bất lực...

Ở Địa Phủ thừa nhận đau khổ ba đời, chỉ vì cầu được một đời có thể gặp lại người đó, bù đắp sai lầm đời trước phạm phải.

...

Giới thiệu nhân vật:

Huyền Huyền: thiên sư, có đôi mắt Bích sắc mỹ lệ. Tính cách lãnh đạm, sở thích thu thập động vật khả ái, thích khi dễ những người vào mắt, ví dụ Tiêu Xuân Thu.

Nguyệt Vũ: bác sĩ, mỹ nam quý tộc cổ điển, có một con sóc nhỏ khả ái.

Tiêu Xuân Thu: hình cảnh tính cách xung động.

Thượng Quan Hiên: thủ trưởng của Tiêu Xuân Thu, tính cách lạnh lùng, kiếp trước là tiểu hồ ly.

Trần Vĩnh Nghiệp: công nhân công trường.

Tang Cúc: quỷ hồn mang theo oán hận kiếp trước.

Ghép đôi chủ yếu: Huyền Huyền vs Nguyệt Vũ, Tiêu Xuân Thu vs Thượng Quan Hiên

79. Quyển 4 - Chương 1-2

Trời âm u, từng cụm mây đen chiếm giữ chân trời, bão tố tựa hồ sắp tới.

Bao quản đốc híp mắt, nhìn thoáng sắc trời, thét với cấp dưới: “Nhanh tay lên, trời sắp mưa!”

Trần Vĩnh Nghiệp lau mồ hôi, cười nói: “Không cần gấp, mưa này không tới.”

Bao quản đốc nửa tin nửa ngờ, “Thật hay giả?”

“Thật, nhìn sắc trời này, chỉ là hù dọa, đảm bảo không mưa.”

Có người cười nói: “Quản đốc, Vĩnh Nghiệp thằng này nhìn thời tiết như dự báo, đáng tin!”

Có người cười mắng: “Dự báo bây giờ cũng không chuẩn! Mặt ông Trời thay đổi thất thường như đàn bà nhà tôi! Thiện biến!”

“Hổng!” Mọi người cười vang.

Bao quản đốc nói: “Tôi tin tiểu tử cậu một lần, lát nữa nếu mưa, chúng ta ném cậu ta ra ngoài xối thế nào?”

“Được!” Mọi người ầm ầm vỗ tay tán thưởng.

Trần Vĩnh Nghiệp giả vờ sợ hãi, “Ôi! Ông Trời xin thương xót, nghìn vạn lần đừng mưa!”

Mọi người lại cười to.

Cuồng phong phô thiên cái địa quét tới, quét sạch mây đen, chân trời lộ ra tia sáng.

Bao quản đốc vỗ vai Trần Vĩnh Nghiệp, “Nhãi con, thật như cậu nói! Mọi người cố lên, đánh xong nền này, chúng ta kết thúc!”

“Sếp, đánh xong vẫn chưa tới giờ tan tầm?” Có người trêu đùa.

“Hôm nay tan ca sớm!” Bao quản đốc hào khí nói.

Mọi người hoan hô.

Một ngày làm việc mệt mỏi, ai cũng muốn về sớm nghỉ ngơi.

Nghĩ có thể về sớm, mọi người nhiệt tình mười phần, có mấy người còn vừa làm vừa hát.

Giữa tiếng ca thô cuồng bỗng hỗn tạp tiếng kêu sợ hãi: “Sếp, đào trúng quan tài!”

Mọi người thoáng yên tĩnh, sau đó ầm ĩ lên, lao về phía tiếng kêu sợ hãi truyền tới.

Giữa bùn đất nâu vàng, lộ ra một góc quan tài đen kịt, màu sắc khiến người lông tơ dựng đứng.

Đối những kẻ làm việc như bọn họ, kiêng kị nhất là đào trúng quan tài.

Mọi người không chủ ý, hỏi Bao quản đốc: “Sếp, làm sao đây?”

Bao quản đốc trầm tư một hồi, cả tiếng nói: “Giờ là thời gì, không nên nghi Thần nghi quỷ, kéo lên, tìm chỗ tốt an táng là được.”

Mọi người nghe, nghĩ cũng đúng.

Vì vậy ở Bao quản đốc dẫn dắt, đào quan tài lên.

Người đều có lòng hiếu kỳ, vô luận là lúc thích hợp, hay không thích hợp.

Nhìn quan tài đen kịt trước mắt, không biết ai nhỏ giọng nói một câu: “Các cậu nói, trong đây có gì?”

Có người tiếp: “Thi thể hoặc hài cốt, không chừng có đồ chôn cùng.”

Mọi người tôi nhìn cậu, cậu nhìn tôi, đều có ý mở quan tài ra xem.

Thời này đề xướng hoả táng, quan tài thổ táng rất hiếm thấy.

Trên quan tài loang lổ sâu đục, nhìn qua có chút niên đại.

Nếu cơ hội phát tài đặt trước mắt, rất nhiều người thường sẽ không buông tha.

Mọi người ần ỷ cầm công cụ, cổ vũ cho nhau, hợp lực mở ra.

Quan tài vừa mở, mùi thi hôi thối bốc lên, sặc đến mọi người bịt mũi.

Chờ mùi hủ thi tán đi, mọi người lao tới.

Thất vọng.

Trong quan tài chỉ có một bộ bạch cốt âm trầm, hài cốt rách mướt mặc y phục ăn mòn thất thất bát bát, ngoại trừ đó ra, không còn gì cả.

“Xúi quẩy! Không biết nhà nghèo nào, cứ nhiên nhẫn cũng không có!” Có người oán giận nói một câu.

“Không sai, uống công chúng ta!”

Bao quản đốc nói: “Đừng rên nữa, đóng quan tài lại, ngày mai tìm chỗ an táng, người a, vẫn nên lao động chân chính.”

Mọi người thổn thức, không tình nguyện đóng nắp lại.

“Được rồi, hôm nay làm đến đây, tan tầm!”

Mọi người thu dọn đồ đạc, ba hai thành đàn rời khỏi công trường, về nhà.

Sắc trời dần âm u.

Công trường trống trải xuất hiện một cái bóng.

Trần Vĩnh Nghiệp thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, xác định phía sau không người, gã bước nhanh tới cạnh quan tài, nhẹ nhàng đẩy ra.

Gã nghiêng thân, thò tay vào lục lọi.

Kỳ quái, nhớ kỹ hình như ở đây? Thế nào không thấy?

Lại sờ một hồi, ngón tay chạm phải thứ gì.

Trần Vĩnh Nghiệp mặt lộ vui mừng, bắt nó ra, nường tia sáng yếu ớt giờ lên trước mặt.

Đó là một cây quạt tinh xảo, hơi mỏng, vì tia sáng quá mờ, bằng vào xúc cảm, Trần Vĩnh Nghiệp nhận không ra chất liệu gì.

Gã mở quạt, mặt quạt đầy những lấm tẩm to to nhỏ nhỏ, phỏng chừng là đồ án.

Mặc kệ, cầm đi rồi nói.

Một đám không kiến thức, nhà nghèo có thể nào dùng quan tài tốt như vậy? Đây nhất định là nhà phú quý. Lúc này phát tài!

Trần Vĩnh Nghiệp vừa thầm khinh bỉ, vừa giấu cây quạt vào ngực, đóng nắp lại, nường bóng đêm, chạy nhanh về nhà.

Ánh trăng trắng bệch yếu ớt chiếu rọi, chiếu trên quan tài đen nhánh, chiết xạ thê lương chập chờn.

Khẩu.

Giữa vắng vẻ, bên trong quan tài truyền đến âm hưởng rất nhỏ.

80. Quyển 4 - Chương 2

“Xuân Thu Chiến Quốc, good morning!”

Giọng nữ ngọt ngào thanh thúy khiến Tiêu Xuân Thu còn chưa tỉnh ngủ thoáng chốc bị một chậu nước lạnh đổ ào, tâm can nhi bị dọa đến đập chậm mấy nhịp.

Anh chậm rãi quay đầu, kinh hách nhìn Huyền Diệu Khả ngồi ở bàn ăn nâng má cười xán lạn không gì sánh được.

“Morning!” Tiêu Xuân Thu vô lực đáp.

Huyền Diệu Khả cho anh một nụ cười thật to, “Đừng làm bộ bi thảm như sắp bị chà đạp, yên tâm, mục tiêu hôm nay của em không phải anh.”

“Nga, anh thay anh anh mặc niệm.”

Huyền Diệu Khả vươn ngón trở lắc a lư, “Em cũng không tới tìm Tiểu Hạ.”

“Vậy em tìm ai? Lẽ nào trong nhà bọn anh có quý?”

Tiêu Xuân Thu vừa nói, vừa nhìn quanh.

“Em là tới tìm anh, bắt quá, mục tiêu cuối cùng của em không phải anh, cho nên anh có thể yên tâm.”

Tiêu Xuân Thu vẻ mặt hoài nghi.

“Cô nãi nãi lão nhân gia em có gì cần anh cống hiến sức lực?” Tiêu Xuân Thu cung kính hỏi.

Huyền Diệu Khả mắt loé tinh quang, nụ cười rạng rỡ chói đến Tiêu Xuân Thu tim đập mạnh.

“Rất đơn giản, hôm nay em muốn đi làm với anh.”

Hách?

Tiêu Xuân Thu kinh ngạc ngây người.

“Anh không muốn em quấy rầy Tiểu Hạ, càng không muốn em quấy rầy anh phải không?”

“Đó là đương nhiên.” Tiêu Xuân Thu ngơ ngác trả lời.

“Vậy anh tìm mục tiêu để em dời đi đi.”

Hách?

Nghẹn nửa ngày, Tiêu Xuân Thu gian nan hỏi: “Em không phải đã tìm được mục tiêu?”

“Em tuy tìm được, thế nhưng không có anh giúp đỡ, là không được. Cảnh cục các anh không dễ vào.”

Tiêu Xuân Thu lau mồ hôi trên thái dương, cẩn thận hỏi: “Em vì sao đột nhiên hứng thú với cảnh cục bọn anh?”

“Tiểu Huyền nói, cảnh cục các anh như vườn bách thú, rất vui, em động tâm.”

Huyền Huyền, đồ tai hoạ! Các vị đồng liêu, tôi xin lỗi, thế nhưng hảo nam không cùng nữ đấu, các cậu phải rõ nỗi khổ của tôi...

Cùng lúc đó, Huyền Huyền đùa giỡn sóc chuột, điểm điểm cái mũi của nó, nở nụ cười: “Tiêu Xuân Thu ngu

ngốc kia, tao là tốt cho mọi người, Tiểu Khả có mục tiêu ở ngoài, sẽ không quấy rầy mục tiêu bên trong như chúng ta, đúng không?”

“Chi!” Sóc chuột hoàn toàn đồng ý.

...

Buổi sáng, cả cảnh cực âm ỉ.

“Ừ ừ, nghe chưa, hôm nay Tiêu tổ trưởng dẫn theo một siêu cấp mỹ nữ.”

“Đâu chỉ nghe, tôi còn tận mắt thấy, cô ấy thật đẹp!” Mắt đầy sao.

“Rất đẹp?”

“Ừ, ừ, tuyệt thế mỹ nhân!” Chảy nước miếng.

“Mỹ nhân a?” Ước ao...

“Thế nhưng, Tiêu tổ trưởng công nhiên dẫn bạn gái tới, không sợ Lãnh Diện Hồ nổi trận lôi đình sao?”

Nhớ tới gương mặt như thiên niên hàn băng của Thượng Quan Hiên, mọi người không hện rùng mình.

“Lãnh Diện Hồ có phải thích Tiêu tổ trưởng?”

“Nói nhảm, có mắt đều nhìn ra, cảnh cực này, ngoại trừ Tiêu tổ trưởng, ai may mắn được Lãnh Diện Hồ mỹ nhân mỉm cười đối đãi?”

“Thế nhưng Tiêu tổ trưởng hình như không có tự giác.”

“Hắc hắc, cậu không phải không biết thần kinh Tiêu tổ trưởng đặc biệt độ.”

“Cậu nói, Lãnh Diện Hồ nổi lửa, có thể rắc rắc tiểu mỹ nhân không.”

“Có thể.”

“Lời nói chi sớm, có lẽ mỹ nhân không phải người kia của Tiêu tổ trưởng?”

“Cũng đúng.”

“Mặc kệ thế nào, hôm nay nhất định là ngày lành, những ngày nặng nề của chúng ta rốt cuộc có màu sắc.”

“Ừ, ừ, ừ...”

“Các đồng chí, chúng ta phải thời khắc cảnh giác, đi xem náo nhiệt!”

“Thời khắc cảnh giác, đi xem náo nhiệt!”

Đáng thương bấy tỏ trắng đơn thuần, sỏi đã vào, còn mơ mộng không biết, định đi xem náo nhiệt, ai!

Nguyện Chúa phù hộ bọn họ chết thật khó coi! A-men!

...

81. Quyển 4 - Chương 3

Thượng Quan Hiên nghĩ rất không thích hợp, hôm nay vừa vào cảnh cực, bất luận nam nữ đều 360° với anh.

Ánh mắt cổ cổ quái quái khiến anh không được tự nhiên, xảy ra chuyện gì? Thần tình những người này thế nào kỳ quái vậy?

Thượng Quan Hiên ôm một bụng nghi ngờ vào phòng làm việc, mở ra, phát hiện thủ hạ bu lại, còn thỉnh thoảng truyền đến tiếng cười, không biết làm gì.

Anh bất động thanh sắc ngang qua, thăm dò nhìn.

Một cô gái không nhận ra ngồi giữa, đang giúp đám thuộc hạ đoán mệnh.

Một đám không làm việc đàng hoàng!

Thượng Quan Hiên hừ lạnh một tiếng.

Đường Vân đứng ngoài cùng nhìn lại, sợ đến lập tức nghiêm, vang dội kêu một tiếng: “Sếp, morning!”

Đất bằng nổ vang tiếng sấm!

Cả kinh mọi người lập tức tan bầy, luống cuống tay chân chạy về chỗ, chỉ chu bộ đáng gọi: “Sếp, morning!”

Thượng Quan Hiên khoé mắt lướt qua đám thuộc hạ chột dạ, sợ đến bọn họ lập tức cúi đầu.

Thượng Quan Hiên quay đầu nhìn Huyền Diệu Khả, “Cô là ai?”

Huyền Diệu Khả không sợ Thượng Quan Hiên, vẻ mặt giả hoạt chợt loé rồi mất, nghiêm trang nói: “Em là Huyền đại sư!”

“Huyền đại sư?”

Thượng Quan Hiên nhíu, “Huyền Huyền là gì của cô?”

Huyền Diệu Khả kinh ngạc, thầm nghĩ: xem ra người này không dễ chọc, ừ, trước tránh đầu gió.

“Em là em gái anh ấy.”

“Nhìn ra được.” Thượng Quan Hiên gật đầu, “Tiêu Xuân Thu đâu?”

Huyền Diệu Khả ánh mắt xoay tròn, “Không biết đi đâu.”

Thượng Quan Hiên hỏi mọi người, “Các cậu ai biết cậu ta đi đâu?”

Đường Văn nịnh nọt nói: “Tôi hình như thấy anh ấy vào phòng làm việc của sếp.”

“Phòng làm việc của tôi? Cậu ta vào phòng làm việc của tôi làm gì?”

“Không biết.”

Thượng Quan Hiên chỉ mọi người, nói với Huyền Diệu Khả: “Đám người này tùy tiện lẫn qua lẫn lại.”

Huyền Diệu Khả kinh ngạc, “Thực sự?”

“Ngoại trừ một người.”

Huyền Diệu Khả ngẩn ra, lập tức nở nụ cười.

“Anh có thể yên tâm, em đã không hứng thú với anh ấy.”

“Còn có một điều.”

“Mời nói.”

“Tôi không hy vọng là một thành viên trong đó.”

“Em rất biết điều.”

“Vây là tốt.”

Nói xong, Thượng Quan Hiên bước qua đám thuộc hạ há hốc mồm, vào phòng làm việc tìm Tiêu Xuân Thu.

Mọi người trượng nhị kim cương không sờ được ý nghĩ, Đường Vân hỏi Huyền Diệu Khả, “Tiểu Khả, em vừa cùng úp úp mở mở gì với sếp? Anh nghe không hiểu?”

Huyền Diệu Khả cười không đáp.

Thực sự ngoài ý muốn, Thượng Quan Hiên dĩ nhiên thông tình đạt lý như vậy!

...

Thượng Quan Hiên nhìn Tiêu Xuân Thu ngủ trên sofa thờ dài, người này không chút áy náy sao, cứ nhiên ở đây bỏ giấc?

Đám ngu ngốc chưa thấy rõ chân diện mục mỹ nhân bên ngoài tự cầu phúc đi!

Còn chút lương tâm Thượng Quan Hiên nho nhỏ vì thuộc hạ mặc niệm.

Thượng Quan Hiên đổ nước chanh trong tay xuống, cởi áo khoác đắp lên người Tiêu Xuân Thu.

Nhìn Tiêu Xuân Thu ngủ say, Thượng Quan Hiên không khỏi hồ nghi, người này tối qua làm gì? Mới sáng sớm cứ nhiên ngủ như vậy?

Ngón tay ấm áp trên lưú luyến trên mặt, Thượng Quan Hiên chớp mắt hoảng thần.

Nhớ tới Tiêu Xuân Thu thô thần kinh, Thượng Quan Hiên bỗng có chút bất bình, hung hăng nhéo mặt anh.

“Ôi!”

Tiêu Xuân Thu bị đau tỉnh.

“Thượng Quan Hiên, đồ biến thái, để làm chi nhéo mặt tôi, biết đau lắm không?”

Mỹ nhân gò má ửng đỏ (bị nhéo), mắt rưng rưng (nhéo đau quá), ở Thượng Quan Hiên xem là một loại phong tình.

“Giờ là giờ nào, cậu còn ngủ?”

Tiêu Xuân Thu tự biết đuối lý, cầm bình nước chanh uống một ngụm, oán giận nói: “Một tự nhiên ngủ, nhân chi thường tình.”

Thượng Quan Hiên hừ một tiếng, “Cậu vì sao dẫn em gái Huyền Huyền về cảnh cục?”

Tiêu Xuân Thu cười gượng, “Em ấy nói chưa từng tới cảnh cục, hiểu kỳ, vì thế tôi dẫn em ấy đi tham quan.”

“Lấy cớ này gạt được dám Đường Vân, muốn gạt tôi?”

“Được, biết cậu thông minh. Nói thế nào tôi và em ấy cũng là bạn, em ấy muốn tới, tôi không thể cự tuyệt.”

“Cậu không phải không muốn cự tuyệt, mà là không dám cự tuyệt.”

Tiêu Xuân Thu phát hỏa, “Thượng Quan Hiên, cậu không khiêu khích tôi không được sao?”

“Không được.”

“Thái độ này của cậu thật chộc người ghét, tôi lười nói với cậu! Về phòng làm việc.”

“Xuân Thu?”

“Gi?!”

Thượng Quan Hiên yên lặng nhìn Tiêu Xuân Thu.

Tiêu Xuân Thu bị Thượng Quan Hiên nhìn mặt nóng lên, cả tiếng nói: “Có gì mau nói!”

Thượng Quan Hiên đỡ trán, “Không có gì.”

Tiêu Xuân Thu hoài nghi, chần chờ một chút, mắt tự nhiên nói: “Ừ, cậu có phải đau đầu? Nếu không tôi xoa giúp cậu?”

Thượng Quan Hiên cười khẽ.

Tiêu Xuân Thu bị Thượng Quan Hiên cười càng thêm không được tự nhiên, cảm giác có chút phát sốt, anh tức giận đi qua ấn Thượng Quan Hiên ngồi trên ghế, nhẹ nhàng thay Thượng Quan Hiên xoa huyết thái dương.

Thượng Quan Hiên dựa đầu vào lòng anh, nhắm mắt.

82. Quyển 4 - Chương 4

“Tiểu Hoa, tao đã về! Hôn một cái!”

“Chi!”

Sóc chuột tự hỏi một vấn đề rất nghiêm túc.

Nữ ma đầu Huyền Diệu Khả hôm nay vào nhà đùa giỡn nó, lần đầu tiên cô nâng nó lên, hôn mũi nó.

Sóc chuột hoang mang, nghĩ nửa ngày, cho ra kết luận.

Nữ ma đầu hôm nay rất vui vẻ.

Cô vui vẻ nhất định là vì tìm được mục tiêu chà đạp.

Mục tiêu này khiến cô cảm thấy hoàn toàn thoả mãn.

Sau khi cho ra kết luận, sóc chuột cũng theo đó trở nên sung sướng.

Mặc kệ thế nào, chỉ cần tao ương không phải nó, đó là mãn thiên Thần Phật phù hộ.

Sóc chuột sướng run lên, khi Nguyệt Vũ về, thừa dịp không lưu ý, rất hào phóng cắn một cái trên mặt anh.

Nguyệt Vũ mộng.

Anh hỏi Huyền Huyền: “Tiểu Hoa thế nào vui vậy? Lẽ nào cậu cho nó ăn đồ ngon?”

“Nó đây là gián đoạn thần kinh không bình thường.”

Sóc chuột đang hoa chân múa tay đầu đập xuống bàn, rút đến ngũ thể chạm đất.

“Xem đi.”

Nguyệt Vũ đau lòng ôm sóc chuột, sờ sờ cái đầu có chút dại ra, “Tiểu Hoa, mày thật ngốc!”

Sóc chuột không nói gì bị ế, nó một lần nữa khắc sâu cảm nhận: cho dù ở Thiên Đường, Huyền Huyền yêu quái cũng có bản lĩnh khiến mày thoáng ngã vào Địa Ngục, ở cái nhà này, Huyền Huyền là cường giả tuyệt đối.

Cho nên, sóc chuột quyết định: nó quyết định bỏ gian tà theo chính nghĩa, bá nhập môn hạ Huyền Huyền đại sư, làm sủng vật của cậu.

Chủ ý đã định, sóc chuột không chút lưu luyến ôm ấp của Nguyệt Vũ, nhảy tới vai Huyền đại sư, dâng lên nước bọt rửa mặt.

Huyền Huyền mặc kệ tường đầu thảo này, cậu hỏi Huyền Diệu Khả lắm bả hát từ phòng ngủ đi ra, “Hôm nay chơi vui sao?”

Huyền Diệu Khả mặt mày rạng rỡ, “Hôm nay thị sát một phen, nghĩ tới mỗi người đều là khả tạo chi tài, ngô nội tâm vui mừng, hẳn có một đoạn thời gian dài không buồn chán.”

“Gặp được Lãnh Diện Hồ Ly?”

“Gặp, Lãnh Diện Hồ Ly đích xác lạnh lùng, chỉ có Xuân Thu Chiến Quốc mới để vào mắt, mặt khác, anh ta ngầm đồng ý em làm xằng làm bậy.”

“Nga?” Huyền Huyền nhướn mày, “Em không đánh chủ ý anh ta?”

“Anh ta không dễ chọc, cũng đủ thông minh, phỏng chừng không thể chiếm tiện nghi.”

Huyền Huyền cười khẽ.

Nguyệt Vũ nghe đến không hiểu ra sao, tuyệt không rõ đôi anh em này nói gì, anh nhin không được hỏi: “Tiểu Nguyệt, hai người nói gì? Tôi nghe không hiểu.”

Huyền Diệu Khả khanh khách nở nụ cười, cô vỗ vai Nguyệt Vũ, “Không hiểu cũng không sao, đây đối anh mà nói là tin tốt, trong thời gian này em sẽ không quấy rầy anh.”

Nguyệt Vũ nửa tin nửa ngờ.

“Anh thế nào gửi được mùi âm mưu?”

“Cho dù là âm mưu, cũng không âm anh, anh có thể yên tâm. Không nói với anh, giúp đám người kia đoán mệnh nửa ngày, đói chết, anh, có gì ăn không?”

Nga, không phải âm anh là vạn sự đại cát.

Nguyệt Vũ yên tâm.

...

Lúc ăn, Nguyệt Vũ bỗng nhớ tới một việc.

“Tiểu Khả, em nên đi thăm Tiêu Xuân Hạ, cẩn thận bị người đoạt.”

Nghe vậy, anh em Huyền thị nhất trí nhìn Nguyệt Vũ.

“Anh nói lời này là ý gì?” Huyền Diệu Khả hỏi.

“Hôm nay, bệnh viện tới một nữ bác sĩ, cô ấy hình như coi trọng Tiêu Xuân Hạ, lúc họp, ánh mắt không ngừng nhìn về phía Tiêu Xuân Hạ.”

Huyền Huyền liếc Nguyệt Vũ, “Nhìn không ra anh bát quái như vậy?”

“Không phải tôi bát quái, tôi ngồi cạnh Tiêu Xuân Hạ, ánh mắt nhiệt tình của nữ bác sĩ kia khiến tôi đứng ngồi không yên.”

Huyền Diệu Khả cắn đũa, “Cô ta có lẽ nhìn anh, anh xác định là nhìn Tiểu Hạ?”

“Anh dám khẳng định là Tiêu Xuân Hạ, không phải anh.” Nguyệt Vũ lời thề son sắt nói.

Huyền Diệu Khả không lên tiếng, một lát, cô không quan tâm nói: “Em và Tiểu Hạ chỉ là bạn, có người thích anh ta không tốt sao?”

Qua một hồi, Huyền Diệu Khả hỏi: “Cô ta đẹp sao?”

Đối Huyền Diệu Khả khẩu thị tâm phi, Nguyệt Vũ và Huyền Huyền vờ không biết.

Nguyệt Vũ nhú mày, “Anh không thích cô ta, cô ta khiến anh có cảm giác âm trầm.”

“Tiểu Hạ có ý kiến gì với cô ta?”

“Họp xong anh ta kéo anh chạy trốn chết, em nói anh ta có ý kiến gì với cô ta?” Nguyệt Vũ cười nói.

Huyền Huyền vỗ mu bàn tay Huyền Diệu Khả, “Đừng lo, anh thấy Tiêu Xuân Hạ là thích em.”

Huyền Diệu Khả mặt thoáng đỏ, mạnh miệng nói: “Bọn em là bạn.”

“Bạn? Bạn trai?”

“Anh!”

83. Quyển 4 - Chương 5

Chuyện có nặng có nhẹ, đối Huyền Diệu Khả mà nói, bày tỏ cảnh cục là bất động sản, sẽ không biến mất, thế nhưng Tiêu Xuân Hạ thuộc về lưu động sản, có thể đột nhiên không thấy, vì vậy cô quyết định đi bệnh viện thăm dò quân tình.

Huyền Diệu Khả tuy tính cách lạc quan, đôi khi hoàn toàn không giống nữ tử, thế nhưng trong xương là chân chính nữ sinh, đổi lại bình thường, cô tuyệt không cho đi tìm Tiêu Xuân Hạ có vấn đề gì, mà một ngày dùng lý do Tiêu Xuân Hạ có thể bị người khác thích đi tìm, cô lại thấy ngượng.

Huyền Huyền trước nay yêu thương em gái, nhìn ánh mắt khẩn cầu của cô, thoả hiệp.

Cậu nói với Nguyệt Vũ: “Hôm nay tôi đi làm với anh.”

Nguyệt Vũ nhìn thoáng Huyền Diệu Khả vui mừng lộ trên mặt, gật đầu.

“Cam nguyện cực kỳ.”

...

Sóc chuột kỳ thực không thích tới bệnh viện, lúc trước vì Nguyệt Vũ làm ở đây, nó mới bắt đắc dĩ đi theo, từ khi Nguyệt Vũ dọn tới chỗ Huyền Huyền, sóc chuột đã không chịu theo Nguyệt Vũ, tình nguyện cùng Huyền Huyền nằm ở nhà làm sóc “nhà”.

Khi thấy cổng lớn bệnh viện, sóc chuột không khỏi ử dột.

Bệnh viện, quý nhiều lắm!

Huyền Huyền nghiêng đầu nhìn sóc chuột không vui, không khỏi buồn cười.

Cậu cố ý nói: “Bệnh viện quý hồn nhiều, lại có chút quý hồn không thích làm người, chỉ muốn làm sóc, Tiểu Hoa, mày phải cẩn thận.”

Sóc chuột cả người cứng còng, dán trên cổ Huyền Huyền lạnh run.

Huyền Huyền cười khẽ.

Sóc chuột ai oán không thôi, lúc này ý thức được Huyền Huyền trêu chọc mình, bất quá, nó thật có chút sợ, nó hạ quyết tâm, lát nữa tuyệt không rời Huyền đại sư nửa bước.

Huyền Huyền không biết từ đâu lấy ra một sợi dây đỏ, cột trên cổ sóc chuột.

“Đây là gì?” Nguyệt Vũ hỏi.

“Bùa hộ mệnh.”

Nguyệt Vũ vươn tay đến trước mặt Huyền Huyền, “Tôi cũng muốn.”

Huyền Huyền liếc trắng, “Anh là đàn ông, đeo dây đỏ còn ra thể thống gì?”

“Tôi mặc kệ.” Nguyệt Vũ ăn vạ.

Huyền Huyền không cách nào, không thể làm gì khác hơn tháo xuống một cái vòng bằng bạc trên cổ tay, để vào tay Nguyệt Vũ.

Nguyệt Vũ lập tức đeo lên, cười đến vẻ mặt thoả mãn.

Huyền Huyền lắc đầu thở dài, người này, cứ như con nít, thật không biết anh ta thể nào lên làm bác sĩ.

...

“Tiêu Xuân Hạ, anh thế nào ở đây?”

Thấy Tiêu Xuân Hạ ngồi trên sofa phòng làm việc mình ăn mì, Nguyệt Vũ và Huyền Huyền không khỏi ngạc nhiên.

“Tị nạn.” Tiêu Xuân Hạ đơn giản ném ra hai chữ.

“Tị nạn gì?”

“Đừng nói, tôi hôm nay chưa vào đã thấy Tang Cúc trong phòng làm việc của tôi, tôi chỉ có thể trốn ở chỗ cậu.” Tiêu Xuân Hạ mệt mỏi nói.

“Tang Cúc là người tôi nói.” Nguyệt Vũ giải thích với Huyền Huyền.

“Tiểu Khả tìm anh.”

Tiêu Xuân Hạ vội móc điện thoại, bấm số Huyền Diệu Khả.

“Tiểu Khả, em tìm anh? Anh ở phòng làm việc Nguyệt Vũ.”

“Anh thấy anh em không?”

“Cậu ta vừa vào với Nguyệt Vũ, sao vậy?”

“Anh bảo anh ấy không cần đi, em có việc tìm anh ấy.” Huyền Diệu Khả tựa hồ có chút sốt ruột.

“Nga, được.”

Sau khi cúp điện thoại, Tiêu Xuân Hạ nói với Huyền Huyền: “Tiểu Khả nói cậu không cần đi, em ấy hình như có việc gấp tìm cậu.”

Huyền Huyền hơi sửng sốt, “Việc gấp? Việc gấp gì?”

“Em ấy không nói.”

...

Huyền Diệu Khả vừa thấy Huyền Huyền đã nhét điện thoại vào tay cậu.

Huyền Huyền cầm nhìn, nhíu.

Tiêu Xuân Hạ và Nguyệt Vũ hiểu kỳ ghé qua.

“God! Đây là gì?” Tiêu Xuân Hạ nghĩ cực kỳ ghê tởm.

Nguyệt Vũ chăm chú một hồi, phán đoán nói: “Căn cứ ánh mắt chuyên nghiệp của tôi, đây là một người chết bị lột da.”

“Sai, người này còn sống.”

84. Quyển 4 - Chương 6

“Người sống? Không thể nào.” Nguyệt Vũ không tin, “Từ ảnh chụp đến xem, người này da trên người đều bị lột xuống, có chút bộ vị thậm chí chân da cũng mất, quả thực là máu thịt lẫn lộn, trừ phi lập tức cầm máu, bằng không không khả năng sống sót.”

Tiêu Xuân Hạ tán thành quan điểm của Nguyệt Vũ.

Huyền Huyền hỏi: “Tiểu Khả, ảnh chụp này em lấy đâu ra?”

“Vừa chụp, lúc em đi tìm Tiểu Hạ, đụng phải người này được đưa vào, vì nghĩ không bình thường, cho nên chụp.”

“Vậy em nói người này còn sống không?”

“Anh ta khàn giọng thảm thiết, đương nhiên sống.”

“Vậy hiện tại nhất định đã chết.” Nguyệt Vũ chắc chắn.

...

Người kia quả nhiên chết, hơn nữa tử trạng cực kỳ kinh khủng, da trên người không một khối hoàn chỉnh, mu bàn tay và bắp chân thậm chí thấy cả xương.

Nghe xong tin này, Tiêu Xuân Hạ cực kỳ sợ hãi.

“Kẻ nào tàn nhẫn vậy, lột xuống từng khối da, đây có khác gì lăng trì?”

“Không khác, đều sống không bằng chết.” Huyền Huyền bình tĩnh nói.

Tiêu Xuân Hạ trầm mặc.

Anh nhìn ngón tay mình, thập chỉ liên tâm, thật không dám tưởng tượng nếu da bị lột xuống sẽ là đau đớn cực hạn cỡ nào.

Huyền Diệu Khả nhìn ảnh chụp trong điện thoại, dù là cô không sợ trời không sợ đất vẫn thấy ghê tởm, không khỏi lạnh gáy, “Anh, anh nghĩ là báo thù, hay là tâm lý biến thái dằn vặt người để thoả mãn?”

“Không biết.”

“Tiểu Nguyệt, cậu không phải biết chiêu hồn sao? Thế nào không chiêu hồn người này hỏi?” Nguyệt Vũ đề nghị nói.

Huyền Diệu Khả kinh ngạc, “Khó được anh thông minh một lần?”

Cô quay đầu hỏi Huyền Huyền: “Anh, ý anh thế nào?”

Huyền Huyền gật đầu.

Tiêu Xuân Hạ cảm thấy hứng thú, “Chiêu hồn là chiêu thế nào? Anh có thể xem sao?”

“Có thể, chỉ cần không ảnh hưởng anh em.”

“Tiểu Khả, vậy em biết chiêu hồn không?”

“Biết, thế nhưng em học là Tây Dương ma pháp, chiêu hồn do anh em làm tương đối chuyên nghiệp.” Huyền Diệu Khả cười nói.

“Huyền Huyền, cậu định lúc nào chiêu hồn?”

“Đêm nay.”

“Tôi có một vấn đề?” Tiêu Xuân Hạ nhắc tay.

“Anh cho anh là học sinh tiểu học sao, giơ tay đặt câu hỏi!” Huyền Diệu Khả trêu chọc.

Bất quá, cô phải thừa nhận, phối với đôi mắt hoa đào kia, lực sát thương của Tiêu Xuân Hạ gia tăng một bậc.

Chí ít, đối cô là có lực sát thương.

“Vấn đề gì?”

“Vì sao đại sư như hai người, chiêu hồn đều thích tiến hành vào buổi tối?”

“Vấn đề này của anh thật phí, anh nói, quỷ thích hoạt động lúc nào? Hơn nữa buổi tối âm khí tương đối thịnh.” Nguyệt Vũ trả lời thay.

Huyền Huyền ghé mắt, có chút kinh ngạc, cậu cười, “Nghĩ không ra anh biết.”

“Mưa dầm thấm đất.” Nguyệt Vũ đắc chí.

Tiêu Xuân Hạ và Huyền Diệu Khả nhất trí khinh bỉ: “Mã thí tinh!”

Nguyệt Vũ không chấp nhận với bọn họ, kéo Huyền Huyền hỏi: “Cậu hôm nay rảnh không? Đi làm với tôi?”

“Buồn chán.”

“Có tôi cùng cậu, sẽ không chán, huống hồ có máy tính cậu có thể lên mạng?”

Huyền Huyền không trả lời, Nguyệt Vũ vui vẻ, biết đây là đáp ứng.

Tiêu Xuân Hạ đỏ mặt, anh học Nguyệt Vũ kéo tay Huyền Diệu Khả, “Tiểu Khả, em cũng đi làm với anh? Em biết, anh làm bác sĩ tâm lý cả ngày đối phó một đám bệnh nhân tâm lý có vấn đề, rất dễ khiến tâm lý xảy ra chuyện?”

“Phi! Anh nào có cả ngày đối phó bệnh nhân, em thấy anh hầu như mỗi ngày đi dạo bệnh viện.”

Tiêu Xuân Hạ ngoại trừ biến sắc mặt lợi hại, da mặt là không phải bình thường dày, anh phủ nhận: “Anh là bác sĩ chuyên nghiệp, đâu có cả ngày đi dạo? Không tin, em thử nhìn anh một ngày, xem anh làm việc thế nào?”

“Vậy anh không phải quang minh kéo em đi làm? Được, anh có chỗ tốt gì cho em?”

“Tiểu Khả, chúng ta là bạn, nói lợi ích thương tình cảm.” Tiêu Xuân Hạ lấy lòng nói.

Huyền Diệu Khả hừ một tiếng.

Cô chưa thấy người đàn bà Nguyệt Vũ nhắc, vốn có ý lưu lại, đề nghị của Tiêu Xuân Hạ gãi đúng chỗ ngứa, thế nhưng vẫn biểu hiện cự tuyệt nho nhỏ.

Con gái sao, đều là khẩu thị tâm phi.

Sóc chuột bỗng nhiên nghĩ, nữ ma đầu dù sao cũng là con gái!

85. Quyển 4 - Chương 7

Nhìn Tiêu Xuân Thu và Thượng Quan Hiên xuất hiện trước mặt, Huyền Huyền giật mình.

Tiêu Xuân Thu tới phân nửa là Tiêu Xuân Hạ gọi, thế nhưng Thượng Quan Hiên dĩ nhiên đi theo, Huyền Huyền thực sự ngoài ý muốn.

Thượng Quan Hiên gật đầu với Huyền Huyền, coi như chào hỏi.

Tiêu Xuân Thu liều mạng giải thích: “Không phải tôi dẫn cậu ta tới, lúc anh tôi gọi, tôi ra ngoài, là cậu ta tiếp điện thoại, cậu ta bình thường không hiểu kỳ, hôm nay không biết vì sao tính tình thay đổi, trở nên bất quá, tôi nghĩ đại khái là quỷ triền thân? Nếu không, cậu giúp xem?...”

Càng nghe sắc mặt Thượng Quan Hiên càng khó coi.

Huyền Huyền liếc Thượng Quan Hiên đen mặt, thâm cười trộm.

Huyền Diệu Khả kéo Tiêu Xuân Hạ sang bên rủ rỉ.

Tiêu Xuân Hạ đại ra, kinh nghi bất định nhìn Tiêu Xuân Thu và Thượng Quan Hiên.

Huyền Diệu Khả kéo đầu Tiêu Xuân Hạ xuống, lại rủ rỉ một hồi.

Tiêu Xuân Hạ nửa tin nửa ngờ, ánh mắt không tự chủ bay đến trên người Thượng Quan Hiên.

Huyền Diệu Khả vẽ mặt khăng định

Tiêu Xuân Hạ thở dài.

Nguyệt Vũ ôm sóc chuột, người cắn hạnh nhân, sủng cắn quả hạch, vừa cắn, vừa chuyển mắt trên người Thượng Quan Hiên.

Nguyệt Vũ nhìn Huyền Diệu Khả và Tiêu Xuân Hạ tụ đầu rủ rỉ, lại nhìn Tiêu Xuân Thu cố gắng giải thích, lại nhìn Thượng Quan Hiên đen mặt, nghĩ rất ý tứ, lên ngoắc Huyền Huyền.

Huyền Huyền liếc Thượng Quan Hiên phiền muộn không gì sánh được, nhin cười đi qua: “Chuyện gì?”

“Người này là ai? Thế nào như khối băng, đứng nghiêm, không nói lời nào, không khiến người thích tí nào.”

Giọng Nguyệt Vũ không lớn, thế nhưng đám người Tiêu Xuân Thu nghe được.

Thượng Quan Hiên rất ghen khuất, đám người này, ngoại trừ Huyền Huyền tương đối bình thường, khác đều không bình thường, bọn họ coi anh là vô hình sao? Không che lấp chỉ trở, cái gì khiến người thích không khiến người thích? Cũng không phải chọn vợ?...

Tiêu Xuân Thu ngẩn ra, xuy xuy che miệng cười trộm.

Khiến người thích?

Nếu Thượng Quan Hiên khiến người thích, sẽ không xưng Lãnh Diện Hồ, hô, cười chết anh!

Huyền Diệu Khả và Tiêu Xuân Hạ nhìn Thượng Quan Hiên mặt xanh mét, cũng che miệng cười trộm.

Tiêu Xuân Thu càng cười càng khoa trương, ngã ngửa trên người Huyền Huyền.

“Cậu cười đủ chưa?” Thượng Quan Hiên mặt lạnh hỏi.

Tiêu Xuân Thu cười đến tắt thở.

“Phải khiến người thích, mặt lạnh sẽ không khiến người thích.”

Thượng Quan Hiên híp mắt, tia sáng nguy hiểm chợt loé rồi mất.

Tiêu Xuân Thu cảnh giác, lập tức đứng nghiêm, nhìn quanh.

Nguyệt Vũ không hiểu ra sao, không giải thích hỏi: “Tôi nói gì buồn cười sao?”

Huyền Huyền nhìn kẻ nói sai còn hồn nhiên không biết, thở dài.

“Đây là Nguyệt Vũ, đây là Tiêu Xuân Hạ anh Tiêu Xuân Thu, bọn họ công tác ở cùng bệnh viện, em gái tôi, hai người đã gặp.”

Thượng Quan Hiên nhìn Tiêu Xuân Hạ nhiều hai mắt, quen Tiêu Xuân Thu lâu vậy, cũng không nghe Tiêu Xuân Thu nhắc tới anh trai, bất quá lần đầu gặp, thật là nghe danh không bằng gặp mặt.

Huyền Huyền lại đối Nguyệt Vũ nói: “Anh ta gọi Thượng Quan Hiên, là thủ trưởng của Tiêu Xuân Thu.”

“Hạnh ngộ, hạnh ngộ.” Đây là Nguyệt Vũ nói.

“Ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.” Đây là Tiêu Xuân Hạ nói.

“Cũng vậy, cũng vậy.” Đây là Thượng Quan Hiên nói.

“Thôi đi, mấy người, dối trá!” Đây là Tiêu Xuân Thu nói.

Huyền Huyền mặt không biểu tình, nhìn mọi người giao lưu, rất ầu trĩ!

Huyền Diệu Khả trái nhìn, phải nhìn, miên man bất định.

Tiêu Xuân Hạ khả ái thuần tình? Tiêu Xuân Thu hoả bạo trì độn? Thượng Quan Hiên lãnh khốc vô tình? Nguyệt Vũ tiêu sái phong lưu? Anh trai phong thần tuần lãng? Mỹ nam mỗi người một vẻ, chụp một tấm nhất định có thể bán giá cao, ha hả...

...

Điểm hương, đốt phù, Huyền Huyền cực kỳ nghiêm túc bắt đầu chiêu hồn.

Khói xanh từng sợi, đàn hương nhàn nhạt bay lượn trong không khí.

Từng giọt mồ hôi chảy xuống trán Huyền Huyền.

Mọi người không khỏi khần trương.

Nhìn Huyền Huyền sắc mặt thoáng trắng bệch, Nguyệt Vũ lo lắng không thôi, anh nhỏ giọng hỏi Huyền Diệu Khả: “Tiểu Nguyệt không sao chứ? Cậu ấy thế nào nhìn rất cực?”

Huyền Diệu Khả không trả lời, chăm chăm Huyền Huyền, tựa hồ có chút không thích hợp.

Huyền Huyền lại thử một lần, buông tha.

Cậu mở mắt.

“Người này không chiêu hồn được.”

86. Quyển 4 - Chương 8

Chiêu hồn, đám người Tiêu Xuân Thu chỉ kiến thức nửa vời, nhưng bọn họ biết năng lực Huyền Huyền, nếu quả thật không chiêu hồn được, vậy đại biểu không bình thường.

“Không chiêu được? Thế nhưng người vừa chết, theo lý không thể nhanh vậy đã đầu thai, hồn hắc còn lác lư ở dương gian, anh, nguyên nhân gì khiến hồn người này không chiêu được?” Huyền Diệu Khả cẩn thận hỏi.

Huyền Huyền định lau mồ hôi trên trán, Nguyệt Vũ cướp trước một bước, rút khăn tay lau giúp cậu.

Huyền Huyền sững sốt, né tránh ánh mắt tìm tòi nghiên cứu Tiêu Xuân Thu bắn tới.

“Tôi nghĩ hồn người này có thể bị giam cầm, hoặc có ai biết tôi chiêu hồn, nghĩ cách quấy rầy, khiến tôi không thể chuẩn xác xác định hồn ở đâu.”

Đáy mắt Thượng Quan Hiên hiện lên một tia tối tăm chợt loé rồi mất, anh nói: “Tôi tìm người tra, người chết bối cảnh rất thuần khiết, không có ghi lại kết oán bất lương, vì vậy có người giam cầm linh hồn hoặc quấy rầy cậu chiêu hồn, hình như không thể.”

Tiêu Xuân Thu nói: “Thế nhưng hiện tại Huyền Huyền thực sự không chiêu được hồn người này, như cậu nói, có thể bài trừ khả năng báo thù, vậy chỉ còn một khả năng, là kẻ này tâm lý biến thái, thích lột da tra tấn người.”

Đám người Huyền Huyền không hện mà cùng lộ ra biểu tình “chỉ biết là vậy”.

Bị bọn họ nhìn, Tiêu Xuân Thu sợ hãi, “Mọi người nhìn tôi làm chi?”

“Chỉ biết anh là vì tra án mới tới.” Huyền Diệu Khả nói.

“Oan uổng, tôi thật là vì hiếu kỳ, cậu ta mới vì tra án, đây là vụ án cùng loại thứ ba trong tháng.”

“Thứ ba? Người chết đều bị lột da?” Huyền Huyền hỏi.

“Ừ.” Thượng Quan Hiên gật đầu, “Vì người chết không có điểm chung, cho nên hôm nay nghe cậu muốn chiêu hồn, tôi nghĩ tới, xem có thể hỏi ra đầu mối không, kết quả thất bại.”

“Cũng không phải không có điểm chung, tới giờ, ba người chết đều là nam, như vậy, tôi nghĩ hung thủ vô cùng có khả năng là nữ.” Tiêu Xuân Thu nói.

“Nữ? Có thể khẳng định?” Nguyệt Vũ hiếu kỳ hỏi.

“Dị tính tương hấp, đồng tính tương xích.”

“Lý do này của anh có chút gượng ép.”

“Tôi nghĩ Xuân Thu nói có lý.” Tiêu Xuân Hạ nói: “Một người hoặc nhiều hoặc ít sẽ đối khác phái có ý nghĩ không an phận, đối thân thể khác phái, tâm lý ảo tưởng, hiếu kỳ động vật giới tính không giống mình

có gì khác biệt, giả thiết hung thủ là tâm lý biến thái, hẳn vô cùng có thể chọn khác phái hạ thủ, như vậy rất có cảm giác chinh phục.”

“Tiểu Hạ nói khó không có lý, thế nhưng nếu hung thủ là homo, hẳn sẽ bài xích khác phái, nghĩ khác phái là độc được, em nghĩ hẳn mới lừa hạ thủ với khác phái.” Huyền Diệu Khả hăng hái bồng bồng nói.

Đám người Nguyệt Vũ quay đầu nhìn Huyền Huyền, một đầu hắc tuyến.

Huyền Huyền nhún vai, em gái thích là những thứ như vậy, cậu có cách nào? Cậu cũng bị cô đầu độc không ít.

“Mặc kệ thế nào, chí ít hiện tại chúng ta biết một việc, hung thủ vô cùng có thể là đạo học cao thủ, cho nên, Huyền Huyền lại phải phiền cậu.” Tiêu Xuân Thu nói.

Huyền Huyền rất trực tiếp vươn tay đến trước mặt Tiêu Xuân Thu.

Tiêu Xuân Thu trừng mắt nhìn bàn tay trắng nõn xinh đẹp, một trăm lẻ một lần nghiêng răng nghiêng lợi: “Đồ tham tiền! Tiền quý!”

“Gần đây sinh ý ảm đạm, tôi không kiếm được nhiều, anh đã tìm tôi hỗ trợ, tự nhiên phải thu phí. Bằng không sống làm sao? Giá cũ, 5500 đôla.” Huyền Huyền tuyệt không ngượng ngùng.

Tiêu Xuân Hạ thường nghe Tiêu Xuân Thu nói anh em Huyền thị hút máu, anh thăm ôm nghi hoặc, mà hiện tại thấy Huyền Huyền trực tiếp đòi tiền, không khỏi mặt mày nhăn nhó.

Nguyệt Vũ cũng trợn tròn.

Huyền Huyền luôn khiến người có cảm giác cao thâm mỵ trắc, duệ trí lãnh tĩnh, nhưng giờ, cậu lại thoáng có chút tục, khiến người không thích ứng.

Tiêu Xuân Thu xoay người, rút quyển chi phiếu, rồng bay phượng múa viết mấy con số, lễ trắng khí hùng đưa cho Thượng Quan Hiên, “Ký tên!”

Thượng Quan Hiên nhìn Tiêu Xuân Thu đương nhiên, lại nhìn Huyền Huyền thần tình đạm nhiên, siêu thoát phàm trần, cúi đầu, ký tên.

Huyền Diệu Khả hai mắt tỏa sáng, thần tượng, nịch ái a!

87. Quyển 4 - Chương 9

“Tiểu Khả, hôm nay thấy người đàn bà Nguyệt Vũ nói không?”

Huyền Diệu Khả ghé lưng vào sofa, cắn một miếng táo, “Không, buổi chiều em và Tiểu Hạ ở phòng làm việc chơi game.”

Huyền Huyền sờ tóc em gái, “Em thực sự không lo?”

Huyền Diệu Khả híp mắt, “Có chút, cho nên ngày mai vẫn phải đi bệnh viện, xác định tính uy hiếp của đối thủ.”

“Cần anh đi theo sao?”

“Không cần, em không phải con nít.”

“Không phải con nít? Vậy sao hôm nay bắt anh đi theo?” Huyền Huyền trêu tức nói.

Huyền Diệu Khả vươn tay ôm Huyền Huyền, cười nhẹ: “Em là vì anh, anh bình thường không thích ra ngoài, chỉ biết trốn trong nhà, đã sắp nổi mốc, phải ra ngoài phơi nắng mới được, hưởng hồ, mỹ nhân như Nguyệt Vũ, rất nhiều người thích, anh phải xem kỹ, bằng không cẩn thận bị hồ ly tinh câu.”

Huyền Huyền gõ đầu Huyền Diệu Khả, “Trong đầu toàn những thứ kỳ kỳ quái quái.”

“Anh, anh dám nói tuyệt không thích Nguyệt Vũ?”

“Bọn anh là bạn.”

“Lừa ai? Tiêu Xuân Thu cũng là bạn, thế nhưng anh rõ ràng tốt với Nguyệt Vũ hơn anh ta.”

“Có sao? Không thấy.”

“Tôi cũng không thấy.” Vừa tắm xong đi ra Nguyệt Vũ ghé vào vai Huyền Huyền ai oán ngắt lời.

Huyền Huyền đẩy đầu anh ra, “Tóc còn nhiều nước, đừng làm ướt đồ tôi, lau khô hãy ra.”

“Úc.” Nguyệt Vũ ngoan ngoan đi tìm khăn mặt lau đầu.

“Tiểu Nguyệt, khăn tôi bình thường lau đâu? Thế nào không thấy?”

“Hôm qua giặt, tôi tìm cái mới cho anh.”

Huyền Diệu Khả nhìn Huyền Huyền vào phòng ngủ, điểm điểm mũi sọc chuột, “Cả Tiểu Hoa đều biết Tiểu Huyền đối Nguyệt Vũ không giống, đúng không?”

“Chi!”

“Tiểu Huyền là ngu ngốc!”

“Chi!”

“Hi hi, Tiểu Hoa cũng là ngu ngốc!”

Sọc chuột một ngụm cắn táo trên tay Huyền Diệu Khả.

“A! Tao chưa ăn xong! Đồ vô lại!”

“Chi!”

...

“Tổ trưởng, Tiểu Khả thế nào không tới?”

Tiêu Xuân Thu chăm chăm Đường Vân bị mọi người đẩy lên, bí hiểm hỏi: “Các cậu rất muốn Tiểu Khả tới.”

Mọi người không ngừng gật đầu.

Khoa hình sự Tiểu Thường tới cửa nói: “Nữ cảnh cảnh cục chúng ta đều là oai qua liệt tảo, có tí dễ xem cũng là có chủ, khó được đoá hoa kiều diễm như Tiểu Khả mang cho mọi người chút màu sắc, tự nhiên hy vọng em ấy có thể thường tới.”

Mọi người lập tức phụ hoạ.

“Những ngày nặng nề của chúng ta rất không thú vị, bức thiết khát cầu sắc màu rực rỡ!”

“Thấy mỹ nhân, chúng ta tinh lực dư thừa, không thấy mỹ nhân, chúng ta không khí trầm lắng, tổ trưởng, vì hiệu suất công tác, anh dẫn Tiểu Khả tới cảnh cục đi!”

“Nếu không là bạn Tiểu Khả, không ngại em ấy và bạn đều tới, chúng tôi nhiệt liệt hoan nghênh!”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

“Mọi người thường nói vật dĩ loại tụ, nhân dĩ quần phân, Tiểu Khả đẹp vậy, bạn em ấy nhất định là mỹ nhân, cho dù không phải tiểu thư khuê các, cũng là tiểu gia bích ngọc, tổ trưởng, vì hạnh phúc cả đời chúng tôi, anh giúp chúng tôi đi!”

“Đúng vậy, anh cùng sếp khanh khanh ta ta, chúng tôi nhìn trong lòng rất chua xót!”

.....

Tiêu Xuân Thu đen mặt, nghe một đám ăn no rừng mỡ càng nói càng thái quá, cảm văn kiện thưởng cho mỗi người một cái tát, đánh mọi người chạy trốn chết, gào khóc không thôi.

“Các cậu thật sự muốn Tiểu Khả tới?” Tiêu Xuân Thu âm trầm hỏi.

“Phải!” Tiếng trả lời vang dội chính tề.

“Tốt! Phi thường tốt! Các cậu đừng hối hận!”

Nhìn Tiêu Xuân Thu có chút hả hê âm trầm cười, mọi người lạnh gáy.

Đường Vân nhỏ giọng nói: “Tổ trưởng cười thật quỷ dị! Lẽ nào anh ta biết chúng ta từng trắng trợn tuyên dương với khoa khác mờ ám giữa anh ta và sếp? Dự định thừa cơ hội này, để Tiểu Khả dẫn sữu nữ ô nhiễm mắt chúng ta?”

Tiểu Thường sờ cằm, vờ âm trầm nói: “Ừ, tuyệt đối có thể, tổ trưởng các anh phi thường lòng dạ hẹp hòi! Lúc đó mộng đẹp của các anh biến thành ác mộng, mỹ nữ không có, sữu nữ một đống, thậm chí còn không bằng oai qua liệt tảo cảnh cục...”

Mọi người bắt lấy Tiểu Thường hành hung, khu trục “ngoại tộc” ra lãnh thổ.

Thượng Quan Hiên mắt lạnh bàng quan nhìn bọn họ tranh cãi âm ỉ, hừ lạnh, lũ cừu vô tri mời lang nữ chà đạp!

88. Quyển 4 - Chương 10

Tiêu Xuân Thu xốc lên góc vải, nhìn thoáng, sắc mặt tái nhợt.

Thượng Quan Hiên khẽ đẩy tay anh, phủ vải trắng lại.

“Biết mình không nhìn được máu, còn cậy mạnh, không phải đã nói với cậu, như ba người trước, toàn thân bị lột.”

Nhớ tới gương mặt máu thịt sắc sỡ vừa thấy, dạ dày sôi lên, thiếu chút ới ra, Tiêu Xuân Thu đứng sang bên, một tay đỡ tường, một tay xoa ngực.

Thấy anh khó chịu, Thượng Quan Hiên nói: “Cậu ra ngoài trước đi.”

Tiêu Xuân Thu lắc đầu.

“VẬY qua kia ngồi.” Thượng Quan Hiên chỉ góc tường ngữ khí không cho cãi lời nói.

Tiêu Xuân Thu nhìn thoáng pháp y Hàn Vũ khoe miệng treo nụ cười mờ ám, không được tự nhiên nói: “Tôi đứng là được.”

“Cậu bắt tôi qua ôm cậu đứng không?”

Thấy Thượng Quan Hiên định qua, Tiêu Xuân Thu tức giận, “Cậu đứng lại! Tôi qua. Cậu và Hàn Vũ thảo luận tiếp đi.”

Tiêu Xuân Thu cọ cọ sát sát không tình nguyện ngồi xuống góc tường, ngấm lại, nghĩ mình rất uất ức, anh bình thường tuy khắc khẩu với Thượng Quan Hiên, thế nhưng Thượng Quan Hiên bắt anh làm, anh lại chưa từng vi phạm.

Càng nghĩ càng thấy mình mềm yếu dễ khi, bị Thượng Quan Hiên ép sạch, càng nghĩ càng không phục, dựa vào cái gì phải nghe Thượng Quan Hiên, Tiêu Xuân Thu thẳng lưng, định phát tiết bất mãn, lại nghĩ tới Thượng Quan Hiên mắt lộ hàn quang, híp lại thần thái nguy hiểm, cái lưng vừa thẳng mềm xuống, không thể “mắng to” chỉ có thể “mắng thầm”, Tiểu Xuân Thu thầm oán: Thượng Quan Hiên đồ bạo quân! Cường quyền chuyên chế!

“Cậu ở đó nhỏ giọng thì thầm cái gì? Mắng tôi đứng không?” Tâm hữu linh tê Thượng Quan Hiên lập tức hỏi.

Tiêu Xuân Thu càng hoảng sợ, yêu quái!

“Không có.” Kiên quyết phủ nhận.

Thượng Quan Hiên dùng dư quang khoé mắt liếc Tiêu Xuân Thu, hừ một tiếng, quay đầu thảo luận với Hàn Vũ.

Tiêu Xuân Thu thầm nhéo một thân mồ hôi, tiếp tục thầm oán.

Hàn Vũ liếc Tiêu Xuân Thu, cười, “Cậu ta rất thú vị.”

Thượng Quan Hiên mắt loé hàn quang, “Là thú vị, thế nhưng cậu nếu đánh chủ ý cậu ta, tôi cho cậu cả đời làm bạn với thi thể.”

Hàn Vũ phẫn nộ, “Thiết! Tôi là pháp y, vốn là cả đời làm bạn với thi thể.”

“Ý tôi là cho cậu ngủ cùng thi thể ngủ, ăn cùng thi thể ăn.”

Hàn Vũ tuyệt không sợ, “Tôi nói Thượng Quan, cậu nỡ quá lớn? Bắt tôi cùng thi thể ngủ, tính khả thi 50%, bắt tôi cùng thi thể ăn, tính khả thi 0%.”

“Vậy cậu muốn thử không?” Thượng Quan Hiên khiêu khích nói.

“Stop! Yên tâm, cậu ta không phải loại tôi thích. Thật dễ tôi cùng thi thể ăn, chuẩn xác một tháng sụt ký. Lúc ngủ, mắt nhắm, bên cạnh bất luận là sống hay chết, đều có thể cho không tồn tại, thế nhưng ăn, hoàn toàn không được. Bất quá, đây là cách giảm béo không sai, ừ, tôi gần nhất hơi béo, cùng thi thể ăn có thể coi như giảm béo, ha hả... Thượng Quan, cách của cậu không sai!”

Thượng Quan mặt không biểu tình, “Phải không, cậu muốn xuất bản sách không, giới thiệu một ít cách giảm béo hiệu quả cấp tốc, tỷ như ngồi giữa thi thể ăn, lại tỷ như nắm một con gián bỏ vào cơm, lại tỷ như thử chút giun móc...”

“Thượng Quan Hiên, đồ biến thái!”

Ngồi ở góc phòng Tiêu Xuân Thu càng nghe càng nghĩ đè ép, dạ dày không ngừng sôi lên, không được, nghe nữa, thực sự sẽ ói.

Nhìn Tiêu Xuân Thu hầu như chạy trời chết, Hàn Vũ sắc mặt thoáng trắng bệch, nhìn Thượng Quan mặt không đổi sắc, Hàn Vũ phải thờ dài, Lãnh Diện Hồ này thực sự không phải người, chuyện ghê tởm như vậy một cậu ta nói ra.

Thượng Quan Hiên khinh bỉ, “Vờ mảnh mai cái gì, pháp y quanh năm giao tiếp với thi thể như cậu, ghê

tởm nào không thấy, cậu bị tôi dọa? Bớt diễn đi!”

“Úc!” Hàn Vũ thay bộ mặt tươi cười, “Thượng Quan quả nhiên là Thượng Quan! Cậu không muốn nói lúc bảo bối của cậu ở, làm chi ghê tỏm dọa cậu ta chạy?”

Thượng Quan Hiên liếc trắng, “Nếu tôi nói muốn cậu ta ra ngoài, cậu ta sẽ chống đối, vậy không phải tốt, không cần tốn nhiều nước miếng cậu ta đã chạy.”

“Thượng Quan, tôi sùng bái cậu!” Hàn Vũ khoa trương nói.

“Bớt nói nhảm, những người chết này, cậu có tìm ra đầu mối?”

Hàn Vũ đứng đắn, nghiêm túc nói: “Không nhìn ra gì, tôi kiểm tra một vòng, từ vết thương những người này đến xem, tôi nghĩ da bọn họ rất khả năng bị một lưỡi dao vừa mỏng vừa bén tước xuống, biết giết heo không? Giết heo là dùng loại dao nhọn sắc bén tước da heo.”

“Tôi nghĩ câu sau của cậu hình như vô ích.”

“Vô ích? Tôi chỉ sợ cậu không hiểu.”

Suy nghĩ một chút, Thượng Quan hiên hỏi: “Cậu nói loại dao này là dao gì?”

“Nè!” Hàn Vũ không biết từ đâu móc ra một lưỡi dao mỏng đưa cho Thượng Quan Hiên.

Thượng Quan Hiên thoáng mở to mắt, “Đây là dao thủ thuật của cậu? Ý cậu hung thủ có khả năng dùng dao giải phẫu?”

“Không sai, tiến thêm một bước, hung thủ có thể là bác sĩ, hoặc pháp y như tôi. Chỉ ít hần có tri thức mặt này, có thể tước cả bộ da hoàn chỉnh không tì vết, bất quá, không bài trừ khả năng hần là tên giết heo. Mặc khác, trong cơ thể những người này không có bất luận thành phần mê được, trên người không có vết thương chí mạng, vì vậy, những người này cực kỳ có thể là bị lột da sống.”

Thân thể không thể động, thần kinh mảnh khảnh rõ ràng cảm nhận lưỡi dao băng lãnh từ bàn chân đâm vào, dọc theo cẳng chân, bắp đùi, đến bụng, ngực, lại đến cổ, mặt, trán, nhìn da chậm rãi bị bóc ra, bại lộ máu thịt yếu đuối, máu tươi phun trào...

Không cách nào tưởng tượng đây là sợ hãi thế nào, đau đớn thế nào, nếu người chết thật bị hại như vậy, hung thủ quả thật rất lạnh huyết, tàn nhẫn.

Thượng Quan Hiên trầm mặc.

89. Quyển 4 - Chương 11

“Thế nào? Có phát hiện không?”

Thượng Quan Hiên yên lặng nhìn Tiêu Xuân Thu không đáp.

Tiêu Xuân Thu kỳ quái, vươn tay lắc a lắc trước mặt anh.

“Hồi hồn? Nghĩ gì?”

Thượng Quan Hiên hoàn hồn, nói: “Tạm thời không phát hiện.”

“Ai, tìm không ra manh mối, vậy phải tra thế nào?” Tiêu Xuân Thu có chút nhụt chí.

“Cậu lát nữa đi đâu?”

“Anh tôi hẹn đi ăn.”

“Tôi cũng đi.”

“Hách?” Tiêu Xuân Thu choáng váng.

Thăng đến bệnh viện, Tiêu Xuân Thu mới hồi phục từ kinh ngạc, anh quay đầu hỏi: “Anh tôi ăn với tôi, cậu đi theo làm gì?”

“Cậu đừng quản.” Thượng Quan Hiên một bộ biểu tình “chuyện của tôi không cần cậu lo”.

Tiêu Xuân Thu chán nản, anh cười nhạt: “Thượng Quan Hiên, cậu tốt nhất nói rõ, hiện tại là tôi ăn với anh tôi, không phải ăn với anh cậu.”

“Tôi biết.”

“Cậu biết cái quỷ!” Tiêu Xuân Thu gầm rú.

Thượng Quan Hiên quay đầu, quét nhìn Tiêu Xuân Thu tức giận, không đầu ra đầu nói: “Ở đây là bệnh viện, mời chú ý âm lượng, cho dù cậu là cảnh sát, cũng không có quyền được miễn.”

Tiêu Xuân Thu tức chết, hận không thể xông lên tóm lấy Thượng Quan Hiên đánh một trận, đáng tiếc, không có gan.

...

Tiêu Xuân Hạ nghi hoặc nhìn Thượng Quan Hiên lão thần tự tại, kéo Tiêu Xuân Thu sang bên nhỏ giọng hỏi: “Hai đứa thế nào như trẻ sinh đôi, đi đâu cũng có nhau?”

Tiêu Xuân Thu sắc mặt thối thối, “Anh, đừng dùng từ đó hình dung, ai biết thần kinh nào của cậu ta không đúng, em nói đi ăn với anh, cậu ta đòi theo, em không có cách? Lại không thể dùng vũ lực.”

“Cho dù dùng vũ lực, anh nghĩ em cũng không phải đối thủ của cậu ta.”

Tiêu Xuân Thu phiền muộn.

“May là hôm nay Tiểu Khả không tới, bằng không anh sợ lát nữa ăn, sẽ cảm như hén.”

“Không khoa trương vậy.” Thượng Quan Hiên đột nhiên ngắt lời.

Anh em Tiêu gia hoảng sợ, nhất trí quay đầu chăm chăm Thượng Quan Hiên.

Thượng Quan Hiên bất mãn, “Hai người biểu tình gì? Đặc biệt cậu, Tiêu Xuân Thu! Tôi có kinh khủng như vậy sao? Tôi rất trầm mặc ít lời sao? Nhìn anh em cậu, một bộ ăn với tôi còn thê thảm hơn ngồi tù!”

Tiêu Xuân Thu nuốt nước bọt, thành thật nói: “Ăn với cậu, như đứng đồng lửa, ngồi đồng than.”

Thượng Quan Hiên giận hờn như ói máu, đồ vô lương tâm, mình tốt với cậu ta, cậu ta lại tránh như rắn rết, vô tâm vô phế.

Tiêu Xuân Thu nhìn sắc mặt Thượng Quan Hiên âm tình bất định, lo sợ, anh uỷ khuất nói: “Tôi ăn với anh tôi, cậu tự nhiên đi theo, tôi vốn có thể tổ khổ, cậu ở, tôi không ý tứ nói xấu cậu.”

“Cậu về nhà thoải mái nói với anh cậu không được sao?”

“Không phải không được.” Do dự một chút, Tiêu Xuân Thu nói: “Thượng Quan Hiên, tôi nghĩ cậu gần đây cổ cổ quái quái. Cậu lúc trước tuy thích quần tôi, gần đây lại quần nhiều lắm, hoá khí cũng lớn, cậu có phải thời kỳ mãn kinh?”

Nhìn Thượng Quan Hiên sắc mặt xanh mét, Tiêu Xuân Hạ ghen cười đến mức thống khổ, anh giờ mới

biết em trai mình đôi khi rất hài hước.

Tỉ mỉ ngẫm lại, Thượng Quan Hiên hình như vô cùng bảo bối em trai anh, cho dù như Tiểu Khả nói, Thượng Quan Hiên thích Tiêu Xuân Thu, thế nhưng dựa theo tính cách, không nên là cách bảo bối gần như lão gà mái này, Thượng Quan Hiên khấn trương vậy, có phải chỉ vì thích?

Tiêu Xuân Hạ nhìn thoáng Thượng Quan Hiên mặt hiện “ngũ sắc đan xen”, nghi hoặc.

Huyền Diệu Khả vừa vào nghe một câu “cậu có phải thời kỳ mãn kinh”, không khỏi thất thanh cười to.

90. Quyển 4 - Chương 12

“Thời kỳ mãn kinh, ha ha, thời kỳ mãn kinh, ha ha ha...”

“Tiểu Khả, em đừng cười.”

Nhìn Huyền Diệu Khả ngồi trên ghế ôm bụng cười tắt thở, Tiêu Xuân Hạ không khỏi lo lắng.

“Cẩn thận cười chết.” Thượng Quan Hiên không tốt nói.

Huyền Diệu Khả nhiều lần khổ cực, rốt cuộc nhịn xuống, cô vênh lên lan hoa chỉ, nặn ra một câu: “Ai nha, chú Thượng Quan, chú thật là thời kỳ mãn kinh, cơn tức thật lớn.”

Thượng Quan Hiên mặt không biểu tình, lạnh lùng nhìn Huyền Diệu Khả.

Tiêu Xuân Thu sờ mũi, co rúm một cái.

“Chúng ta đi ăn cơm.” Tiêu Xuân Hạ hoà giải.

...

Vừa quẹo qua ngã rẽ, Tiêu Xuân Thu thỉnh thoảng liếc Thượng Quan Hiên suýt nữa đụng phải người, may mắn Thượng Quan Hiên nhanh tay lẹ mắt, kéo anh lại.

“Tiêu bác sĩ, ra ngoài ăn sao?” Người nọ chào hỏi Tiêu Xuân Hạ.

Tiêu Xuân Hạ đang nói chuyện với Huyền Diệu Khả ngẩng lên nhìn, thần sắc không tự nhiên: “Trùng hợp vậy, Tang bác sĩ.”

Vừa nghe chữ “Tang”, Huyền Diệu Khả cảnh giác, hồ ly tinh?

Tang Cúc vóc dáng không cao, khiến người cảm giác đầu tiên là rất gầy, như một trận gió có thể cuốn cô đi, trên gương mặt trái xoan khéo léo là đôi mắt to, lúc này hàm tình mạch mạch nhìn Tiêu Xuân Hạ.

Tiêu Xuân Hạ vô thức tránh né ánh mắt cô, tay kéo Huyền Diệu Khả.

Tang Cúc mắt hiện lên một ánh sáng, tựa hồ lúc này mới thấy đám người Huyền Diệu Khả.

“Mấy vị này là bạn anh?”

“Bạn gái tôi, em trai tôi, bạn của em trai.” Tiêu Xuân Hạ lần lượt giới thiệu.

Huyền Diệu Khả hợp tác như chim nhỏ nép vào người Tiêu Xuân Hạ, trên mặt hiện lên nụ cười ngượng ngùng.

Tiêu Xuân Thu nhìn không khỏi rung mình, bản lĩnh biến sắc mặt của Bạo Long Nữ không khác gì anh trai.

Ánh mắt Tang Cúc hữu ý vô ý liếc bàn tay hai người nắm chặt, “Chào các vị, tôi là Tang Cúc, đồng sự của Tiêu bác sĩ.”

Đám người Tiêu Xuân Thu gật đầu, xem như chào hỏi.

rầm rập.

“Tiểu Hạ, em đói bụng.” Huyền Diệu Khả hợp thời nói.

“Chúng ta đi ăn cơm, Tang bác sĩ chúng tôi đi trước.”

Tang Cúc cười cười, gật đầu.

Nhìn bóng lưng bốn người, Tang Cúc khoé miệng cong lên một cung độ.

...

Tiêu Xuân Thu nắm vai Tiêu Xuân Hạ, trêu đùa hỏi: “Anh, cô ấy là người theo đuổi anh sao? Ánh mắt nhìn anh rất nóng bỏng.”

Tiêu Xuân Hạ liếc trắng, giọng nói mang theo cường điệu: “Bọn anh là đồng sự, không quen.”

“Cô ấy lớn lên không kém, có thể nói dịu dàng mỹ lệ, lo lắng tí đi.”

“Ánh mắt chật hẹp, thiếu cận.” Thượng Quan Hiên châm chọc.

Tiêu Xuân Thu không phục, “Tôi lo cho anh tôi, không phải lo cho cậu, nói nghiêm khắc như vậy làm chi?”

“Tôi sợ cậu hại anh mình.”

“Tôi hại cậu cũng không hại anh tôi, không nói chuyện với cậu, mỗi ngày chỉ biết đâm chọc, đâm tai tôi đau, bụng đầy cơn tức, chỉ muốn đánh cậu.”

Tiêu Xuân Thu đi nhanh về trước, khí lực tựa hồ hận không thể giẫm sàn nhà ra một lỗ.

Huyền Diệu Khả đối Thượng Quan Hiên lắc đầu, “Cách quan tâm của anh không phải người thường có thể nhận, anh không thể ôn nhu chút sao? Cẩn thận dọa chạy anh ấy.”

“Liên quan gì cô!” Thượng Quan Hiên quăng một câu.

Huyền Diệu Khả không so đo, kéo Tiêu Xuân Hạ.

Đi vài bước, chỉ thấy cô khẽ nói với Tiêu Xuân Hạ một câu: “Tiểu Hạ, quả nhiên là thời kỳ mãn kinh, tính tình thật thối!”

Tiêu Xuân Hạ cười khẽ.

Thượng Quan Hiên đứng đó, quay đầu nhìn đầu kia hàng lang, Tang Cúc đã đi.

Anh lại quay đầu nhìn phía trước, Tiêu Xuân Thu đang phát tính tình lẩn qua lẩn lại bốn cảnh hai bên, thở dài, trong mắt nổi lên ưu sầu.

91. Quyển 4 - Chương 13

Nửa đêm, trời đổ mưa to.

Ngoài cửa sổ một mảnh đen kịt, bên tai rõ ràng nghe thấy tiếng mưa rào rạt và cành cây thỉnh thoảng va chạm.

Trong nhà, ánh nến cô độc loé ra ánh sáng yếu ớt hôn ám vàng nhạt.

Mưa như lớn hơn, gió bắt đầu nổi.

Cây đa trong sân lay động trước gió, phát ra tiếng sần sạt, xa xa truyền đến tiếng chim thì thầm không biết tên, có vẻ âm trầm không gì sánh được.

Một kẻ một bước lún, một bước đạp chạy trốn giữa lầy lội.

Ánh nến loé ra từ khe cửa đóng kín, chiếu trên gương mặt tái nhợt của kẻ nọ.

Tóc dài che nửa bên mặt, đôi môi không huyết sắc run rẩy.

Gã bạo gan, vươn tay đẩy, ván cửa phát ra tiếng kéo dài.

Trong nhà không ai, chỉ có ánh nến chập chờn, một cây quạt rơi xuống.

Gã khom lưng nhặt lên, quạt rất mỏng, mặt quạt từng điểm hoa đào, màu sắc huyết hồng đau đớn ánh mắt.

Gã vươn tay sờ sờ hoa đào huyết hồng tiên diễm, dịch thể dính ướt khiến gã run lên.

Vết máu vươn dài đến cửa sổ, bên ngoài là một cái sân đen kịt.

Gã ném cây quạt, phát điên chạy ra sân.

Mưa dần nhỏ, ánh trăng mờ lung rả rác, rả rác trong sân.

Hoa ảnh lay động, mờ mờ ảo ảo, đã điếu không biết tên, côn trùng thê lương gào loạn.

Gã lòng hoảng sợ, hoảng loạn tìm kiếm.

Sốt ruột, chân trái cứ nhiên không hiểu ra sao ngán lấy chân phải, vì vậy cả người “Bùm” nặng nề té trên đất.

Cả sân đột nhiên an tĩnh. Côn trùng và dã thú này còn kêu mai danh ả tích, không thấy tăm hơi.

Gã khổng chế không được thân thể, bắt đầu kịch liệt run rẩy.

Giữa bụi hoa, lộ ra gương mặt trán bệch cùng gã gần trong gang tấc.

Ai vậy, ai vậy?

Gã nghĩ đầu óc mình như muốn vỡ ra, một mảnh hỗn độn.

Ký ức xa xôi dâng lên, phân phân xức xức, hoa tuyết lượn lờ giữa không trung lại không cách nào bắt được.

Gã chậm rãi ngã xuống.

“A...”

Tiêu Xuân Thu bật dậy khỏi giường, phát hiện đây người mồ hôi.

Anh bật đèn ở đầu giường, nhìn đồng hồ, ba giờ sáng.

Bên ngoài mưa to rào rạt.

Làm ác mộng?

Tiêu Xuân Thu rút khăn tay xoa mồ hôi lạnh trên trán, cảm giác dính ướt trên người khiến anh khó chịu.

Anh xuống giường, tới phòng tắm vắt khăn mặt lau khô.

Lau xong, người cũng tỉnh.

Tiêu Xuân Thu bò lại giường, ngáy ngốc một hồi.

Kỳ quái, mình thế nào vô duyên vô cớ làm ác mộng?

Thì thâm một hồi, nghĩ mãi không ra.

Anh lại nằm xuống, lăn qua lăn lại trên giường, không chút buồn ngủ.

Anh tiện tay cầm điện thoại ở đầu giường, dự định chơi game.

Bật lên, ma xuy quỷ khiến lật tới số Thượng Quan Hiên.

Do dự một chút, Tiêu Xuân Thu nổi lên tâm trêu cợt.

Phù hộ cậu ta không tắt máy, giật tỉnh cậu ta, ha ha!

Điện thoại vừa chuyển, Tiêu Xuân Thu vui vẻ, căn cứ tâm trêu đùa, anh thoáng ấn tắt.

Vừa cười trộm ba giây, điện thoại đã reo.

Nhìn cái tên loé lên, Tiêu Xuân Thu do dự tiếp hay không.

Điện thoại không ngừng run, như Thượng Quan Hiên tức giận.

Thói quen dài nhận mệnh, Tiêu Xuân Thu rất sợ Thượng Quan Hiên, vì vậy tiếp.

Chưa kịp lên tiếng, giọng cấp thiết của Thượng Quan Hiên đầu kia truyền đến: “Xảy ra chuyện gì? Cậu không sao chứ?”

Tiêu Xuân Thu ngẩn ra, trong lòng bỗng nghĩ chưa xót.

“Uy, uy, Xuân Thu, cậu nói gì đi?”

“Tôi... tôi...”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không sao, tôi không sao, tôi ngủ không được, cầm điện thoại chơi, không cần thận ấn số của cậu.”

92. Quyển 4 - Chương 14

Tiêu Xuân Thu không có gan nói mình cố ý, không thể làm gì khác hơn bịa có.

Nếu để Thượng Quan Hiên biết mình đùa dai, vô cùng có thể lập tức giết qua, đánh anh một trận.

Thượng Quan Hiên thở dài, “Đồ heo như cậu, cũng ngủ không được sao?”

Thượng Quan Hiên khôi phục bình thường bắt đầu nói lời độc ác.

Nhớ tới Thượng Quan Hiên vừa nãy cấp thiết, thậm chí mang theo khủng hoảng, Tiêu Xuân Thu không tức giận phản bác như thường.

Tiêu Xuân Thu hỏi: “Cậu chưa ngủ?”

“Ngủ, bị điện thoại của cậu gọi tỉnh.”

Tiêu Xuân Thu nở nụ cười, “Khó được cậu hài hước.”

Tiêu Xuân Thu rất muốn hỏi, cậu có phải nói dối, nếu ngủ, thế nào bắt điện thoại nhanh vậy. Thế nhưng Thượng Quan Hiên đã nói ngủ, vậy ngủ đi.

“Cậu thế nào ngủ không được?”

Tiêu Xuân Thu có chút thẹn thùng, quanh co nửa ngày, mới nói: “Làm ác mộng.”

“Ác mộng? Ác mộng gì?”

“Một giấc mộng cổ cổ quái quái không hiểu ra sao.”

“Nói nghe xem.”

Không thấy mặt Thượng Quan Hiên, làm nũng bỗng trở nên tự nhiên.

“Không nói, nói cậu sẽ cười.” Tiêu Xuân Thu bĩu môi.

“Tôi bảo chúng không cười.”

Tuy nghĩ không đáng tin, nhưng đêm mưa như vậy, giấc mộng như vậy, có người nói chuyện, cũng không sai.

Tiêu Xuân Thu kéo gối, nằm xuống, êm ả kể ra giấc mộng ly kỳ.

Sau khi nói xong, điện thoại trầm mặc.

“Ừ, sao không nói gì? Cười tôi phải không?”

“Không.” Giọng Thượng Quan Hiên có chút cấp bách.

“Nga.”

Tiêu Xuân Thu trở mình.

Lại trầm mặc một hồi, Thượng Quan Hiên nói: “Chỉ là giấc mộng, không cần sợ.”

An ủi của Thượng Quan Hiên khiến Tiêu Xuân Thu có chút buồn cười, “Tôi không sợ, tôi không phải đàn bà.”

“Ừ, nhanh ngủ đi.”

Tiêu Xuân Thu lại trở mình, “Thượng Quan Hiên.”

“Ừ?”

“Tôi ngủ không được.” Giọng có khổ não.

“Ngủ không được, vậy nói chuyện với tôi.”

“Nói gì?”

“Cậu muốn nói gì thì nói.” Dừng một chút, Thượng Quan Hiên bổ sung một câu, “Nói xấu tôi cũng được.”

“Thật?”

“Ừ.”

“Cậu lãnh khốc, bá đạo, xấu tính, luôn phụng phịu, lạnh như băng, cười chỉ có một kiểu...” Tiêu Xuân Thu tích lý ba ba nói ra một chuỗi dài, “Bất quá, nói tiếp, tôi chưa thấy cậu cười? Dù sao hiện tại không thấy mặt cậu, cậu cười một tiếng tôi nghe được không?”

Đầu kia điện thoại Thượng Quan Hiên cười khẽ.

Tiếng cười trầm thấp, Tiêu Xuân Thu tưởng tượng thần tình lúc này trên mặt Thượng Quan Hiên.

“Ừ, cậu chụp một bức, gửi cho tôi xem được không? Tôi nghĩ không ra nụ cười của cậu thế nào?”

“Cho cậu ba phần sắc cậu còn muốn mở phòng nhuộm.”

“Thiết, keo kiệt.”

“Xuân Thu, cậu tin kiếp trước kiếp này không?” Thượng Quan Hiên đột nhiên hỏi.

“Thành thật mà nói, không thể tin được.”

“Chỉ biết cậu sẽ nói vậy, không tể bào lãng mạn.”

Tiêu Xuân Thu cười ha hả, “Ông già cổ hủ như cậu, cư nhiên còn móc tôi, nói tôi không tể bào lãng mạn, tôi chỉ ít giỏi hơn cậu, đồ tăng băng nghìn năm, cả đời không lãng mạn, cậu còn không biết ngượng nói tôi, ha ha, thực sự cười chết tôi...”

“Cười, cười, cười chết cậu.”

“Ha ha ha...”

.....

“Xuân Thu, Xuân Thu...”

“Ừ.”

“Xuân Thu, Xuân Thu...”

Lơ mơ trước khi ngủ, Tiêu Xuân Thu bỗng nhiên nghĩ tiếng kêu trầm thấp của Thượng Quan Hiên rất ôn nhu, người này, cũng biết ôn nhu sao?

Đợi thật lâu, đầu kia điện thoại vẫn không âm hưởng, thỉnh thoảng truyền đến tiếng tắt tắt xuất xuất Tiêu Xuân Thu trở mình.

Thượng Quan Hiên buông điện thoại, cầm trong tay xuất thần.

Mưa vẫn rơi, đánh vào cửa sổ, phát ra âm hưởng ba ba rất nhỏ.

Đêm đen, có thể có dương quang?

93. Quyển 4 - Chương 15

Huyền Huyền mở cửa sổ sát đất, nhìn thoáng bầu trời ám trầm, mới buổi chiều hai giờ rưỡi, nhưng cứ như màn đêm buông xuống, bầu trời đè ép khiến người nghĩ áp lực không thở nổi.

Khí trời như vậy, người cũng trở nên vô tình, làm gì cũng kéo không nổi sức.

Sóc chuột mệt mỏi ghé vào vai Huyền Huyền, buồn chán dùng móng vuốt quào mái tóc nửa dài không ngăn của cậu.

Bầu trời đổ xuống giọt mưa, một lát sau, mưa tầm tã rơi.

Huyền Huyền đóng cửa, đột nhiên nhớ tới Nguyệt Vũ ra ngoài không mang dù, xe đã đưa đi bảo dưỡng, khí trời này, ra vào cực kỳ bất tiện.

Nghĩ vậy, Huyền Huyền về phòng cầm dù và chìa khoá xe, chuẩn bị ra ngoài.

“Tiểu Hoa, tao phải đi bệnh viện, mày muốn đi không?”

Sóc chuột nghiêng đầu nghĩ một hồi, ở nhà vắng vẻ, một mình rất lạnh, không bằng đi theo.

“Chi!”

...

Khi tới bệnh viện, Nguyệt Vũ không ở.

Nữ hộ sĩ Lý Hồng Mai nhiệt tình chào hỏi Huyền Huyền.

Nhìn nụ cười xán lạn của cô, Huyền Huyền không khỏi nhớ tới em gái mình.

Cậu nghĩ nếu hai người gặp nhau, nhất định ngưi tầm ngưi, mã tầm mã.

“Huyền tiên sinh, sao cậu lâu vậy mới tới? Nguyệt bác sĩ biết cậu tới, nhất định rất vui, mỗi lần Huyền tiên sinh tới, nụ cười của Nguyệt bác sĩ đặc biệt hoa mắt.”

Huyền Huyền sờ mũi, đôi mắt sáng như sao của Lý Hồng Mai khiến cậu nghĩ nổi da gà.

“Nguyệt Vũ đi đâu?”

“Vừa có người bệnh đưa vào, Nguyệt bác sĩ đến phòng phẫu thuật.”

“Người bệnh? Người bệnh gì?” Huyền Huyền thuận miệng hỏi.

Thần tình trên mặt Lý Hồng Mai có chút kinh sợ, “Nghe nói là một người không có da.”

“Không có da?” Huyền Huyền thoáng dừng động tác.

“Ừ, nghe Tiểu Lâm nói, người nọ cả người đầy máu, những chỗ lộ ra đều không có da, hằn như các nạn nhân trước, toàn thân da bị người lột xuống.”

Huyền Huyền nhíu, xem ra lại có một người ngộ hại.

“Phòng phẫu thuật ở đâu?”

“Lầu một B3, đi thẳng quẹo phải, lại quẹo phải.”

“Cảm ơn.”

...

Tiêu Xuân Thu phiên tảo đi tới đi lui.

Đã là người thứ năm, thế nhưng không chút đầu mối, giết người đều có quy luật, không phải sao? Mà bói

cảnh người chết hoàn toàn không giống, lẽ nào hung thủ qua lại trên đường, nhìn trúng mục tiêu thì xuất thủ, căn bản không lựa chọn, chỉ cần hấn thích?

Thượng Quan Hiên tựa trên lan can, nhìn Tiêu Xuân Thu vòng quanh loạn chuyển.

Đường Vân bên cạnh nói: “Tổ trưởng, anh đừng đi nữa, tôi đã hoa mắt.”

Tiêu Xuân Thu hung hăng trừng, vén tay áo, “Đường Vân, tôi rất không vui, cậu cho tôi đánh một cái.”

Đường Vân kinh ngạc, lập tức chuồn đến sau Thượng Quan Hiên, “Sếp, cứu mạng!”

Thượng Quan Hiên xoay người một cước đá văng Đường Vân, “Đánh thoải mái.”

Tiêu Xuân Thu trái quyền phải chưởng tấn công, âm hiểm cười.

Đường Vân mồ hôi lạnh trên trán.

Ô ô, sếp anh quá độc ác!

Tiêu Xuân Thu bắt lấy Đường Vân định đánh, bỗng nhiên xa xa thấy Huyền Huyền đi tới, lập tức ném Đường Vân, dặng dặng chạy đi.

Thượng Quan Hiên ngẩng ra, nâng mắt nhìn Huyền Huyền, thấy Tiêu Xuân Thu hưng phấn như gấu thấy mật, trong lòng bỗng nhiên không tự vị.

“Huyền Huyền, sao cậu ở bệnh viện? Tôi vừa định tìm cậu.”

Đường Vân tránh được một kiếp, lao tới, tóm lấy tay Huyền Huyền, hô to: “Ân công! Tôi rất đúng lúc!”

Huyền Huyền không hiểu ra sao.

“Ân công?”

“Đừng quản cậu ta!” Tiêu Xuân Thu một tay đẩy ra Đường Vân.

“Huyền Huyền, lại có người ngộ hại.”

“Tôi vừa nghe, cho nên tới xem.”

Tiêu Xuân Thu cấp thiết nói: “Cậu nhanh cảm giác xem, xung quanh có kẻ làm phép không? Người bên trong hẳn chưa chết, đừng để hồn bị hung thủ đoạt.”

“Đã chết.”

“A? Cái gì đã chết.” Tiêu Xuân Thu không rõ.

“Tôi nói, người kia đã chết.” Nguyệt Vũ ra khỏi phòng phẫu thuật nói.

94. Quyển 4 - Chương 16

“Lại chết?!” Tiêu Xuân Thu phát điên.

“Lúc đưa tới chỉ còn một hơi, nghiêm túc mà nói, một hơi cũng không có, chỉ có tia khí, có thể cứu sống là nằm mơ giữa ban ngày.”

“Vậy hồn đâu? Huyền Huyền nhanh!”

Tiêu Xuân Thu không đợi phân trần nắm tay Huyền Huyền lao vào phòng phẫu thuật, hầu như té ngã lên người hộ sĩ.

Thượng Quan Hiên xoa trán, người này, tính tình vĩnh viễn vội vàng xao động.

Thượng Quan Hiên hỏi Nguyệt Vũ: “Người chết như lần trước?”

“Ừ, toàn thân trên dưới, không một khối da, ngoại trừ da đầu. Bất quá, luận thủ pháp dùng dao, hung thủ rất cao minh, cư nhiên có thể lột cả bộ da hoàn chỉnh xuống, miệng vết cắt rất bằng phẳng.”

Thượng Quan Hiên bỗng nhiên nhớ tới suy đoán Hàn Vũ dành cho hung thủ, “Cậu nghĩ hung thủ là bác sĩ?”

“Hẳn có thể, hơn nữa là giỏi về sử dụng dao phẫu thuật.”

...

Huyền Huyền vẽ mặt ngưng trọng.

Tiêu Xuân Thu bình tĩnh hô hấp, đôi mắt trông mong nhìn Huyền Huyền.

“Anh nói người này lúc đưa tới còn khí?” Huyền Huyền hỏi Nguyệt Vũ.

“Ừ, hơi thở mỏng manh, thế nhưng coi như sống.”

“Thế nào? Có gì không thích hợp?” Tiêu Xuân Thu hỏi.

“Hồn người này mất.” Huyền Huyền bình tĩnh nói, “Chuyện này tựa hồ có chút quỷ dị, nếu lúc đưa tới người này còn khí, vậy hồn hẳn còn ở, vừa nãy tôi ở ngoài không cảm giác có gì dị thường, thế nhưng hiện tại hồn không thấy, tôi không giải thích được nguyên nhân.”

Tiêu Xuân Thu không khỏi trái tim băng giá, anh bỗng nhiên nghĩ: hung thủ mình muốn bắt liệu có phải người? Nếu không phải người, vậy là gì? Hung thủ lột da người làm gì? Làm đèn lồng da người?...

Huyền Huyền nghĩ một chút, quay đầu hỏi Nguyệt Vũ: “Vừa nãy trong quá trình cứu trị, bác sĩ hộ sĩ tham gia có ai đáng chú ý không?”

Nguyệt Vũ nghiêm túc nghĩ, lắc đầu.

“Tôi là bác sĩ mổ chính, cứu trị hầu như do tôi làm, tôi nghĩ lúc ấy không khả năng có ai làm gì.”

“Thế nhưng sau khi cậu rời khỏi phòng phẫu thuật, bên trong còn người.” Thượng Quan Hiên nói.

Tiêu Xuân Thu biến sắc, không sai, ở đây có khe hở thời gian.

“Nguyệt Vũ, có thể cung cấp cho tôi danh sách nhân viên tham gia cứu trị khi nãy không.”

“Được. lát nữa tôi viết cho anh.”

“Anh, Xuân Thu Chiến Quốc, chú Thượng Quan, mọi người thế nào ở đây? Em tưởng chỉ có Nguyệt Vũ.”

Huyền Diệu Khả thăm dò vào, thấy đám người Huyền Huyền sưng sốt.

Chú Thượng Quan?

Huyền Huyền và Nguyệt Vũ không hẹn quay đầu nhìn Thượng Quan Hiên, khoé miệng co quắp.

Biết nguyên nhân Tiêu Xuân Thu liếc Thượng Quan Hiên sắc mặt xanh mét, buồn cười.

Huyền Diệu Khả như không nhìn ra Thượng Quan Hiên thần sắc bất thiện, hỏi thẳng Huyền Huyền: “Anh, em nghe nói lại có người bị lột da như lần trước, thế nào, có phát hiện không?”

“Không, hơn nữa chuyện như càng quái dị.”

“Quái dị?”

“Ừ, người vừa chết, thế nhưng hồn không thấy.”

“Có chuyện như vậy?” Huyền Diệu Khả kinh ngạc, “Vậy hung thủ không đơn giản, anh, có manh mối gì không?”

“Tạm thời không, anh còn không biết hồn vì sao biến mất trong thời gian ngắn. Được rồi, em thế nào ở bệnh viện?”

“Làm bạn Tiểu Hạ.”

Tiêu Xuân Thu nhìn quanh, lại không thấy Tiêu Xuân Hạ, có chút kỳ quái, “Anh anh không theo em tới?”

Huyền Diệu Khả bĩu môi, không vui nói: “Tiểu Hạ bạn, mấy ngày nay không biết vì sao, bệnh nhân tăng nhiều, còn là nữ.”

“Bệnh nhân nữ?”

“Ừ, đúng rồi, anh, Tiểu Hạ gặp chuyện cổ quái. Ba ngày nay, đã có năm cô gái nói mình làm quái mộng, hơn nữa kỳ quái nhất là, năm người này nằm mơ giống nhau.”

“Nằm mơ giống nhau? Các cô ấy mơ thấy gì?” Nguyệt Vũ và Tiêu Xuân Thu song song nói.

“Các cô ấy nói mơ thấy có người đưa mình một cây quạt. Mỗi lần đều mơ, có người cười khế, nhét một cây quạt cực mỏng vào tay các cô ấy, sau đó người kia đi, các cô ấy giật tỉnh.”

95. Quyển 4 - Chương 17

“Cây quạt?” Tiêu Xuân Thu phản ứng rất lớn, “Cây quạt gì?”

“Quạt hoa đào, bắt quá hoa đào trên mặt quạt là dùng máu nhuộm thành.”

Thần tình trên mặt Tiêu Xuân Thu cổ quái, mím chặt môi.

Huyền Huyền thấy anh dị dạng, thâm kỳ quái, hỏi: “Thế nào? Lẽ nào anh cũng nằm mơ giống vậy? Hay là anh từng thấy cây quạt hoa đào kia.”

Tiêu Xuân Thu sắc mặt trắng bệch, chua xót nói: “Tôi không chỉ mơ thấy quạt hoa đào, tôi còn mơ thấy người chết.”

Yên lặng.

“Người chết? Người chết gì? Anh quen sao?” Huyền Huyền chậm rãi hỏi.

“Không quen, hơn nữa chỗ trong mộng tôi chưa từng thấy, cảm giác không giống hiện đại, mà rất giống cổ đại, hoặc là chỗ có kiến trúc lâm viên.”

Huyền Huyền trầm ngâm, “Anh lần đầu mơ thấy? Chuyện khi nào?”

“Tối qua, giấc mộng của tôi có phải dự triệu?” Tiêu Xuân Thu nghĩ bất an.

“Không biết.”

“Bất luận thế nào, hiện có sáu người mơ thấy cây quạt hoa đào, đã chứng minh chuyện này không bình thường.” Huyền Diệu Khả nói.

Nguyệt Vũ đề nghị: “Chúng ta đi hỏi Tiêu Xuân Hạ, xem bệnh nhân của anh ta kể lại giấc mộng là thế nào, sau đó thảo luận có thể làm gì.”

Mọi người suy nghĩ một chút, nghĩ Nguyệt Vũ nói rất có đạo lý. Vì vậy dự định đi tìm Tiêu Xuân Hạ.

“Huyền Huyền.” Vốn không nói gì Thượng Quan Hiên gọi lại Huyền Huyền đi sau cùng.

Huyền Huyền nghi hoặc, dừng lại nhìn Thượng Quan Hiên thần sắc chần chờ không yên.

“Có chuyện, tôi muốn hỏi cậu có thể hỗ trợ không?”

“Anh nói, tôi nghe.”

...

Mưa chậm rãi lớn, hệ thống thoát nước hai bên đường có chút bế tắc, nước dần dâng lên, đã tới mắt cá chân, Tiêu Xuân Hạ cúi xuống vén ống quần, thế nhưng kinh dị phát hiện giọt nước trên đất cư nhiên có màu đỏ quỷ dị.

Anh ngẩng đầu, phát hiện trên đường không một bóng người.

Kỳ quái, tuy là ngày mưa, người đi lại và xe cộ sẽ ít, thế nhưng không đến mức hoàn toàn không có, vừa nãy rõ ràng còn nghe được tiếng xe chạy qua lớp bắn văng bọt nước, bất quá là cúi xuống ngẩng lên, đường đã vắng vẻ như chết.

Độ ẩm đột nhiên giảm, Tiêu Xuân Hạ nhin không được chà xát cánh tay, lo lắng bất an nhìn quanh, trái tim mất đi nhịp đập ban đầu.

Mưa rất lớn, va vào dù phát ra âm hưởng nặng nề, càng khiến bốn phía có vẻ vắng lặng.

Kiến trúc lơ mờ xa xăm giữa mưa to bằng bạc mông lung âm trầm, tràn ngập cảm giác áp bách.

Mưa đều đều rơi, thế nhưng Tiêu Xuân Hạ kinh khủng phát hiện hạt mưa cư nhiên đỏ như máu, hơn nữa dị thường dính, từng giọt từng giọt, tản ra, như từng đoá bát mặc đào hoa huyết hồng.

Nước mưa trên đường chậm rãi xuôi thành dòng sông đỏ như máu, anh muốn giơ chân, lại phát hiện bị huyết thủy bám vào, chân làm sao cũng không nhấc lên được.

Mưa, tiếp tục rơi, đường trống vắng chỉ có mình anh cô độc...

“Tiểu Hạ, Tiểu Hạ...” Mơ màng, Tiêu Xuân Hạ như nghe được thanh âm xa xôi truyền đến, có người lay động thân thể anh.

“Tiểu Hạ, Tiểu Hạ...”

Thanh âm càng lúc càng lớn, Tiêu Xuân Hạ giật tỉnh, phát hiện không biết mình lúc nào cư nhiên ghé vào bàn công tác ngủ, Huyền Diệu Khả về mặt thân thiết vô nhẹ vai anh.

Xoa trán, một đầu mồ hôi.

Lấy lại bình tĩnh, Tiêu Xuân Hạ hỏi: “Tiểu Khả, sao em tới đây?”

Huyền Diệu Khả vô cùng kinh ngạc, “Tiểu Hạ, anh có phải mệt quá sao, em vốn ở đây, vừa nãy nghe lại có người ngộ hại, cho nên chạy đi.”

Tiêu Xuân Hạ vỗ trán, cắt húng, “Anh làm sao vậy?”

“Anh, anh không sao chứ?” Tiêu Xuân Thu lo lắng hỏi.

Tiêu Xuân Hạ lúc này mới lưu ý thấy Tiêu Xuân Thu, có chút kinh ngạc: “Em thế nào cũng ở?”

Tiêu Xuân Thu kéo ghế ngồi cạnh Tiêu Xuân Hạ, “Anh hẳn biết lại có người xảy ra chuyện, bọn em tới xem. Anh, sắc mặt anh không được tốt lắm.”

Tiêu Xuân Hạ vỗ vỗ gương mặt, nhúu nói: “Vừa nằm mơ.”

96. Quyển 4 - Chương 18

“Nằm mơ?” Âm điệu Tiêu Xuân Thu thoáng cất cao.

Từ khi làm giấc mộng cổ quái kia, Tiêu Xuân Thu đối từ “mơ” có chút sợ hãi khó tả.

Đối phản ứng quá kích của Tiêu Xuân Thu, Tiêu Xuân Hạ có chút ngoài ý muốn, anh cũng sờ nhìn.

“Anh, anh mơ thấy gì?”

Tiêu Xuân Hạ lắc đầu, nghĩ đầu óc nặng trĩu, khiến anh có ảo giác mình vẫn chưa tỉnh, “Anh mơ thấy trời đổ mưa máu.”

“Đổ mưa máu?” Tiêu Xuân Thu thấp hô.

Nhìn mọi người thần sắc khác nhau, Tiêu Xuân Thu nghi hoặc, “Mọi người thế nào như vậy?”

Đường Vân hô một tiếng, “Tổ trưởng, anh mơ thấy người chết, anh anh mơ thấy mưa máu, hai anh em anh

thế nào kinh khủng vậy? Lẽ nào hai người bị quỷ triền thân?”

Tiêu Xuân Thu trừng Đường Vân, “Miệng chó không mọc được ngà voi.”

“Mơ thấy người chết? Xuân Thu em mơ thấy người chết gì?”

“Nói cũng xui, chuyện là vậy——”

Nguyệt Vũ không yên đứng ngoài cửa nhìn, Huyền Diệu Khả kỳ quái, “Nguyệt Vũ, anh đang nhìn gì?”

“Tiểu Nguyệt và Thượng Quan Hiên thế nào lâu vậy chưa tới? Bọn họ không phải ở phía sau chúng ta sao?”

Nguyệt Vũ vừa nói, đám người Tiêu Xuân Thu mới nhận ra Huyền Huyền và Thượng Quan Hiên chưa tới.

Tiêu Xuân Thu cướp vị trí cạnh cửa, thăm dò nhìn, hành lang vắng vẻ, không thấy bóng Thượng Quan Hiên và Huyền Huyền.

“Kỳ quái? Vừa nãy rõ ràng bọn họ ở phía sau, thế nào nháy mắt không thấy tăm hơi?” Tiêu Xuân Thu lẩm bẩm.

Nguyệt Vũ ra ngoài nhìn quanh, vẫn không thấy bóng Huyền Huyền và Thượng Quan Hiên.

“Tiểu Nguyệt sẽ không lạc đường đi?” Nguyệt Vũ lẩm bẩm, “Cậu ấy đi đâu?”

Huyền Diệu Khả vỗ vai anh, “Đừng lo, anh em không phải người thường, có lẽ phát hiện gì, đi điều tra với chú Thượng Quan.”

“Vậy bọn họ thế nào không gọi chúng ta?”

Nghĩ tới Thượng Quan Hiên có chuyện không nói cho mình, Tiêu Xuân Thu một trận ghen hoảng.

“Có lẽ rất vội.”

“Có lẽ rất vội? Chúng ta cách bọn họ nhau xa lắm sao?” Tiêu Xuân Thu buồn nói.

Huyền Diệu Khả nhin không được trọn trắng.

Chú Thượng Quan, an ủi Xuân Thu Chiến Quốc không phải trách nhiệm của em, anh về nhanh đi!

Nguyệt Vũ chờ không được định dọc đường đi tìm Huyền Huyền, ngẩng đầu, đã thấy Huyền Huyền và Thượng Quan Hiên một trước một sau xuất hiện.

“Thượng Quan Hiên, hai người đi đâu?” Tiêu Xuân Thu hỏi.

Thượng Quan Hiên không đầu ra đầu nói: “Không đi đâu.”

Tiêu Xuân Thu nghiêm túc nhìn anh, trong mắt mang theo ba phần tức giận, ba phần nói không rõ, oán giận, “Cậu lừa ai? Kiến đều bò nhanh hơn hai cậu, thành thật nói cả hai không phải lên đi điều tra, chê bọn tôi vướng tay vướng chân, cho nên vứt bỏ.”

Thượng Quan Hiên bất đắc dĩ nói: “Sức tưởng tượng của cậu có phải rất phong phú? Chúng tôi chỉ vừa đi, vừa nói chuyện về cái nhìn đối chuyện này, cho nên rút lại phía sau.”

Tiêu Xuân Thu nửa tin nửa ngờ, hỏi Huyền Huyền chứng cứ, “Thật không?”

Huyền Huyền gật đầu.

Tuy biết không đơn giản như vậy, thế nhưng nếu cả hai đều nói thế, Tiêu Xuân Thu đành phải thôi.

“Đúng rồi, anh tôi cũng nằm mơ.”

Huyền Huyền và Thượng Quan Hiên nhìn nhau, Huyền Huyền quay đầu hỏi Tiêu Xuân Hạ, “Anh cũng nằm mơ? Anh mơ thấy gì?”

Tiêu Xuân Hạ kể ra giấc mộng của mình.

Huyền Huyền cúi đầu trầm tư, hơn nửa ngày không nói

Nguyệt Vũ nghiêm túc nhìn Huyền Huyền suy tư, nghĩ có chút thất lạc.

Thượng Quan Hiên hỏi Tiêu Xuân Hạ: “Tôi nghe Huyền Diệu Khả nói, có năm cô gái tới tìm anh xem bệnh, các cô ấy nằm mơ giống nhau, có thể kể lại không?”

“Tôi là bác sĩ tâm lý, năm cô gái kia tới bệnh viện xem bệnh, tình trạng tinh thần đều rất kém. Thế nhưng thân thể khỏe mạnh, không có bệnh tật gì, cho nên chuyển tới chỗ tôi. Tôi nói chuyện với các cô ấy, phát hiện các cô ấy cùng bị một giấc mơ quấy rầy, đến mức ăn không ngon, ngủ không yên. Các cô ấy nói, các

cô ấy không ngừng mơ thấy việc lạ, trong mơ có một người thấy không rõ bộ dáng, không biết nam hay nữ đang cười, vừa cười vừa nhét một cây quạt loang lổ vết máu vào tay các cô ấy, lại cười nói sẽ đòi về.”

97. Quyển 4 - Chương 19

“Hiện đã có năm người chết, song song có năm cô gái mơ thấy có người đưa cho bọn họ một cây quạt hoa đào máu, chuyện này có chút huyền!” Đường Vân vuốt cằm nói.

“Người chết có thể liên quan với năm cô gái này không?” Tiêu Xuân Thu suy đoán, “Anh, trên tay anh có tên năm cô gái đó không?”

Tiêu Xuân Hạ đưa một phần danh sách cho Tiêu Xuân Thu.

Tiêu Xuân Thu tiếp nhận, lập tức gọi điện phân phó thủ hạ thăm dò.

“Sếp, anh không thấy cây quạt có chút tà hồ?”

“Là tà hồ, thế nhưng người kia càng tà.”

“Anh nói những người đó đều mơ thấy cùng một người?”

“Ừ.”

“Vậy người tổ trưởng mơ thấy có phải là người trong mộng những cô gái kia? Tổ trưởng không phải thấy bộ dáng người kia sao? Không bằng làm bức phác thảo, xem tìm được không?”

Tiêu Xuân Thu suy nghĩ một chút, nghĩ đề nghị của Đường Vân hẳn có thể, vì vậy nói: “Đường Vân đề nghị không sai, tôi còn nhớ bộ dáng người kia, làm bức phác thảo hẳn——”

Tiêu Xuân Thu chưa nói xong, đã bị Thượng Quan Hiên cắt đứt.

“Này không cần.”

Tiêu Xuân Thu trừng mắt, “Vì sao?”

Thượng Quan Hiên không đáp.

Nhìn Thượng Quan Hiên rất có tư thế “cực tuyệt trả lời”, Tiêu Xuân Thu cảm tức.

“Mọi chuyện luôn phải có lý do, cậu cho tôi một lý do.”

Thượng Quan Hiên nhân nhặt liếc anh, “Cậu không cảm thấy dựa vào một giấc mơ truy tìm hung thủ có chút hoang đường? Hơn nữa, người cậu mơ đã chết, vậy có phải đại biểu hung thủ đã chết? Thế nhưng hôm nay vẫn có người ngộ hại, cho dù có rảnh cũng không cần làm việc vô ích, cậu không việc gì để làm thì đi ăn với tôi.”

“Phốc!” Huyền Diệu Khả và Tiêu Xuân Hạ phun ra ngụm nước vừa uống, suýt nữa phun tới trên người Huyền Huyền, may mà Huyền Huyền né kịp.

Tiêu Xuân Thu cứng họng, “Đi, đi ăn với, cậu?”

Đường Vân trợn tròn mắt.

Huyền Diệu Khả rút khăn giấy lau nước dính ở khoé miệng, hô to gọi nhỏ: “Chú Thượng Quan, anh định hẹn hò với Xuân Thu Chiến Quốc? Rất không tình thú! Đổi lại là em, em cũng không đáp ứng!”

“Tôi không phải hẹn hò với cô, cô đáp ứng hay không cũng được!” Thượng Quan Hiên khốc khốc nói một câu.

Huyền Diệu Khả trố mắt.

Đường Vân lau mồ hôi, “Tổ trưởng, anh ta thật là sếp của chúng ta? Thế nào như bị quỷ triền thân?”

Tiêu Xuân Thu tràn đầy đồng cảm mãnh liệt gật đầu.

Tảng băng này cư nhiên hẹn hò với mình? Rất dọa người!

Thượng Quan Hiên không nhanh không chậm nói: “Lần trước tôi giúp cậu thanh toán 5500 đôla, tháng này không có tiền ăn, không ăn với cậu, ăn với ai? Lẽ nào cậu muốn tôi chết đói?”

Đám người Tiêu Xuân Thu ngã xuống đất không dậy nổi.

Đường Vân giãy dụa nói: “Sếp, anh rất hài hước!”

Bị Thượng Quan Hiên xen vào như vậy, Tiêu Xuân Thu hoàn toàn quên chuyện làm bức phác thảo.

Huyền Diệu Khả đề nghị nói: “Mọi người muốn đi ăn không?”

“Em mời?” Tiêu Xuân Thu đầu tiên hỏi.

“Em là con gái, năm người đàn ông các anh không biết xấu hổ bắt em mời khách?”

“Năm? Không phải sáu sao? Tiểu Khả em tính sai rồi?” Đường Vân nhắc nhở nói.

“Không tính sai, em thập phần cam tâm tình nguyện mời anh em ăn, về phần mấy người các anh——”

“Tiểu Khả, em không mời cả anh sao?” Tiêu Xuân Hạ đáng thương hề hề nói.

“Nga, Tiểu Hạ cũng mời.”

Tiêu Xuân Thu bất mãn, “Anh đâu? Bọn anh là anh em em không thể bắt công như vậy.”

“Anh?” Huyền Diệu Khả liếc trắng, “Kêu chú Thượng Quan trả tiền.”

Đường Vân cười trộm.

Tiêu Xuân Thu đỏ mặt, đập Đường Vân một cước.

Mọi người hữu thuyết hữu tiếu đi ra bệnh viện, ở gần đó tìm một nhà hàng cùng ăn, cuối cùng do Huyền Huyền trả tiền, chọc đến Tiêu Xuân Thu hô to: “Tài mê như cậu, cứ nhiên đối tính!”

98. Quyển 4 - Chương 20

Cơm nước xong, Huyền Diệu Khả định theo Huyền Huyền, Nguyệt Vũ về, bỗng nhiên điện thoại reo.

Cô cầm xem, là tin nhắn tới.

Đọc xong tin nhắn, Huyền Diệu Khả kinh ngạc liếc Huyền Huyền, Huyền Huyền không rõ đối cô gật đầu.

Huyền Diệu Khả hội ý, cô cười dài ôm cánh tay Tiêu Xuân Hạ, “Tiểu Hạ, em muốn qua nhà anh ở.”

Lời nói vừa ra, kinh ngã mọi người, đặc biệt Đường Vân.

Đường Vân lấp bắp nói: “Tiểu Khả, em, em vì sao muốn qua nhà tổ, tổ trưởng?”

Huyền Diệu Khả nhún vai, “Không lý do, ý tưởng đột phát.”

Tiêu Xuân Thu cự tuyệt: “Nhà anh chỉ có hai phòng ngủ, em qua nhà anh, không chỗ ngủ.”

Huyền Diệu Khả xua tay, “Không thành vấn đề, có rất nhiều lựa chọn, một: anh ngủ phòng khách, em ngủ giường anh, hai: anh và Tiểu Hạ ngủ một phòng, ba: anh đi nhà chú Thượng Quan. Trên cơ bản, em nghĩ chú Thượng Quan sẽ thích anh chọn cái thứ ba, hắc hắc!”

Thượng Quan Hiên đạm nhiên nói: “Xuân Thu có thể qua ở với tôi.”

Tiêu Xuân Thu lỗ tai đỏ lên, xấu hổ nói: “Năm mơ! Tôi mới không ở với cậu.”

Tiêu Xuân Hạ lúc này hồi phục tinh thần, nghiêm túc nói: “Tiểu Khả, em thế nào đột nhiên muốn qua nhà anh?”

“Em phát hiện một con quỷ rất đáng yêu gần nhà anh, dự định làm bạn với nó, anh biết, nhà em cách nhà anh quá xa, em không muốn đi xa như vậy, cho nên định ở nhà anh một đoạn thời gian, được không?”

Tiêu Xuân Thu cướp trước Tiêu Xuân Hạ một ngụm đáp ứng, “Được! Giao tiền thuê nhà! Ngày thuê 500.”

Huyền Diệu Khả không chút khách khí một cướp đập lên người Tiêu Xuân Thu, “Ăn cướp.”

Tiêu Xuân Thu vội vàng né tránh, đối Đường Vân nói: “Cậu thấy rõ chân diện mục của Bạo Long Nữ chưa? Em ấy thô lỗ, ngang ngược, tuyệt không thực nữ.”

Tiên nhập vi chủ, ấn tượng đầu tiên của Huyền Diệu Khả quá khắc sâu Đường Vân không cho là đúng, trái lại giúp đỡ Huyền Diệu Khả: “Tổ trưởng, ngày thuê 500, anh rất đoạt tiền, không trách được Tiểu Khả.”

Huyền Diệu Khả kiêu ngạo cười ha ha.

Tiêu Xuân Thu chỉ tiếc rèn sắt không rèn thành thép: “Đồ ngu ngốc bị mỡ heo che mắt!”

“Cứ quyết định vậy, em qua nhà anh ở, Tiểu Hạ, lát nữa theo em về lấy quần áo.”

Tiêu Xuân Thu nhéo Đường Vân, tàn bạo nói: “Thấy rõ chưa? Em ấy mới là ăn cướp! Chúng tôi chưa đồng ý, em ấy đã dọn vào, không sợ ảnh hưởng danh dự của chúng tôi?”

Bị bức dưới thâm uy, Đường Vân yếu ớt nói: “Tổ trưởng, hình như danh dự của Tiểu Khả quan trọng hơn anh.”

“Hừ!” Tiêu Xuân Thu nặng nề hừ một tiếng.

Cuối cùng, Tiêu Xuân Hạ nói: “Tiểu Khả muốn qua cứ qua, anh ngủ phòng khách là được.”

“Tiểu Hạ, anh thật vĩ đại! Không giống người nào đó.” Huyền Diệu Khả hữu ý nói.

Tiêu Xuân Thu không thể làm gì khác hơn mở to mắt nhìn.

Huyền Diệu Khả và Tiêu Xuân Hạ về lấy quần áo, Thượng Quan Hiên tìm lý do đuổi đi Đường Vân, sau đó không để ý Tiêu Xuân Thu kháng nghị, kiên trì đưa Tiêu Xuân Thu về.

Tiêu Xuân Thu cực lực phản đối vô hiệu, không để làm gì khác hơn ôm giận quay đầu.

Thượng Quan Hiên cách anh hai bước theo sau.

Đường Vân nhìn bóng lưng bọn họ, lén lấy ra điện thoại chụp một bức.

Huyền Diệu Khả thấy hành động của Đường Vân mắt sáng lên, ngửi được mùi đồng loại, cô cười tủm tỉm vỗ vai Đường Vân, “Cố gắng lên, làm rất tốt!”

Nói xong, cô đi theo Tiêu Xuân Hạ.

Lưu lại Đường Vân không hiểu ra sao đứng tại chỗ.

99. Quyển 4 - Chương 21

Huyền Huyền để ý Nguyệt Vũ từ khi rời bệnh viện vẫn không nói gì, cho dù là lúc này đi ăn, anh cũng không lên tiếng, một mực cúi đầu.

Chờ Huyền Diệu Khả và Tiêu Xuân Hạ rời đi, Huyền Huyền ngồi xuống cạnh Nguyệt Vũ, cứ sục chuột đáng thương bị lấn qua lấn lại trong tay anh ra.

Sóc chuột được cứu lập tức nhảy xuống xô pha, đau lòng vuốt lại bộ lông bị vò rách loạn bát tao trên người.

Nguyệt Vũ ngẩng đầu nhìn Huyền Huyền, rồi cúi đầu.

“Anh sao vậy?”

Nguyệt Vũ chăm chăm sàn nhà, không nói lời nào.

Huyền Huyền vỗ vai anh, “Vì sao không nói?”

Nguyệt Vũ lại ngẩng đầu nhìn cậu, trong đôi mắt xinh đẹp có uỷ khuất.

Đôi môi bĩu lên, thần thái con nít, khiến trái tim Huyền Huyền không khỏi siết chặt.

Cậu mềm giọng, hỏi lại: “Anh sao vậy? Vì sao không nói?”

Nguyệt Vũ nắm tay cậu, rầu rĩ nói: “Trong lòng cậu không có tôi.”

Huyền Huyền sững sờ một chút, “Vì sao nói vậy?”

Nguyệt Vũ không đáp, mím môi.

“Anh không nói, tôi không biết mình sai ở đâu, sau này sẽ tái phạm.”

“Cậu có chuyện gì cũng thương lượng với Thượng Quan Hiên, không nói cho tôi. Nhìn ánh mắt hai người giao lưu, tôi khó chịu.”

Nguyệt Vũ cau mày, giữa trán có hoang mang, ần ần thương tâm.

Huyền Huyền giật mình, Nguyệt Vũ như vậy bỗng khiến cậu đau lòng.

“Anh vì sao có ý nghĩ này?”

“Không phải sao? Hai người nhất định có chuyện, bằng không vì sao lâu vậy mới xuất hiện? Còn có, Tiểu Khả vì sao qua nhà Tiêu Xuân Hạ, đây cũng là nguyên nhân.”

Nguyệt Vũ vươn tay ôm Huyền Huyền, hít lấy mùi trên người cậu, “Tiểu Nguyệt, chuyện của cậu tôi muốn

là người đầu tiên biết, không phải cuối cùng.”

Huyền Huyền dựa vào sô pha, tùy ý Nguyệt Vũ ôm mình.

“Tôi không có chuyện gạt anh.”

“Tôi không tin.”

“Là thật, Thượng Quan Hiên nói với tôi chỉ là chuyện của Tiêu Xuân Thu.”

“Cho dù là vậy, tôi cũng không thích hai người liếc mắt đưa tình, cậu là của tôi.” Nguyệt Vũ bá đạo nói.

Huyền Huyền bật cười, “Anh thật trẻ con, lòng dạ hẹp hòi.”

Nguyệt Vũ nhìn ánh mắt Huyền Huyền, “Tôi toàn tâm toàn ý thích cậu, tự nhiên hy vọng cậu cũng vậy.”

Nghe thế, Huyền Huyền không khỏi thất thần.

Nguyệt Vũ vươn tay vuốt khuôn mặt, đôi mắt, lông mi của cậu.

Huyền Huyền nhắm mắt, lông mi ở khi ngón tay Nguyệt Vũ chạm vào khẽ rung động.

Nguyệt Vũ hôn mí mắt Huyền Huyền, nỉ non: “Tiểu Nguyệt, mi cậu run rẩy, vậy lòng cậu đâu? Có phải cũng vì tôi rung động? Cậu biết không? Ngày đó, ngày tôi gặp cậu, tim đập rất nhanh, rất loạn, tôi lần đầu có cảm giác như vậy. Khi tôi thấy ánh mắt của cậu, trong đôi ngươi đen nhánh thấy cái bóng của mình, cảm giác này rất kỳ diệu, tôi rất vui vẻ, rất hạnh phúc, thế nhưng đây là lần đầu tôi gặp cậu, vì sao một cái liếc nhìn, tâm mắt của tôi đã không thể rời khỏi cậu, vì sao?...”

Trong thanh âm trầm thấp có nồng đậm hoang mang, nồng đậm tình cảm.

Huyền Huyền mở mắt, đôi mắt hắc thủy tinh trong treo tựa hồ bao dung tất cả, lại tựa hồ chỉ bao dung Nguyệt Vũ.

Nguyệt Vũ mê muội nhìn đôi mắt Huyền Huyền, không tự chủ nâng đầu cậu, tinh tế hôn.

Huyền Huyền nhu thuận thừa nhận nụ hôn của anh.

“Tiểu Nguyệt, vì sao tôi thích cậu như vậy?”

“Tôi cũng muốn biết, hành vi của anh đáng đồ tử như vậy, vì sao tôi không phản cảm? Anh dọn tới, như oan quỷ quần lấy tôi, vì sao tôi không đuổi anh đi? Anh muốn dậy sớm, vì sao tôi cũng phải dậy sớm...”

Trong lòng Huyền Huyền có rất nhiều cái vì sao, cậu tốt với Nguyệt Vũ, bản thân đều không rõ nguyên nhân, thậm chí còn sủng anh.

“Tiểu Nguyệt, vì sao của cậu thế nào nhiều hơn tôi?” Nguyệt Vũ lẩm bẩm.

“Vậy anh giải đáp giúp tôi đi.” Huyền Huyền nở nụ cười.

“Không biết. Tôi chỉ biết tôi thích bên cậu, cậu không phải vậy sao?”

“Ừ.”

Hai người không nói nữa, dựa vào nhau cảm nhận tiếng tim đập của nhau, ấm áp của nhau.

Vì sao tốt với cậu (anh)? Chỉ vì, từ ánh mắt đầu tiên tôi thấy cậu (anh), trong mắt tôi chỉ còn có cậu (anh).

Đây là ràng buộc của chúng ta, là duyên của chúng ta, cũng là hạnh phúc của chúng ta.

100. Quyển 4 - Chương 22

Hôm sau, khi tới bệnh viện, Tiêu Xuân Hạ nghe được tin tức khiến người khiếp sợ.

Năm cô gái đã từng là bệnh nhân của anh trong một đêm đều đã chết.

Hôm qua, năm cô gái còn buồn khổ kể ra quái mộng quần quít, hôm nay đã là thi thể băng lãnh.

Năm thi thể chỉnh tề đặt ở phòng làm việc, đôi mắt trừng to, thần tình kinh khủng, khuôn mặt trắng bệch lưu lại một chuỗi huyết lệ.

Tiểu hộ sĩ buổi sáng tới mở cửa rõ ràng bị dọa ngất, vẫn chưa tỉnh lại.

Tiêu Xuân Hạ rất khó chịu, kể hôm qua còn sống nhảy nhót, hôm nay trở thành thi thể.

Lúc anh về bệnh viện, năm nữ thi đã chuyển qua nhà xác, năm bãi máu sàn nhà lưu lại chưa kịp vệ sinh.

Huyền Diệu Khả sắc mặt âm trầm, nhìn vết máu trên đất trầm tư.

Một lát sau, cô vươn tay cầm bàn tay lạnh lẽo của Tiêu Xuân Hạ.

Ấm áp trên tay truyền đến khiến Tiêu Xuân Hạ hồi phục tinh thần hoảng hốt, miễn cưỡng kéo ra nụ cười với Huyền Diệu Khả.

Huyền Diệu Khả không nói gì.

Xảy ra huyết án như vậy, cảnh sát từ lâu phong toả hiện trường, một tiểu cảnh sát cầm biên bản dùng ánh mắt thăm vấn đánh giá Tiêu Xuân Hạ.

“Anh là bác sĩ Tiêu Xuân Hạ?”

“Phải.”

“Phòng làm việc này là của anh?”

“Phải.”

“Hôm qua anh nói gì với năm người chết không?”

Ngữ khí thăm vấn phạm nhân của tiểu cảnh sát khiến Tiêu Xuân Hạ phiền chán, giọng cũng lạnh đi, “Tôi là bác sĩ tâm lý, các cô ấy là bệnh nhân, tôi có thể nói gì, tự nhiên khuyên nhủ, để bọn họ không bị tâm lý phức tạp.”

“Tối qua anh ở đâu? Có ai ở chung?”

Tiểu cảnh sát bèn nhón hỏi, khiến Tiêu Xuân Hạ cực kỳ phản cảm.

Anh giận nói: “Tối qua tôi ngủ ở nhà, cùng em trai.”

“Em trai anh là ai? Tên gì——”

Tiểu cảnh sát chưa hỏi xong, phía sau có một tiếng cười nhạt.

“Tôi là em trai anh ta.”

Tiểu cảnh sát quay đầu, thấy Tiêu Xuân Thu vẻ mặt giận dữ đứng sau mình.

“Anh là em trai anh ta? Anh của anh tối qua có ra ngoài không?”

Tiêu Xuân Thu hai tay ôm ngực, mắt lạnh nhìn tiểu cảnh sát.

Tiểu cảnh sát bị Tiêu Xuân Thu nhìn có chút yếu khí, không tự chủ được rút cổ, nhưng lập tức lễ thắng khí hùng ưỡn ngực.

Tiêu Xuân Thu quát một kẻ ở ngoài tiêu sái vào: “Tổng Tiểu Ngự, xách thuộc hạ của cậu về giáo dục, cư nhiên hoài nghi anh tôi!”

Tổng Tiểu Ngự, giám sát khoa hình sự, lão bản trong miệng Tiểu Thường.

Theo sau Tổng Tiểu Ngự, Tiểu Thường vội kéo tiểu cảnh sát Tiểu Cảnh kinh ngạc há to mồm lại, thấp giọng giáo dục: “Đồ ngốc, cư nhiên cả bảo bối Tiêu tổ trưởng của Lãnh Diện Hồ cũng không nhận ra, đắc tội anh ta, coi chừng Lãnh Diện Hồ diệt cậu.”

Tiểu Cảnh kinh ngạc, suýt nữa đánh rớt biên bản trên tay.

Tiểu Cảnh uỷ khuất nói: “Năm người chết hôm qua đều khám cùng bác sĩ, hiện tại lại chết ở phòng làm việc của bác sĩ đó, hoài nghi là chuyện thường.”

“Thế nhưng cậu phải xem bác sĩ đó là ai?”

Tiểu Cảnh quệt mặt, nghĩa chính ngôn từ nói: “Không thể buông tha bất luận đầu mối gì, không sợ đắc tội với người, đây là lão bản nói.”

Tiểu Thường trợn mắt, gỗ mục không thể dẻo, tuyệt không hiểu luôn lách.

Tiểu Thường quay đầu nói với Tổng Tiểu Ngự vẻ mặt thanh thản: “Lão bản, giáo dục của anh thật thất bại.”

Tổng Tiểu Ngự vẫn duy trì nụ cười hiền lành, đáy mắt lại không nhìn được trợn trắng.

Không phải lỗi của anh, là lỗi của học sinh, trực lai trực văng, không hiểu chuyển biến.

Tiêu Xuân Thu nói: “Tôi và anh tôi cả đêm ở nhà, cái chết của năm cô gái này không dính với anh tôi.”

Tổng Tiểu Ngự gật đầu, “Tiểu Cảnh chỉ là hỏi theo thường lệ, cậu cũng biết ghé con mới sinh, luôn có chút hiếu thắng, cho nên hơi nghiêm túc.”

Tiêu Xuân Thu hừ một tiếng.

Huyền Diệu Khả ngắt lời nói: “Em cũng có thể chứng minh Tiểu Hạ tới qua vẫn ở nhà, em nửa đêm rời giường uống nước anh ấy còn ngủ ngon lành trên sofa.”

Tiểu Thường ha hả nói: “Anh Tiêu tổ trưởng tự nhiên không phải hung thủ, đây không thể nghi ngờ, giờ Tiểu Khả nói vậy, càng thêm vững vàng.”

“Vuốt mông ngựa.” Đường Vân theo Tiêu Xuân Thu vào khinh bửu.

Tiểu Thường không dám cãi tiếng với Tiêu Xuân Thu, lại không có nghĩa không dám quát Đường Vân.

“Đổi mỹ nhân, lẽ nào cậu có thể hô to gọi nhỏ, lớn tiếng quát hỏi? Chúng ta như nhau.”

Đường Vân câm lặng, thương tâm nhỏ giọng nói: “Đáng tiếc danh hoa có chủ, chúng ta lại ế.”

“Có chủ? Ai nha?”

Đường Vân liếc Tiêu Xuân Hạ đang run môi.

Tiểu Thường vừa nhìn, cũng câm lặng, “Ai, vì sao con gái thời nay đều thích loại hình hoa lệ?”

Hai người tụ lại than thở.

Tiểu Cảnh không hiểu gì cả nhìn bọn họ.

Tổng Tiểu Ngự hỏi Tiêu Xuân Thu: “Thế nào không thấy Thượng Quan?”

“Đi nhà xác nhìn thi thể.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyen-he-liet>